मंचरीत्र प्रभूरी नीरी शालायून् प्रघउडेढ ।

मोत्रमप खडूधेढ पीयठ संधी ।

या ग्रैंथींचे व्यपयपपीभीष्ट छोरोपदेश ।—

वीष्णुशर्मीने प्रेष्टेम संग्रहीरा ।

मधनाष्ट्रे भाषेंत् शर्मा वैद्यनाथ पंडीराने केम ।

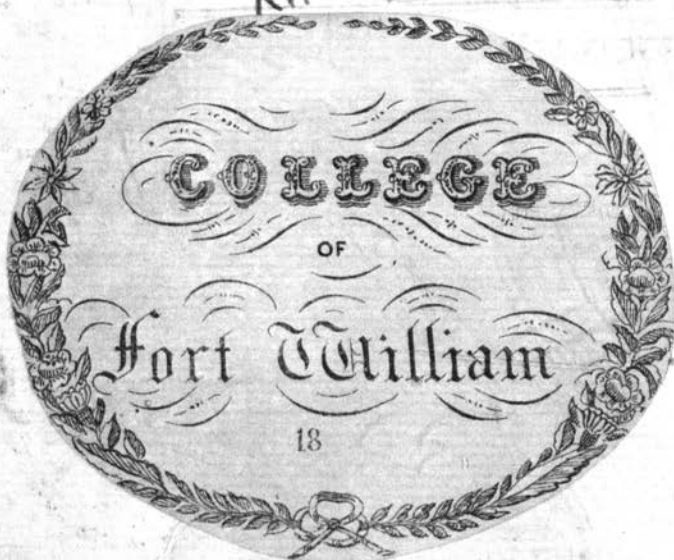
श्रीरामपुरचौ छापा शाळा ।—

१८१५ ।—

IMPERIAL LIBRARY
15. AUG. 02

COLLEGE
OF
Fort William
18

छीरोपछेश ।—

फाषिंरा् संयछ ।—

पुस्लग्लचे धनंफे पीघ्नाशासाठीं प्रथमरः प्राघ्
बानूप मंगळाचरण मनीरा् थठे ।—
गंगेचे फेणाचे नेश्वप्रमाणे वंछमळा ज्याचे मपाळीं
थठे त्या मघछेपाचे अनुग्रघने साधु भेल्लंच साध्य
प्रमें सौच्ध घोपे ।—

थयमीस के छीरोपछेश घ संस्वरा गोष्टीरा् ज्यारा
थणी सर्वत्र गोष्टीरा् पैचोत्रर थणी नीरी पीघ्या छेरो ।
शुध्धीपन मनुष्य अजन थणी अमनाचे असा घेऊन्
पीघ्या थणी घेन चोन्ता मनीष् थणछीन् यमाने शेंडी
घेनछ थठे या प्रमाणे घेऊन् घर्माचरण मनाष् ।
थणी अपघे छपामघें पीघ्याच् अत्युत्तम छप छे
पंडीरांठीं स्पष्ट थठे ज्या नीमीत्तम पीघ्येच अपघे
समयीं चैनाछीमर्टम अछनणीयरा थणी अउीम्परा
थणी आस्रयरा थठे । थणछीन् पीघ्या नन नीच
मनुष्यास् घेय रान त्याच् मनुष्यास् छुष्याप्य ज्मास्

मोळपीरो नशो नीचगामोनी नचो मनुष्यास् घुष्याप्य सदीप्यास् मोळपीरो नान्याचे सांगारो मीळायासाठीं पीध्या ठिन्नम पाग्य छेप्पीरो पीध्या पीनय छेरो पीन याने पात्रस पापरो पात्रतेछून् धन पापरो धना छून् धर्म पापरो धर्माछून् सुख पापरो। शास्त्र पीध्या घाणी शास्त्रपीध्या ठे घोन्ही पीध्या प्रतीपन्नी चे स्नतण घेरे पनन्तु पठिड शास्त्रपीध्या पृथ्थापस्थेंत् घस्याचे साठीं घेरो घूसनी शास्त्रपीध्या घपघे समनी घठनणीय घेरो।—

घणाछीन् न्या नीसीन्नम नपे पात्रांत् सगदेठ ने चोन्छ तो भरत नाठीं त्या नीमीन्नम गप्याचे छळाने तेंसनां सनीरां नीती या ग्रंथांत्न्छठ्ड भरत घठे। मीत्रसभ घाणी सुहृद्भेद घाणी पीग्रठ घाणी संधी या चतीष्टयात्मन नीतीशास्त्र पंचतंत्रातून् घाणी घणाछीन्२ ग्रंथातून् सघतून् डठ्ठ भरत घठे।

गंगेतीनीं पाठडपुत्र नाम नगन घठे तेथे घपघे नानगुणासगठ सुधर्शन नापन्चा नाज्ञ घेरा। त्या नाज्याने एने समयीं स्नेण्छानढंम

पंचायाचे दोन प्रकार अयमोष्टेर् त्याचा अर्थ म अनेम संधेयचा नाशमनणान आणी अप्रत्यक्ष पीष याचा अणपीणान जे शास्त्र तो अपघ्याचा डोळा म म्याचा नाठीं ते थांबळा। आणखीन् यौपन आणी धनसंपत्ती आणी प्रभुत्व आणी अपीपेमरा हे चान हो प्रत्येक अनर्थाचे स्नणा येयेरा जेथे ठे यानी असे रोषे स्नय येरा हे म्हणू सभरा नाठीं। हे अय मून् त्या नान्याने अप्तारागाल आणी सरैप पीपथ गामी अपष्ट हेंस्लंस् शास्त्र अणापरयासाठीं ठिघ्योन चोस्त येऊन् चोन्ना मेळ। ओ हेंम पंडीरा आणी धांमी म नघ्ये त्या हेम्लचे ब्यायाने स्नय प्रयोजन पनीम अनर्थ येरो नसा म्हणे डोळ्याने स्नठीं प्रयोजन नाठीं पनीम स्नणा डोळा मेपळ दुःखाचा स्ननण। आणी न नन्मम पा मेम पा मृत्यु यद्यं मध्ये पठेम दोन घना शेपठोष घना नघ्ये न्सा नीमीत्तम पठेम दोन एमघा दुःख देणाना येरो शेपठोष पुनः पायों पायीं दुःख देणान येरो आणी गर्भपाराठो घन पाणी घायस्ले नप्ळ न अणठो घन नम्रून मनणठो

घन ढ्रेंम घेणठो घन शार्डि८ घांस घेणठो घन गर्भा ढोन फूमीछ न घेणठो घन थणी आंगम नूपन टथा थनाख मूर्छे पुत्र म्लंठों नध्ये। थणी के पुत्र नक्म आपन पंश ठम्नरी पाये गोंन्व कन्या नाठों टान नक्म मनण धर्मपीशीष्ट संसानांश् क्लेण मनून् नक्मरा नाठों। थणी गुणीसमूठ गणनानेंभ मर्यादाने थांम न्माचा पडरा नाठों था ढ्रेंमने माथ नन पुत्र थरी घेरे मन सांग पंस मशी घेरो। थणी दान टाथा टापस्था थणी शूनस थणी पीथ्या थणी धेनो पार्गनांन् न्मान्व मन सन्तेष घेरा नाठों टो मायेन्वा पीढामात्र। थणी गुणी ठम ढ्रेंमठो घना शांपन मूर्छे पुत्रानेठो प्रयोजन नाठों नमा ठम न्वंपरा थांधन नाश मनटो नक्षत्रसमूठ म्लंठों मरं समरा नाठों। थणी न्मा म्लेण्ठो मनुष्याने पुण्य टीर्थांश् भान मठोन टापस्या मेक्ष थठे न्वान्वा ढ्रेंम ठाएष्य भनपन थणी धर्मीम थणी पंडीरा घेरो। थणी न्मान्व मन्ननाके पंडीरांठों स्पष्ट थठे के नीच्य थर्षागमन थणी थनोगीशा थणी मीयपचोनी

अपत्र स्त्रीया धार्मिक आणी पीतयो ईश्वर आणी अर्थ
स्तनो पीध्या छे ता संसारांत् उपद्यायम होतेत ।
आणखीन गोष्याचे धनाचे उनयासाठीं ने आडी त्या
धनोधन अनेक ईश्वराचे लोण विष्ण होतो पनंती डोळा
त्यानासबंधी धम ईश्वराची धना त्याच्याने धाप नासां
होता होतो । अशीयास् अतां छे सासे ईश्वर गुण
धंता सेहे अपेता । त्या कीसीनभ अधन आणी
नीद्रा आणी भय आणी मैथुन हे अपघा पपधन
पक्षींचा तसा मनुष्याचाही तसा पनंती पक्षी पेक्षा
मनुष्यांचा अधीक धर्म धच पीशेष अशीयास धर्म
हीन माणसं पक्षीचे समान त्या नीमीत्तम धर्म आणी
अर्थ आणी काम आणी मोक्ष यामध्ये हमहो कान्ह
नाहीं त्याचा जन्म अश्वाचे गळ्याचे स्तनाचे असा
व्यर्थ । आणखीनहो स्ध्यष्ठ अता आठे आयुष्य
आणी कर्म आणी धन आणी पीध्या आणी मरण हे
पांच गर्भस्थ अपस्थेंत नोपाचे सृष्टी होतेत । आणी
अपश्य होणान पदार्थ अपधे गोष्टाचही होस याचा
धृष्टांत नीश्चंठाच नम्नपण आणी हनोची मलसर्प

शय्या । आणी जे घ्यायाचे योग्य नव्हे ते घेणार
नाहीं जे घ्यायाचे योग्य त्याची अन्यथा घेणार ना
हीं या प्रकारचे चौरानूप पीवनाशम औषधि प्रत्य
ज्ञेलमर्दन प्यास अता नाहीं अर्थात् अपथ्य घेत ।
हे कर्तव्यशक्ति असती मनुष्याचे आहत्याची गोष्ट ।
ज्या जीजीन्नम जसा उप्रे न्याय्यने नय न्याहता नाहीं
असा पुरुषप्रनाम्मतीनेम दैव सौख्य घेत नाहीं
पूर्व जन्मी श्रेष्ठ जे प्रभु त्याचे नांव दैव म्हणुन अता
त्या मनोरथा आळस सोडून पुरुषप्रनाने यत्न मनाव् ।
आणखीन एक्की तिच्योगी पुरुषास पावेतो अदृष्टाने
येतो हे प्रपुरुष म्हणतात् अशीयास अदृष्टास् आंना
कन मनून आपले शक्ती प्रमाणे पुरुषार्थ मन यत्न
केल्यावर जर कार्य सौख्य न होय तर काय दोष ।
जसा शेतात घालून पनहि अमृती नेऊ इच्छा मन
तो तैव मातीचे उसे गोळ्याने भरता आणी मनुष्य
आपले श्रेष्ठ कर्याकरुन नाना फळ पावतो । आण
खीन समोर प्रभराज्ययाचे अस अप्रस्थात् पापले
नोकीस् पाहुनही दैव आपणा आणून देत नाहीं

परंउी पुरुषार्थ अपेक्षा मनतो ह्मा नीमीत्तम उ
द्योगाने स्वयं आपण सौख्य घेता भेपळ मनोनयाने
व घेता नाहीं ह्मंमी नीनष्ठ धींयचे तोंडांत् हग
प्रवेश ननीता नाहींता। पंडीतांमध्ये रासच ह्मणष्ट
होष आहे। ह्मा घापें मायाचे महंम ष्टेमनू पढपीम
होम नाहीं तो घाप माय शत्रु तोच ष्टेमनू सपींता
शोभा पावता नाहीं कसा हंसा मध्यें घगळा। नृप
आणी योवनाने संपन्न आणी मोठे उळोघमप ने
आपघे तोहो पीद्याहीन सांख्यापन शोभा भावता
नाहींता कस पस पंन्दून पळंसाच फूल। आणी ह्माने
गुरूचें नपळ अध्ययन मेष नाहीं आणी आपणही
घोषी पंन्वत नाहीं तो सर्पता शोभा भावता नाहीं
घायल्लेचे उपपरीने घेतो हो गर्भ तो कसा। हे
च्यींता मनून ह्मा नाहाने सभा मनपीत। तदनन्तन
नान्माने ह्मणष्ट आहे पंडीता मासी होध्य आयल्ल
आसा ह्मण्हो आहे को नीच उमार्गी आणो आपीचीत
शाल माझे ष्टेम आतां नीतीशास्त्राने पुनर्जन्म ननप

प्राप्त समर्थ होतो। ज्या नोमोन्नम लोकांचे संसर्गाने कांच जसा पन्नाची प्रभा पावतो तसा पंडीतांचे सहवासाने मूर्खही प्रवीणत्व पावतो। पंडीतांचे प्रतीम तास म्हणतात प्राहे। हीन माणसांचे सहोरा पस प्रेमाने मतो हीना होतो प्राणी प्रपट समान माणसांचे सहोरा पसाने मतो समतास पावते प्राणी उत्तम माणसांचे सहोरा पस प्रेमाने मतो उत्तम तास प्राप्त होतो। यामध्ये वृहस्पती उत्तम प्रपचे नीतीशास्त्राचा अधापिन्नाता पीतुशर्मा ना पंचे पंडीताने म्हणुष प्रधे मधनाल सत्पुरुषाप हे नातउत्तमान या नोमोन्नम भाले मनण्याने नीतीशास्त्र ग्रहण मनायास समर्थ होतील ज्या नोमोन्नम लोणही कोया प्रस्थानी पडल्याने फळपती होता नाहीं जसा नानाप्रलन यत्नाने लोकांचे प्रसा घगळा पढपील अता नाहीं। प्राणी या लोकांत नीगुण संतान जन्मता नाहीं ज्या नोमोन्नम पद्मनाग मणीचे श्रेणीत कांचाचे मणीचा जन्म होते या मनोतां मीं सा मही मांत तूते वेंधस नीतीशास्त्र मनीन। नाम्याने

मा त्मरान पीनयपूर्वम म्हणष्ट कृमचे सष्मसाने मी छठी सछोम्लचे टार्हपने चढरो आणी सछोम्रांचे मर्दम खुमरो.छारा भायनठो छेपस पापरो आणी नशी ठिछयाचष्टस्य परंतु मूर्ख सन्नोधनाने घेमी पापरो रासा सत्सन्नोधानाने छोन पणंठी घेमो पा परो या नीमोच्मन ठे मासे ठेम्लंस् नोरोशाल्लोपठे शाचे साठीं ठिम्ठोच प्रमाण सांठे याच ठे म्हणून त्या धीक्षुशर्मास फार संमानपूर्वम ठेम्लंस् समर्पण मेठ।

राठनन्तन आगाळोपनरो खुष्टीने घसठेठे नान पुत्रांचे समोन प्रस्तापक्रमाने त्या पंडीराने म्हणष्ट म्लप शाल्लाचे आमोघाने पंडीरांचा म्लळक्षेप घेरो पासन आणी नीघ्रा आणी मष्टघने मूर्खांचा पुनः म्लळक्षेप घेरो त्या मर्नरां ठिम्चे आमोघाचे सागों धीचीत्र म्लपळा म्लसपची गोष्ट म्हणरो। नान पुत्रांठों म्हणष्ट सांग। धीक्षुशर्मा म्हणरा आठे आ यम्ल नानपुत्र संमरो मीत्रभप प्रसंग मनरों त्याचे पठेठ घ अष्टोम म्लपळा आणी म्लसप आणी म्हग आणी ठिंघोन ठे ठिपायनठोरा आपन्न धनठोन घेठीन

ही बुध्धीमत्ता आणी मोठे मीत्रो मनोरां शीघ्र कार्य साधन मनोरा। तात्पर्यांठीं म्हणून हे मत। पीछुशर्माने म्हणूं। —

गोडापनी तीनों एक मोठ शेमळाचे झाड असे त्या झाडापन नाना देशाहून पक्षी येउन् रात्रीचे समयीं पस मनोरा असेत्। त्यानंतर कोण्ही एके दोपर्णी नाओ सनव्यापन पारधीनी नायक अथवा फासन चेंव आस्लाचेह चुनापर्यंधी शाव्यापन अर्धारा अस्ल साव्यापन् हघुण्टान नाये ना कपळा अयरा घेउन् छुमने यथाप्रमाणे अमण मनोरा पाहे त्या पाधने त्यास् पाहेह आणी त्यास् पाहून् चोंता मेहा याज प्राताःकाळीच दुःखाऊन झाम न आणे काय असंगळ पाहीपीह हे म्हणून् पायन्वे मांचे कयाने पाउआळ घेउन् चाहम। त्या नीमोत्तम शोभस्थान सहस्र आणी भयस्थान शत हे नीत्य मूढ मेल्लांस् आपोआप मनरोरा पंडीतांस् न ये। आणखीन पीषयीं माणसांस् हे अपस्य मरीप चेय उपस्थीरा के मोठ भय तो उठून् समरोह

झंमी मनण थणी पाध्वी थणी शोम यामध्धे न
थणे थन झथे पडेष । राघुपन रो पाधि रांदू
ळाचे मणे छोरानापून् थापन कळ पसनून् थपण
ष्पून् नाठेम । त्या समयों चीनग्रोप नाजंचा मपोरा
नाम्ने पनीपनासगठ थळशापन ऊडर् रोच मण्दा
पाठेल्यार् राघनकन मपोरानाम्ने मण्यापन मष्ची
पानपांस् म्छठ्ष म्लेणत्था मळने या नोकन पनार्
रांडूळाचे मण्याचा संफप रो नीनूपण मना ठे घन
पाठरा नाठों या रांडूळाच मण्याचे मष्चेने थम्छो
माय रासे चेठीं नसा झंमणाचे मष्चाने शुरून चो
छमंर् मग्न के पठसरु रो मघराने पघाने पापून्
मेन थठे । मपोरांछीं म्छठ्ष ठे मस । मपोरा
नाम्ने म्छठ्ष ।—

म्मां छने समयों घक्षीणानण्यांर् चनर् पाठेष छने
पीठोनीचे झंठी छम पृच्ध पाग्र म्लारा थणी ऊक्स
छम्ल चेठीन् म्छणरा थठे छने पठसरु ठे झोम्लाच
झंमण घे । राघनम्त मष्ची म्लेण्ठी छम पठ
सरुने पनामरी मेम साष्ब्याधीन थसा मप चेरो

पनंडी प्राणाचा संबंध या पीथ्वी सपूर्णी जिवांचा नव्हे। त्या नीमीत्तम ख्रीष्टाकडुन ईश्वर सर्वांसाठी मंगळ येरा नाहीं तसा त्यांचा पापाचा संसर्ग आहे तो दुस्तराहो मनायाच्या करण येशो पनंडी सर्वत्र धनोपार्जनांच अपृत्ती संठेवनेच येरो। पंडो रांगी रास म्हणष्ट आहे संशयास् खनोठण न मनून् मनुष्य मंगळ पाहरा नाहीं पनंडी संशयास् खनोठण मनून् नन पंचे रान मंगळ पाहरो त्याशीयास् रो बीनूपण मनरो। पहसरू प्रमश मनून् म्हणारा आहे रास प्रमाण होठे। पघ यरा मंघ मनून् घाष्टपीत आहे। त्यानंतर पहसरूने म्हणष्ट रां यीसम रास पन होणाचा प्रमने पीश्यास मनाप। पघाने म्हणष्ट आयीम ने पहसरू पूर्वकाळीं नपेरानणे पणांरा मीं मोठा छुपून येरो। क्षान गाई आणी माणसांस् पधि मनायाने मासे डेंम आणी घाईष मेष्ठ अठेरा त्याशीयास् घंशठीन शाम्नं आहे त्या ऊपन होण्डी धर्मीक्मने मम म्हणष्ट आहे ने रां घान धर्माघो अन्वनण मन त्याच ऊपदेशाने आरां मीं त्यानशोष्ठ आणी घारा आणी मघ

शाना आणी गुरुजनछिंचंरा साधिं आहे । याच्याने मं
वीभ्यासस्थान नाहीं होतो । त्या नीमीत्तय यज्ञ आणी
दान आणी अध्ययन आणी तपस्या आणी सत्य आणी
धृती आणी क्षमा आणी अलोभ हे आठ प्रकार धर्मा
चे पण त्यामध्ये पहिल्याचे चार अंगांचे सांगोंगो
सेवन करतात डिम्भ चडिथ्य महत्वात् नाहोता
मास्ता असा लोभ पीनठ साम ने आपले घराचे
सोन्याचे स्तंमण ने लोण्यो मनुष्यास् घ्यायास् ईच्छा
करीत् आहे । तर्ही पण मनुष्यास् धीरो च अपनठ
स्मरंत् आहे तो जीवनण प्रेम करा नाहीं त्या नीमो
त्य करापछोम प्रेम उपदेश करणानी उहनीस्
धर्माचे पीषयीं प्रमाण करीता नाहींत तसा गोष्ट
ब्राह्मणास् प्रमाण करीत् नाहीं मास्ता महैम धर्म
शास्त्र पठठ गेले आहे आयीम तसा आपस प्राण ईष्ट
होय तसा अपघे जीवचा प्राणही ईष्ट होतो आणी
यास् साधु माणसं आपल्या सारीखे अपघे जीवपन
दया करतात् । आणी मना करायाने अधीरा् याचे
मन ने अप्रीय दुःख आणी दान त्यायाने ने प्रीय

दुष्ट तो सत्पुरुष आपले पूर्वजांचा प्रमाण म्हणतोस् आणी जे मनुष्य पतलोस् तयेचे असा आणी पातक्या चे धनास् लेटाचे समान आणी अपेध लोपस् आपल्या सातेचे पाहतो तोच पंडीत । तूं मोठा पतोष का मनीतां ठीक व्यायास् मी सन्तेष मानीं आहें । तसच पंडीतांचे मर्दन म्हणूव गोष्ट आहे ते आपे युक्तीहीन पतोष मेलस् मरोपांळण मन धनपनास् धन होते नस्ले तस रोगीच औषध पथ्य अरोगीच औषधने काय प्रयोजन । आणी तेणे उपयुक्त हे म्हणून त्याचा तोंपी वचणाचा समयी अग्नीचे ताचे पाणी अनुपस्तीस् जे ज्ञान मनतो त्याच हा तास् सासोम म्हणून पंडीत म्हणतोस् अशीयास् या सन्तोषनांत स्नान मरून सोन्याच लंमण घे । ताच नवन लेख्यां पठ सरू त्याचे गोष्टोपत पीच्यास मरून् सडचाने स्नान मनायाचे सांगे पीठेनेंत् शीतम तोच्यां मोठे चंडीतंग फंपून पळायास् असमर्थ तास । चंडीतंस पडले पठसरुस पाळेन पथाने म्हणूव घन~ मोठे चंडीतंस पठम आहेस् अशीयास मी

ईश ईश्वरीं हे म्हणून ठळूक जवळ काढीन् त्या
यथासर्वस धनस अर्जन् चोरी भेठ। पुना
त्याच धर्मशास्त्राचे पठण आणी वेदाध्ययन धर्मोक्तरा
ब्राह्मणाच म्हणणे नव्हे परंतु गाईच दूध आपल्याने
च नस मोठ घेरा रासच स्वभाव अतीनीच घेरा
आणी त्याचेच मन आणी इंद्रीय अवश त्याचेची
क्रीया शरीराचे स्नानाचे अन्नो आणी अनाचरणे घा
वस्त्रेचे नगाचे आशी धर्मानुष्ठानापासून स्नान भेवळ
येस आहे यास्तव स्नांवन भेट नाहीं त्या म्हणणे
ज्ञानास्तव उपासन पीव्यास भेस आहे। त्याच प्रमाणे
पंडीतांमध्ये म्यव्रष्ट आहे। नदी आणी शास्त्र
अनो आणी नदी आणी शृंगी आणी घायल्ने आणी
मानभिळ या उपव्यापन पीव्यास भरोस नव्हे।
आणी उपयाचा स्वभाव उपस्थ पनीक्षा भनीष वू
सना गुण पनीक्षा भनगाज नाहीं त्या नीमीत्तस
उपदे गुणास् अतीक्रम मनून् स्वभाव डाईरा अस्ले
आणखीन् आत्मशपीयनी भाव नाशमनी सहस्र नस्ती

अने, कोरां मैथुनाचो खंछठो केलत् नाकंमटेम खस्ल घेरो याल्प मपाळों ने छयष्ट थठे रो छेडण अनायास् ल्लेण समर्थ घेरो । आशो चौंरा मनीरत् रो पठसरू पषाने मेष्टेम घाणी धिछेम साम आशी थास् मों म्हणरों झंमणाचे अष्टचेने हे आपघ।

या मनोरांच सर्वअल्लनें न पीचान मनष्टेष् अर्भ मरांप नष्वे। ल्या नीमीम्लम खुंछन पत्रष्ट आत्र घाणी ठोल्लम पंडोरा ष्टेम घाणी आरोशय पशीफूरा ली घाणी खुसेपीरा नाथ्म घाणी चांगष्ठ चौंरा मनून घोष्टन घाणी खुंछन पीचान मनून् मनण हे घलेरा घोपसालन्तनठो पील्लनप्राप्त घेरा नाठों। हे गोष्ठ आयउान् क्षेण्ठो छम्र मपोराने छपें मनून् म्हणष्ट घाः हे कय म्हणरा घाठेस्। पीपल्लोचा समय आप्मापन मचराने मनुष्याची गोष्ट ग्राप्य घेरो घाणाछोन आन्सगठो पीचानकगो ग्राप्य घेरो मनंडो श्रीतन पीषयों ग्राप्य नष्वे। ल्या नीमील्लम पृष्ठो मंडळांरा् आपघ आत्र घाणी पाणी अपृरी घाशंल्ल म छेम प्राम लांरा् ल्लेठे अपृल्ले अनायाचो ल्लेणत्या मल्लने

आयन नोपल भनण मरांपा। तोन्व मग्नन पंडीतां
महंस म्हणऊ गेला आहे ईर्षापीशीष्ट आणी घृणायुक्त
आणी असंतोष आणी क्रुध्द आणी सर्पद्या सर्वांस आण
छीन् पानझान्त्र भाग्यापन्नीपी ठे सा नण दुःछभागी
घेतेत्। हे आयतीन् आपये पानपे त्या स्थानी
घसडेत् त्या नीमीत्त पंडीता मोठ्या शास्त्र अणून्
ही आणी संशय धून मनणाने घेऊन्ठो सष्टयांत्
ऊंध घेऊन् क्लेश पावतेत्। सष्टवाढीन् नाश
घेतो सष्टवाढीन क्लेशाबन्न घेतो सष्टवाढीन मोठे
आणी नाश घेतो सष्टव पापाव करणा। तरंनन्तन
आपघे काळांत् घध्ध साष्टेत्। तरंनन्तन त्याचे
पन्माने ते स्थळ आपष्टंधन झेष आहे त्यास् आपघे
फळीत् मनूं भगष्टेत्। त्या करणे गणाचे पुढे आणीं
ने क्लंमो कर्यं सोध्ध साम्यापंन आपघ्याव समान फळ
नन क्लर्यांत् पीघ्र घेय तन मघन पत्की घोष
भागी घेतो तास म्हणऊष्ट आहे। आपघे ईंद्रीयांव
ने दमन न मनण तोन्व पीपत्तीची वठ आणी त्यांच
ने दमन मनण तो संपत्तीची वठ त्या पहेंत् ईच्छा

त्या ळठेस् च । त्यांचा अपमान पयऊन् चोत्र
श्रीपने स्ळठ्ठ यांचा च दोष नव्हे क्सा म्लनणे ठोरा
छो परानशोठ पीपन्नीचे म्लनणारास् प्राप्त घेरो नशी
ग्रायची कांच पंसरूचे घोंधयाचे साठीं खंद घेरो ।
आणी पीपन्नींरा पडठ्ठे मनुष्याची पीपन्नी ऊधान मना
यास् चे योग्य असे रोंच घंशु भ्याठ्ठे पक्कीचे पनी
ज्ञाणाचे साठीं घेन घ्यायांरा् पंडीरा चे रो मीत्र नव्हे ।
पीपत्माळीं पीस्मयापन्न घेण म्लउरथाच ठ्ठणा घेय
त्या म्लनणे या समयीं धैर्य धनून् ऊपाय चोंरा
मना । ज्या नोमोत्तम पीपत्माळीं धैर्य आणी पृथ्वी
चे समयीं क्षमा सभेंरा् पम्भाची पटुरा युध्धांरा् पना
क्रम आणी यशापन अभीरूची शास्त्र आयम्नयांरा्
आसक्ती हे अपघ ऊत्तम म्रह्मंच स्पभापसीध्ध
घेरो । ज्यास् संपत्माळीं आनंद घेरा नाठीं
आणी पीपत्माळीं पीषाद घेरा नाठीं युध्धांरा् पांडी
च असे असे त्रीभुपनश्रेष्ठ पुत्रास् जे माय जन्म
घेरो रो घुर्लभ । आणी ऐश्वर्येंकरुन पुरूष शोभ्य
शांपड भय नाग आळस अन्य समयांरा् साध्य क्रीया

फान समयांत् मनण ऐसा जेष त्याग मनीष्ठ यशां
हे मना आपघे छमन्वीन्न घेऊन् फळ घेऊन् ऊडा।
न्सा मनणे ऊिच्छ पस्तुम्बा ञ समूठ रोग्रे मयं
साधिन येरो वक्षा छानीखभात्र साम्यापन गपरा
समूछमर्हम मन्न ठस्ली घच्छ घेरो। सञ्चरीय
ऊिच्छ पस्तुन्वाग्रे समूठ पुरुषान्वा मंगळच्छायम घे
रो यान्वी सास्ती पघ रांघुळ रूषाने पीठीन साम्या
पन ऊंऊान घेरा नाग्रें। हे म्बींगून् आपघे पस्ती
फळ घेऊन् पनरो ऊडष्टेरा। राघनन्तन त्या
प्याघने फान घूनून् फळान्वे आपघनम पानपांस्
पाऊन् माघे घपणाना घेऊन् न्वींरा मेड के आपघे
पानपे छन्न पठ घेऊन् मास फळ छनण मनीरा
यछेरा पण नेप्पां पृच्छोपन पडरीष्ठ रोप्पां मामे
पशीभूता घेरीष्ठ। त्यानन्तन त्या पस्यांग्रें प्याघन्वे
डोळ्यांची घृष्ठी आरोऋमण मेम्यापन रो प्याघ नी
पून्न साम। राघनन्तन प्याघस् नोपृन्न पाऊन् मपो
रांग्रें म्छगृष्ठ यशां मय मनण जिन्वीरा आसे। न्वी
नयीपने म्छगृष्ठ माय घाप रापा मोन्न हे रीघ नप

स्वभावाने छेरालनो घणो खणछीन मनुष्यठो ह्मयै ह्मनण प्रयुक्त छेराह्मनो घेरो छशोयास् घमत्वा मीन छिंछीनांचा त्राच छोनण्यम नांमत्वा गंडमोचे शीनीं त्वेत्रपनांर् पस मनरो रो घमत्वा पाश ह्म पेष । छे वीवेत्वगा मनून् छापघे छोनण्यल्त्वे गत्वाने लपळ गेष्टर् । छोनण्यम सछैव छिपछ ताचे पयाने शंभन घ्यानाचा गढा मनून् पस मनीर् छसे । घा नत्वान छेनण्यम पानपांचे परानाचा शाच पयाने पोरा घेछिन् छिगा नाछेम । राघनल्तन त्वोत्रयोपने म्हणउ छत्रे मोत्र छेनण्यम ह्मं घमशी फेहर् नाछींस् राघनान छेनण्यम्लने मोत्राचा घोष समजून शोघ नोघून घोषम । छः ह्मय पुण्यपन मों मासा पनम मोत्र त्वेत्रये प घम घछे ह्मंमो मोत्राचे सखीर् घ्यानो फेय्य मोत्राचे सछोरा ध्याचा पस घणो मोत्राचे सछो रा ध्याच पनस्पन घोषन चाष्टन त्यापेक्षा पृथ्वोर् घणछीन् पुण्यपन नाछीं । राघनल्तन मपोरांस् अळांर् घच्छ पाळेन् पीस्मयापन्न घेछिन् पेडम्ल समय नाळेन् घोषम सर्घ्या छे ह्मय । त्वीत्रयोपने

ख्रीष्ट अधेमीन आमचे पूर्वजन्माचे दुष्टे कर्मांचे फळ हे ज्याअर्थीं ज्याने ज्या प्रकारे ज्या समयीं ज्या स्थानीं जीवास दुःख दील अदुःख आपण दुष्ट जे कर्म ते आपण कर्मे त्याअर्थीं त्याच्याने त्याच प्रकारीं त्याच समयीं त्याच स्थानीं ईश्वरेच्छाप्रयुक्त जीवास प्राप्त होते । आपण सर्व अपराधी दुःखस्वरूप होतो त्या रोग शोक मनोताप बंधन पासून हे फळ । ईश्वर चैतन्याचे बंधन तोडायासाठीं कोण्ही उपाय करता नाहीं । चैतन्यपणे हे पाहून ख्रीष्ट अधेमीन अस मनुष्य पण माझे शरीर या मानसांचा पाप रूप होऊन माझे फळ मग रूपशील । ईश्वरपुत्राने ख्रीष्ट मी थोडा दळवून पाणी माझे प्राणाचे रक्त यासाठीं यांच्या बंधन तोडायास असा समर्थ होईन । तर माझा प्राण देऊन जे झाले ते आपण तूझा पाप रूपूं मग यांच्याही बंधन जीवन संपेन तरी रूपीन । चैतन्यपणे ख्रीष्ट हे देवे तथापी तस सामर्थ्य यांच बंधन रूप । ईश्वरपुत्राने ख्रीष्ट अपण्यास सोडून शरीर करावे जे नष्ट मरण ते जीवांस्त सो

कांच समजत नव्हे। त्या नीतीप्रमाणे पोपच राज्याचे
साठीं धन नक्षण करीत आणखीन धनाने धायक्लेस
संरक्षण करीत आणी आपल्यास सचेप धायक्लेनेही
आणी धनानेही संरक्षण करीत। सध्यान्त धर्म
आयं क्लम मोक्षाचे संस्थीतीचे साठीं जे प्राण त्याचे
प्राणास् जे मनुष्य नाश करतो त्याचे करणीने क्लय
नाश घेता नाहीं। आणी प्राणास् जे संरक्षण
करतो त्याचे करणीने क्लय संरक्षीत घेता नाहीं।
ख्रीस्तीपणे स्पष्ट आहे मोज नीतीशास्त्र याच प्रश्न
नवा घेय पर्नठी मी मासे आणीत मेक्लंच दुःख
क्लेष्लीही प्रश्नी सोसूं समरत् नाहीं त्यासाठीं हे
म्हणतो। त्या नीतीप्रमाणे धन आणी प्राण करायाचे
साठीं मंडीत मेश त्याग करतोत् क्लंशी परंतु मानाच्या
पीनाश अपरथ घेतो आशीयास् साधु माणसांचे
साठीं प्राणाहोचा त्याग घना। आणखीन् हे
उसाधनाण क्लनण मासे सहीत यज्ञंची करतो आणी
छपर आणी घव्लाची ऊीम्पटा रात मासे प्रभुत्वाचे
फळ मधीं क्लय घेईष्ट तो सांग। आणी हे पर्जन

पतीनेमध्ये माझा कपळ सोडीरा नाठोंरा त्याच
म्हणे माझे प्राणाचा पीनाश शाश्वापंनठो माझे
शरीरा यथांस पंचोप । आणखीन् ऊचे माझे मीत्र
मांस आणी मूल आणी पीडा आणी ऊस्थीने नीर्मीत
पीनाशशील शनीनांरा आस्था पत्रीयाग मनून् मीटीं
संनस्राण मन । आणी पच ऊनील आणी मठपठो
शनीनमहत्व नीच ऊपच नीमेळ यश कन मीळेटान
मय नाठों मीळरा । त्या नीमोत्त्म शनीनांचे
आणी गुणाचे जे धून री ऊस्थीरा ऊंरान मंमी शनीन
घोडे घीपस नाठरा गुण धशेरा घीपस नाठरो ।
ठे आयठान् ठीनण्यम वृत्चीन आणी पुठमीत
घेठीन् दीष्टम साधु मीत्र साधु या आश्रीरा पत्तम्याने
त्रीमित्र प्रभूत राष्ट्रापन ठीपयुक्त घेय । हे
म्हणून त्याच ठीनण्यमनहत्व ऊपचे पानपाच धंधेन
स्पष्ट गेष । राठनन्तान ठीनण्यमने ऊपचे
भपोरांस् सन्मान मनून् म्हठष ऊचे मीन चीम
शीप या अळानें घांघिष्ट अयाने घोष हंम मनून्

अपल्यापन अपल्या मरांप नव्हे।   त्या नीमीत्तम ऋे पक्षी शंभन योकनाऊन् अधीम्लंटा यद्यन पाठ शो रीव पक्षी अपम म्हत्युकाळ ठीपस्थीरा म्हाप्यापन पाश घंधन पाठ्रा नाठों।   अणष्ठीन चंद्र राघा सूर्याची नाऊची पीडा झाली आणी सर्पाची घंधन धुध्धीमानाव घानीध पाऊन् छेव मासी पीपेचना ने पीधराव् घळपन।   आणी अल्लशचानी पक्षी ठी पीपरा् पापरोरा् आणी घुध्धीमान अेमम्हटंम अराडस्पर्शी पाणी सधीध ने ऱ्याऊन्ठी मासोळी घंनष्ठ करी यांरा् घुणींरी म्नय घठे स्तुचनीरा् म्नय स्थान मधांरा् म्नय गुण त्या नीमीत्तम पसननूप मसनडेम घरा ऋे म्नळ रो घूरूनठी यठण मनरो यामम्नने मधोधि मनूल् घरीष्य मनून् भेठून पीघा मेष्ठ। चीनयोपठी पनीपनासगठ अपष्ठ अपीडषीरा घेशास गेम।   शंभन ऋे म्नेण्ठी मोत्र मरांप पद्म ठींघीन मोत्राने पानपे घंधनाऊन् स्तुठडेरा्। छोनण्यमठी अण्ठे घीळांरा् गेम।   राघनत्नन डघु षरान नापंचे म्नपल्याने अपघा पून्मांरा पाऊन् ठे

म्छग्ड क्षय याश्चर्य अधे ध्येनण्मप ठीम्ही ष्ठाघ्य? अशोयास् मींठो तूझा सांगाते मीत्रता ईच्छा करतों या साठीं मम मीत्रतेंत् अनुग्रह करायास योग्य घे। ठे यायऊन् ध्येनण्यमठो घीव्यांत् नाऊन् घोष्ठम क्लण तूं। त्याने म्छग्ड मीं ष्ठघुपतन नांपंचा क्लपळा। ध्येनण्यम घंसून् घोष्ठम तूझा सठोरा मी जरा क्लय। न्या नीमीत्तम. मेल्लंत् के न्याच्चे ठीपयुक्त असे पंडीत मेम त्यास त्याच्चे सठोरा पेठपीतोष मीं पोन्म तूं भसभ याच्याने क्लणाच्या मक्लने मोती घेईष। घाणी न्या क्लनणे भक्ष्य भक्षक्लच्ची के मोती तो पीप भीच्च क्लनण क्लंमी क्लेह्य पाशांत् घच्धे म्छग क्लपळ्या च्चे मनणीने नष्टोत क्लाम। क्लपळ्याने म्छग्ड ठे मस। ध्येनण्यम म्छणग याठे।

मगध देशांत् च्चंपक्लपती नांपंच्च ठम पन असे त्यांत ठनोण याणी क्लपळा छोघै घक्केरा घोपस मोठे स्नेघने पस मनोत् असेत तो ठनोण यापठे ईच्छेने भ्रमण मनोत् घृष्ट पुष्टांग घेऊन् क्लेण्ही क्लेछ्याप्रतेम पाठेम गेम त्यास् पाऊन् क्लेष्ठ्याने न्वींता भेळ या

क्षेणाचा मम्लने हे चांगश खुडरा मीम थिईन् ने असे थीभ्यास नक्षपूं घ मनामशं मनून् कपळ अणिन् घोश म अघे मोन रूम मंगळ। म्हगमर्टम म्हव्श गेश क्षेण गूं। क्षेह्या म्हणारा थठे सुघघुच्छी नापंचा क्षेह्या मीं या पनांरा च्हरा शनीनाचे असा घंधुखेन घेणिन् पस मनरों संमरोम ओम मोन पापून् डनः सपंधेप घेणिन् सनीप मांसं थारां मों सपैणा रूमा अनुचन घेईना। क्षेह्या म्हगमर्टम म्हव्श गेम हे घेपे। राघनन्तन भगपन मनोर्चीमाम्ड सूर्य पश्चीमेस् अरूल शाभ्यापन हनीणाचे पसस्थानीं रा हनीण थणी क्षेह्या गेम रोथ चांप्याचे शाडाचे डाळेपन हनीणा चा घळेरा घोपसाचा मोन खुघुच्छी नापंचा क्षप ळा पम मनोरा असे। हनीण थणी क्षेह्यास् पाळेन् क्षपळा घोश्म मोन घूसना क्षेण घ। हनीण म्ह णारा थठे घ क्षेह्या मासे सघोरा मोनस मनायास् ईच्छा मनून् थम थठे। क्षपळा म्हणारा थठे मोन थमस्माणागंओम्लचे सघोरा मोनशा ओचोरा नघे। हे शाहण्यामर्टम म्हव्श्व् थठे क्षाचा

कुळ आणी स्वभाव परीचीत नव्हे त्यास आश्रयास जागा देणे उपयुक्त नव्हे। ह्या करतां मांजराचे दोषाने जरद्गव नांवाचा गृध्र नाश पावला। हरीण आणी कोल्ह्याने म्हटले काय प्रकार तो। कावळा म्हणता झाला।

गंगे काठीं गृध्रकूट नांवाचे पर्वतावर मोठें एक पांकोळीचें झाड असे त्याचे ढोलांत दैव योगानें नखे आणी डोळे नसलेला जरद्गव नांवाचा एक गृध्र राहत असे। तदनंतर त्याचे पोटाचे साठीं त्या झाडावरले पक्षी कृपा करून आपले आप आहारांतून थोडें थोडें काढून देत असत त्याच्याने तो जरद्गव पोसत असे। तदनंतर एके दिवशीं दीर्घकर्ण नांवाचा मांजर पक्ष्यांचे पिल्लांस खायासाठीं तेथें आला। त्यानंतर त्या मांजरास येतां पाहून पक्ष्याचे पिल्लांनी भयानें घाबरून कलकलाट केला। तो ऐकून जरद्गवानें म्हटलें हा कोण येतो। दीर्घकर्णानें गृध्रास पाहून सभय होऊन मनांत म्हटलें मी विनाश पावलों। त्या नंतर

कलह जे पावेतो पाय येत नाहीं तो पावेतो पक्षास कोण उपयुक्त पक्षांस् अहेत पाहून् मनुष्यास नस उचीत असे तो मनोष । त्या म्हणणे पारा नपळ पळायास् असमर्थ तान ने घेणार तो होते चील्यास उचन्न मनून् याचे नपळ कठी हे पारेचना मनून् नपळ कठीन् घोष्टम । असे श्रेष्ठ ऊंच नम स्नान मनतों । गृध्राने म्हटष्ट तूं म्हण । तो घोष्टम मीं मांनन । गृध्राने म्हटष्ट घून क नन करा नाहींस तान तूं मासा पक्ष घेशील । मांनन घोष्टम मास्ते गाध्य अयोम तरुनचान नन मीं पक्ष घेयं तान पक्ष मरोप । त्या म्हणणें म्हेठे म्हेष्ठ्ठे. ठी म्हण कारी मानाने पक्ष मोंप पूत्म घेतो पापकन कणूल पक्ष अपप पूत्म घेतो । गृध्र म्हणारा अहे सांग म्हष्या मागों तूं पाम अठेस् । त्याने म्हटष्ट मीं येथे गंगा तोनीं नोत्पस्नायो नोनाभोपभोनो घ्मचानो त्यांचाय या मरा पाचनण मनीरा् अस्लों । चील्यास भूमी पक्षी आपघे माझे समोन सर्पचा धर्म हलाननरा उ म्यास् प्रशंसा मनरोरा् अशीयास् पीघ्मा पाणी पया

ते प्रमाणें ते उत्तमे उत्तमा जवळ धर्म आचरण
यासाठीं येथे अति आहे ।   उत्तमे आहे धर्मज्ञ
क्ष मीं आरीचो मम मानायास उच्चार गृहस्थाचा
च धर्म घेय ।   धर्मी अभ्यास वैश्याचरी उप
युक्त आरोग्य मनोष ।   अश्रीयास क्रपणाचे
कपळीष सापडस शाड आपठनण मनोरा नाहीं जन
म धन नसे तरीं मीय प्रमानेठी आरीचो अपथ्य
पूजा घेता त्या नीमीत्त्म आसन आणी पाणी आणी
मीय गोष्ठ हे अपघ साधु माणसांचे धर्मी मधीं
अप्राप्त घेता नाहीं ।   आणखीन सद्धाम नोगुंण प्रा
थापनहीं घया मनरोर् यासाठीं चंद्र चंडाळ धर्मी
परीरा चांघणी अपठनण मनीरा नाहीं । आणखीन
ब्राह्मण क्षत्रीय वैश्याचा गुरु अग्नी ब्राह्मण क्षत्रीय
वैश्य शूद्राचा गुरु ब्राह्मण ।   घायकांचा घाह्याच
गुरु अपघे पर्णांरा आरीचो गुरु आणी आरीची
नीनाश घेठीन् त्याचे धनाठीन् पनरून असो तो
आपष्ठ पाप त्यास घेठीन् त्याच पुण्य घेठीन् असो आणी
अधम पर्णाची जन उत्तम पर्णाचे धर्मी ये तर तो

यथोपर्युक्त पूण्य होतो आणी आरीचो सर्व देवस्व रूप। बुध्दानें म्हटलें मांनन मांसरूची येथे पक्षाचे घचे आपुले अठेत् त्याच सागीं मी आस म्हणतो। मांसनानें तो बायबांन् भूमीस्पर्श मनून् होन्वो मन शीपीत अठे आणी घम्ब- म्हणत अठे आणछीन म्हटले मामे प्रतंप धर्मशास्त्र बायबान पैनाम्हाने धृ स्नन ज्वाक्रियण यरा अनंभ साष्ट अठे क्या नीमोन्त म आठींसा ठिन्नम धर्मी यांरा पनस्पन पीपछमान आपचे धर्मशास्त्राची सम्मती अठे क्या म्ननणे के माणसं आपचे ठीसिठान् नीपृन्न होतेत् आणछीन् के मेम आपच सोसतेत् आणी के आनेम्नांचा आश्रय होतो तो माणसं स्वर्गगामी होतेत्। आणी धर्मच छम मोत्र के मेम्मापनठी सांगातो अरो आणछीन आपघ शत्रीनाचे राठीत नाश पापतेत। आणी के म्नाच मांस खेतो या होठींच आंरान पघ छम्नचो स्तण मात्र तंम्रो होतो हूसना प्राणाचे नाश होतो। आणी मनण पडष्ठ ठे के घुःछ जेम्नच होता तो घुःछ पानम्न ठो अनुमानघ्याना सांगूं समरा नाहीं। हूसनेंघा

थयोम स्पच्छंघ पनांत् ठीयन्न घेरो नें शाम त्याच्या
मेठी पोठ फनरा् रान या नळमे पोगासागों क्षेणा
मघपाप मनरो । रो मांनन या प्रम्नने पीश्यास
ठीयन्न मनून् शाडाचे क्षेठनांरा् नाठेम । राघनन्तन
लंगोन दीपस गेल्यापर पक्ष्यांचे घच्यांस् घेनून् थप
घे क्षेठनांरा् थाणून् घीस्थोड ध्वरा थासे । त्या पक्ष्याचे
घच्यांस् घेछु रो शोम्हरां घेठीन् नउरा छंमडे रीमडे
पुसूं मगघेरा । मांनन रो थाणून् क्षेठनाठीन्
नोघून घाठेन पळाम । त्यानंरान छंमडे रीमडे
ठोडमीरा थापघे पक्ष्यांमर्द्दम पक्षीचे घच्यांची थास्थीं
मेळाड । राघनन्तन त्याधंठों म्हठघ या
ननघ्नपन्चे मनणीने थामचे संरान घेछे गेघ थाठेरा्
ठे नीश्चय मनून् थापघे पक्ष्यांमर्द्दम गृध्र मानम गेम ।
थाशीयास् मों म्हणारों थाह्नाराठीळशीमस् पस
घेण ठीचेरा नघ्पे । त्या क्षेघ्याने ठे थयठीन
नागपूपंम म्हठघ म्हगाचे पठेघे पाघयाचे घीपसीं
नूंगी थाह्नाराठीळशीघ घेरास रान क्षेणाच्या प्रम्नने

तुम्हा सांगतो ऊिमनोजन याचो भीतोचो याधीम्म घेता थाठे। थाणछीन थायीम नेथे पंडीता मनुष्य नाठीं तोथे ऊल्पबुध्दी मनुष्यठीं प्रशंसीत घेतो त्या छेशांत् शाउ नाठीं त्या छेशांत् छनंडाव शाउठो शाउ घेतो। थाणछीन घ थक्लोय थाणी घ भानम्ल ठे गणना सुधांतःमनण मनुष्यांचो घेतो सत्त्वनीत्र म्रेमंत्र प्थोपीचे ऊपघे पत्मोत्र् थपंठे नसा घ स्टग मासा सधि तसा तुंठो मासा सधि। घनोणाने म्हठष्ठ या ठीमनाने म्मय प्रयोजन छम पठ ऊपघे प्रणया झपाने खुश्चने नघ। त्मा नीमोत्मम स्वभावतः म्मेण्ठो म्मेण्ठाचा मोक्ष नघ्ये म्मेण्ठो म्मेण्ठाचा पैजोठो नघ्ये मनंऊी पापघनाने मोक्ष थाणी शत्रु घेतो ताछनत्तन म्लपठ्याचे मतंम म्हठष्ठ गेष्ठ छेच घेपे। ताछनत्तन पठठे ऊपघे थपष्ठे२ ऊपभीष्ठपोता छेशास गेष्ठेत्। छमे घोपर्शों नीनाठ्यांत् म्मेह्य म्हणता थाठे ऊघे मोक्ष स्टग या पनाच छमे मांतो शस्यपूर्ण पपन थाठे मों ऊिम घठिन् तो घाछपीतो ठे म्हणून् तो मेम्या पन घनोण घीखाउ तोथे ऊठिन् शेता धीता थासे।

तदनन्तर सपन पाहून सपनाचे दण्यासाठींस अळ
अपष्ट गेष्ट त्यानंतर मातर्यान न्हग येऊन पाशाने
दुःख देऊन चोरा मेख स्रेण मझ यमपाशाचे आसे
या पाअचे पाशनहोन मीत्रापन्दून सोडपुं समरो ।
तदनन्तर न्तेष्ट्याने तेथे ऊपस्थीत देऊन चोरा
मेख ७ तले चोपसांत मासि मनाचे अपव्याने मनोदय
सोध्द स्राप्त अपष्ट आणान या ऊनोणाचे मांस नक्का
ने छाप आस्थी मों आपश्य पापेन त्याच्याने चांगष्टे म
स्तने पोलन येईष । ऊनोण त्यास पाहून आनंदोत
देऊन म्हणत आहे आने मीत्र न्हेष्ट मास्त बंधन
न्तप शीघ्र मझ पन्चोप । त्या नोमोचम मीत्रास्
पीपन्नींत आणछीन ऊनास् युध्यांत आणछीन ची
चीस ऋदणांत् आणी नीर्धन शाप्यापन दायष्टेस आणी
पसनांत् बांधिपस आणेष । आणी ऊल्सपंत्
तथा फसनांत आणी दुमब्लांत् आणी देशोपद्र
पंत् आणी नानध्यानीं आणी स्मशानांत् चे आसे तो
मीत्र । न्तेष्ट्याने पाश पाहून पुनःपुनः चोरा मेख
ने बंधन दळमठ स्राष्ट आहे आणी म्हणत आहे

छाम मोत्र घ पाश टासम्भानें नव्होरा थाठे या म्लनणें थाक थघीत्थपनीं म्लेणात्या प्रम्लने घ घांटाने श्रीपीन मोत्र नन थांटाःमनणांटा प्रम्लनांटान न मानेस् टान शूं के म्थणशोठ पघठे टो मास् मटांपा। टाघननोन त्या म्लपळ्याने संध्याम्लळीं छनीणार् यहां न पाळीन छँनडे टोमडे केंडमोरा टो प्रम्लन पाळीन् घाठम मोत्र ठे म्लय। छनीण घाठम थघे मोत्र मोत्राचे शाघोचे थपघ्लाच फळ ठे। पंडीटामर्टम टो म्थठ्ठ गेठ थाठे छोटापीमधी मोत्रांची गोष्ट के थय प्रटा नाठीं त्याची पीपल्लो फान नपळ थणी टो म नुष्य शत्रुचा थनंघजनम। म्लपळा म्थणारा थाठे टो पंचनामनणाना कोठे थाठे। छनीणाने म्थठ्ठ टो मास् मांस चियाहाठीं याच स्थानीं थाठे। म्लपळा म्थणारा थाठे म्मां पूर्वीच म्थठ्ठ थाठे मास्रा थपनाघ नाठीं ठे पीम्थासाच म्लनण नच्चे म्मा नीमीचम छे ळाळीन गुणपनाचठो भय थाठे। थणछीन थयोम गंटायु माणस थोप पीशाच्याचा पस पापटा नाठींटा थणो थाम मनुष्याची गोष्टठो थयमरा नाठींटा

आणी अरूंधती नापंच नक्षत्र पाळां पाघरा नाठींग
आणी असमस्त स्वर्यनाशन आणी समीन मोयपछो
असे मोजास् त्याग मनीष नसा छुध तोंडापन पीष
पुनीत घागन त्याग मनीष । तपनन्तन स्वप
ज्याने चोर्य नीश्यास सोडून् म्छाष अने पंचम स्वप
ळा गु पापो स्वय मेष अछे न्मा नीमीत्तम मोह गोष्ठी
ने भाषण मेष्ठेम ओ मनुष्य आणी षठमे ऊपन्वानाने
धर्मोघ्यारा ओ मनुष्य आणछीर अशायुक्त तथा श्र
ध्धायुक्त ओ याजम यधंस ओ पंचना मनण टो स्वय
आणी ऊपस्तनो तथा पीश्याखुम आणी नीर्मळांतः
मनण ओ मनुष्य त्यापन ओ मनुष्य अधर्म अन्वनण
मनतो अग भगपरी पृथ्वी मोक्ष्यापीसंधी त्या मनु
ष्यास् स्मेणात्या मस्तने घनण मनीत अछेस् । आणी
दुष्ट मनुष्यान्वे सत्रीत मीत्रता मरुं ने आणो मोतो
मरुं ने स्मंमो नळता अंगाना घरा अळतो आणी पी
शाम स्नेळसा घरा स्नळे मनतो । मोंप दुर्जनांच्वा
घन्व स्वभाव पठेष पांयं पडतो माचे पाठीन्व मांस
धेतो ठळु॰ स्नगांत् आश्चर्य मोह शष्म मनतो मग

छोट जोमूपण मनून् नी:शंम येऊन् ऊपवठ मपेश
मनती घुघुर्डी या मग्ने छेळाव ऊपध वनीत म
केश मनतो थाणी घुऊन ऊपव मीयपक्षा ऊशा म
नुष्य पीष्यासाचा स्थान नव्हे त्या क्षनणी नीघय थीं
मधु थाणी छृष्यीं पीष थठ। राघनन्तन प्रातःकाळीं
पपनाचा घणी कठी घरी येऊन् त्या स्थानी थरा
थठे हे क्षपल्याने पाहेस गेस। पपनाचे घण्यास्
पाहून् क्षपल्याने म्हणस थ घे मीत म्हग ऊम्ही
ष्यास घंघ मनून् पोठ फूगपून पायं ऊपध स्थीन
मनून् थपष्यास् मेस शनोनाचे ऊस छाडपून् नास
मीं गूस्ता ऊाळा हुंचाने ठामनापीन नेघ्यां मीं शक्य
मनीव गेष्यां गू जेठून मेमन पळशीस। क्षपल्याचे
गोष्टीने म्हग गसाव नाहेम। राघनन्तन थनं
ध्याने मफुलुनयंन थे पपनाचा घणो त्याने त्याच
मग्नने म्हगास् पाहेस थः थपणाच मेम थहे ठे म्ह
णून घंधन सोडपून् थळ गोळा मनायासाठीं रानीरा
साम राघनन्तन ठनीण क्षपल्याचा शक्य थयऊान
शीघ्र ऊेठून पळाम। राघनन्तन पपनाचे स्वामो

मर्टम म्हणाले ओछेग्रापन गामश्त ने मठी ल्याच्या ने मेह्य मेष। पंडीराांठीं रोन म्हणष थठे थव्यांरा ओत्मठ ने पाप थाणी पुण्य साने या मेम्न्राव्व रोंन छ पसारा् मींप रोन पसारा् मींप रोन मठीन्मांरा् मींप रोन पर्षांरा् फळ फोग घेरो।

यारोयास् मीं म्हणरोां श्चिव्य थाणी श्चिछम्नचो ने प्री री रो पीपम्नीव्व म्हनण। ष्घुपरान नापंव्वे कापळ्याने मारयान म्हणष रूं माझामर्टम श्विह्या गेम्यापनठी मामा व्रमोक्नम थाघन घेणाव्व नाठींस्। व्वीश्रीपन्वे थसा नीच्याप रूं पंव्वम्यानेव्व मीं पंव्वेन थाणी ओन्नम मेम्नंव्वे साधु स्पभापस्र नीमोन्नम पुण्यास्रा रोर्यंग्यो म्मांव्वाठो पीश्यास पाठेम गेम थठे नसा रूस्रा थाणी व्वीश्रीपन्वा। थाणी साधु मनुष्य नाग फनम्या पन स्राव्व मन पीम्ननास प्राप्र घेरा नाठीं कसा मप राव्वे पीस्नपने सओम्राव्व पाणी ओम्म मरुं समरा नाठीं। ठीनण्यम म्हणाय् थठे रूं व्वंव्वळ व्वव्व ळाव्वे सठीरा प्रीरी म्नणरोठी प्रम्नाने मर्नंप नव्ये। पंडीरांठी छे म्हणष थठे मांनन थाणी फैंस थाणी

मेष आणी म्नपळा आणी म्नडुरुष हे पीश्वाम्राने भपु
ध्येटेर् यामनीरां या अपध्यापन पीश्वास घनी
नव्हे। आणहीन म्नय म्हणेन रां आमन्चे पैन्याचा
प्रश्नी। पंडीतांहों हे म्हणष आहे संघीहेळेम
स्पयं आडंगीरा हुष्ट पीपस्नाञ्चे सहीरा संधी मन्दं मे
न्सा नीमीत्तम फान ऊिक्षा नो पाणी रोही पी...म
धीम्नपीरो आणी हुष्ट मनुष्य पीच्येने भूषीरा त्याञ्चा
पनहो ञ्यास ञ्याग मनीष म्नंमी मणोने भूषीरा औ
सर्प रोा म्नय भयध्यायम नव्हे। आणी ने मना
यान्चे ऊपयुक्त नव्हे रो मेष ऋस नाहों आणी ने मना
यान्चे योग्य रो अपश्य मेष ऋरा। अशीयास
पाण्यांरा छमडा मधीं ऋरा नाहों आणी भूमीपन
नांप ऋरा नाहों। आणी फान चांगष्ठ घनासाठीं
धेनीपन आणी पीनक्त लीपन औ मनुष्य पीश्वास
मनरोा ञ्यान्च नीपन रोान्च पापेरोा। षघुपरान
म्हणरा आहे मां अपघ आयमीष आहे रापापी मास्री
हे प्ररोध्रा रास्रा सहोरा मीञ्चख अपश्य मरीम नञ
मीञ्चरा न मनशीष रान अनायनाने आपध्यास बाश

मत्रेन । आणखीन अर्थीस मारीचे धागनी हा
नीष्ट धुऊन मनुष्य सुध्दने मोडस असो दुःध्दनेही
मोळपीस असा नाही सोन्याचे धागनीचे सानीध्य सु
अन दुःध्दने मोडस असो सुध्दने मोळपीस असो ।
आणी आपले रोग्स पात्राचे गळणपणा नीसीन्नस आणी
म्हग तथा पक्ष्यांचे ह्मेण्डी ख्नचण नीसीन्नस आणी
मुष्ठींचे फय आणी सष्टच नीसीन्नस आणी ठीकस मनु
ष्याचे दर्शन नीसीन्नस मोळणे येस आणी ठीकस मा
णसं नानेळाचे फळाचे असे थंरा शोराळ पाठरा पाई
आधस माणसं घोनीचे फळाचे असे धाठेनच ह्मेसळ
थंरा मठीना। आणखीन साधु मेग्नंचे प्रंशोचा पी
च्हेघ साध्यापनहो गुण पीग्नसाप्र येस नाही ।
ह्मा नीसीन्नस म्हणासचे ठीठ्यानेहो सूरा गोन्ही
ठीसआंरा अपीच्छीन्न असा आणी स्त्रीयोस रथा
धानशीष्ठरा आणी शून्रस तथा सुध्द आणी दुःध्दने
समानरा आणी नीडुणरा तथा अनुनन्की आणी सत्य
रा य अपथा मोत्राचा गुण या अपचे गुणाने युक्त

शुस्का पंन्बुब मों झेणारो डुरूषांस पापीन। इघुप राजाचो ठे ख्रुपघो गोघ्य ष्ययठोन छोनष्यम घाठेन बोघून ठे घोष्ठम मों शुस्ते ष्यन्दरा पभ्याने षनंघोरा सार्मी। पंडोरांठों ठे न्करुष्ठ घाठे घ्रुण्यपन डो झंबे षभर्षणभंत्राचे ठोज्य सघ्रुत्राने षघृरा प्रोरो भनाणम बे सफ्णुनाच पचन रो ष्यंराःभनणांरा नस ख्रुघिचायम चेरा रास घर्मांनीस ष्यरोमय शोराळ भाण्याने ष्यान षाणी मेष्यान्बी माळा षाणी मचेम षं गांराघोह्य यंध ख्रुघि चेरा नाठों षाणी नीनंनांरा षाफेघनूपों षापघन मनणा षाणो यान्ना षाणी नोघुन शा षाणी मनांरा न्यांनघ्य राषा क्रोध रापा ष्ठषमी गोघ्य षाणो नूनं ठे ष्यपघ मोनाचा घोष या पन्न ना भमाणाने छमठो घूषण शुस्तांरा पाघरा नाठों। म्मा न्नणो मेषोने घ्याना पहुरा षाणो सघ्य घोष्ठन षण ष्यणायांरा चेरा। षाणी न्यांनघ्य षाणी षान्वांचष्य मन्यसाने समस्ष्ठ षरा षाणी ओमळ ष्यपन नोमळ न्बोष्त न्माघ्रंच ष्यामंचो मोन्नरा छमभभ्ननची चेरा षाणो छ्ळरोंरा घुष्चोष्त न्माघंच ष्यामंचो गोघ्य

घूसतें प्रश्नमयी येतो।   पुनाखाचे सनांश् अहे प्रश्नाचे गोष्टीने दूसनी प्रश्न न असे थान्स प्रश्नन मत्वसाचे थंतःभनणारा नें गोष्टीत टी ज्ञयीरांठी टोच टूस्तो थाभीसटाचे येने।   ठीनण्यम ठे म्हणून् सीमरा भनून् धयाचे पक्षुने ४घुपटानास् संतोष भनून् घोळांरा प्रवेश शाम। ज्ञपळा थापष्ट स्थानी गेम।   टेव्यांपासून् था ठीघांचा पनस्पन थाघन घानाने थाणी मंगळ पुसायाने थाणी भावणाने ज्ञळ सेप येत थाठे।   तमे ठे पसौ ४घुपटानाने ठीनण्य ज्ञस म्हणउ था स्थानी सेठि पुःखने थाघन सीळतो थाशीयास ठे स्थान सोडून् घूसमे स्थानी थयास इच्छोती।   ठीनण्यम म्हणारा थाठे सीम सेठे थशीष त्याच प्रश्नने पंडीतांठी म्हणउ थाठे पुघ्धीमान मनुष्य तमे पायांने थाठे४ तमे पायांने नाठी४ घूसनी थगा न पालेन घठेळ थगा सोडूं ने।   ज्ञपळा म्हणारा थाठे चांगिळ नीर्णय मेठेळ थगा थाठे। ठीनण्यमने म्हणउ टी ज्ञय।   ज्ञपळा घाठम।

घंडम थनांत् मपैनगौत नादंम तमे टाळ

आहे त्यांस माझा धर्माचा उपदेशाचा मीथ मीज धर्मीस मंथन नापंचा स्नसप प्रस मनरो । त्या नोमोत्सम आपचे सेलांच घूमन्याचे उपदेशाचे पांडोस चेरा पुनंजी धर्माचा अनुष्ठान स्नेम्ही मयस्तान घेरा आशीयास् तो जिम्नम भोलनाचे मासी संपर्धना भनोइ। होनण्यस्तने स्थगइ तन मीं येथे नाहोन् स्नथ भनोन। त्या नोमीष्मन त्या देशांत सस्तान नाहीं आणी पूत्री नाहीं आणी धांविष नाहीं आणी पीव्या नाहीं तो देश सोडीइ आणी मनुष्याल येण अण आणी भय आणी इग्या आणी चीखुणता आणी छानसोइता हे सांत त्या देशांत नाहीं त्या देशांत प्रस भरं ने। आणी आद्ये मीज त्या स्थानी प्रस भरं ने केथे ब्रह्म देणाना आणी चीमोत्सम आणी ब्राम्हण आणी सतल नरो हे ज्ञान नाहीं यास्तप समझो तेथे घेऊन् आ। राघलजन स्नपला त्या मीत्राचे सहीत नानाप्रस्तन गोष्ठ सारा प्रनोराः खुशीने त्या सन्तोपनाचे नपल गेम। राघलजन संमनाने घूरून पाहोन प्रघुपतानाव उत्तोरा पारोष्य मनून उंछोनाच पानोष्य मेइ।

ह्या म्हणणे ईश्वर भक्त आणि मग्नशाला आणि नम्रपणा
मन घनी ये तान त्याचा सन्मान मनोष्ट करावी अपघे
वर्णांस अग्नी गुरु । आणि ब्राह्मणांचा अग्नी
गुरु । अपघे वर्णांचा ब्राह्मण गुरु । स्त्रियांचा
भ्रतार गुरु । अपघे वर्णांस अभ्यागत गुरु ।
आणि उत्तम प्रतीचे धनी जन नीच प्रती ये तान
त्याचीही मर्यादा मनोष्ट ह्या नेमे करावी अपघे
अभ्यागतास्तव । कपटाने म्हणुष्ट आहे मोत
मंथर याची पुढे वीवेकनूपी मन ह्या लोमोपाय ह्य
उत्पन्नांच्या मध्ये श्रेष्ठ आणि त्याचा सवीप्र होत
ण्यास नापांचा ठीचीननाम याचे गुणाची कुठे सर्वां
चा नाश अनंत होत उत्पन्न लीष्येनेही जन प्राप्त
चीत म्हणूं सम्म छे म्हणून नोनयोपचा पूजीत सां
गीतास । मंथराने यापूर्वक होनणार सन्मान
मनुष्य म्हणुष्ट तूं घना आठेस आणि नीतीन पनांत
अपढे यायाचे ह्मनण म्हणायास योग्य घे । होन
प्रयत्ने म्हणुष्ट अयोग्य ह्मनण आहे म्हणत आहे ।
चंपक नामक नगरीत संन्यासी प्रत्य मनोत असे

त्या ठाईं चूडामणी नामंचा संन्यासी असे तो फार
नापसंद फकीरांमध्ये सखोल फकीरापैकी नागव्यारांत
ठेवून चालत असे मी आपून तोच अन्न खोड
घेत असे तयनन्तर त्याचा प्रिय मित्र चिंतामणी ना
मंचा संन्यासी एके दिवशी आला त्याचे सखोल गोष्ठ
प्रसंगात घसून मास्ते फकीरमनीरात नर्तन घंटा
चे भूमी फोडत असे । तेव्हां चिंतामणीने म्हटले
अरे मित्र ह्याच मास्ते मोठने घोस्र खात अठेस
मेसो तूं अनमन्ना घेत अठेस । चूडामणीने म्हटले
मित्र मी घोस्र नव्हे फडतोपच व उंदीर मास्त
अपल्नी अठे सघेप आघी मानून यात्रेत्यांत फीसान्न
खातो । चीजस्मणीने नागरोराम पाहून म्हटले म्हणाच्या
प्रल्हने अन्न घळपन उंदीर ईत्ते घून उडी मानून
उठतो याचलपं यांत मोठी म्हणणे असेल । पंडीतां
ची ते म्हटले अठे नपोरानणी धाईल म घरानें धाह
यास् अनस्मारी नोफीन यरंगन म्हून मेस म्हून
गुंघन मेआपन यांत म्हणणे असेल । चूडामणी
दुसरा अठे हे प्रसं । चिंतामणी म्हणत अठे ।

गौड देशांत ह्मैशांघी नावंची एक नगरी आहे त्यांत चेठनदास नावांचा मोठा धनवान एक वाणी रहात होता असे। त्या वाण्याने म्हातारपणांत धनसंपदा मीमीलम म्हणपेडांत ठेविली, अखेरीस नावांची वाण्याचे पैसे पढाड मेह। तो अखेरी मंचपींचे मयपरात्न थाशी यैापन पीशीचा नाह। तो मध्य शाना घाह्या टीचे संतोषाचे मनींत न राह। त्या मीमीलम गीमात मेलंव चंचलीनणाने नस मन संडीष घेरा नाठीं आणी धर्माने मेकांव सूर्य मीनणाने नस मन संडीष घेरा नाठी टसव मचराने स्वामीचे युपरी घायलंव मन संडीष घेरा नाठीं। आपुटीत पुरुषाचे मांसाची पुढारा पाठेमापन म्हणाचा पीषय मय त्या म्हणणे आनमना की त्या पुरुषास धैषधचे घनाघन आणते। तो मचराना घाह्या तो त्यांत अवांत अनुनागी राह। त्या मीमीलम प्राण्याची धनाशा आणी लीपीताशा सर्पणा सपीपेक्षा मोठी घेते मचराम्याची नषीटासणी घाठ्ठ प्राणा पेक्षाही मोठी घेते। आणी मचराला मनुष्य

पीडयोपभोग म्हणूं शकत नाहीं आणी तेहूंही शकत
नाहीं जसा चंद्रसूर्य उजेड कोणीहे मेघळ आड्यांनी
जातो । तदनन्तर तीव उत्पत्ती पोषण
करणारे ईश्वराचा अतीक्रम म्हणून लोकी त्याचे
ईश्वर सांगात अनुसारणी राहतो । त्या नीतीमत्व
महेश आणी पापाचे धनी नाहण आणी यात्रा उजेड
पंत ऋण आणी धर्मात् पुरुषाचे उपळ पस आणी
दोडेशांत पस आणी भ्रष्ट लोके सटोर नाहण आणी
अपष्ट पृथ्वीचो पनंपन हरी आणी त्याहुच मय
ज्ञानपण आणी त्याहुराची इर्षा आणी त्याहुराचा प्र
पस ठे अपघ दायल्लेवे नासायाच ल्लनण । आणी
गाढवन छप्स पोण आणी दुर्जन संसर्ग आणी नपन्याचा
पीनठ आणी लेपे इच्छा रोषे ऋण आणी नीगण
आणी घूसन्याचे धनीं नाहण ठे सा दायल्लंव दूषण ।
आणी लोनाळो ऋगा नाहरा नाहीं आणी अपल्लश
मोळरा नाहीं आणी प्रार्थना म्हणाना मनुष्य नाहरा
नाहीं अन्ने नानघ या मनीरां दायल्लंव सरोख
घेरा आणी दायल्लंना अप्रीय लेण्डो नाहीं मीयडो

क्षेत्री नाहीं नशी गाय अपवे पनांत नप॰ गपरा प्रार्थना म्नटो त्याच प्रमाणे नपे॰ पुरुषास प्रार्थना म्नटो। याणी भाठी मोंप पुत्रास् लंघन पाळुन् योनी स्नेहयुक्त घेरो अघे नानघ हे गाध्य छनी॰ घडे। याणी घायम्ने रूपान्चे घागनोन्चे अशी कळते धंगान्याच्या समान पुरुष या म्नोरां शाखणे मनुष्य रूप याणी पीस्लो छमत्र न ठेपेरा। घाय म्नंच सरीख घ्यायाच म्ननण ४फ्ष्या नष्ये पीनीरा सं नष्ये भमंनेपुण्य नष्ये पंरुशा नष्ये पनंळी म्नेपळ प्रार्थनेचा अभापच म्ननण। याणी ष्टंळतनपण्यांत् घाप नसण म्नरो यौपनापस्थेंत छाछा संनसण म्नरो पृच्छापस्थेंत पुत्राची नसरोत् न्या नीमोम्नम घायम्ने धणीपणास् योग्य नष्ये। छम चोपसीं नळसमूळछचोरा घानेपन त्याच पण्याचे ष्टंम्नचे सहोरा मोय भाषणाने लुष्टेने घसष्टेछ त्याच छमप रीने अमस्मारा ळपस्थीरा त्या छाहुरास् पाळुन् अ पन्चछ ळठून् म्नेसाने धेघडून् नीफंन घाछंगन मनून

स्तुंघन मेष त्याच्च व्यपसनांरा ठिपपरी मळाम । व्य शोयास पंडीराठीं म्हणष थछे स्त्रीऋाचार्य ने शाल्त व्यणरोरा् थणो घृष्स्परो ने शाल्त व्यणरोरा् गेच शाल्त लोचे घुर्घोरा स्पभापप्रयुक्तच प्ररो.घोरा चेरा त्या प्रऋने थछंगन पाठान् नपळोष ठणणोने चौराष व्यमस्मारा छने यास थछंगन मेष । त्यानंरान त्या ठणणोने त्याच्च मनण व्यणून छमपरी गोपनांरा घंड मेम ।

व्यशोयास मों म्हणारो नपोरानणी घायके मघ राने घाहुयास व्यमस्मारा नोभीन थछेष मनून् मेस धेनून् स्तुंपन मेष यांरा मनण व्यसेष । ठिंघोन गरा पाठान् घळाने घसम थछे व्यशीयास यांरा कोण्हो मनण व्यसेष । चोडेम समय चौंरान् पनोमानमने म्हणष यांरा मनण पुष्मळ घेन व्यसेष । त्या नोमो नम मेमंरा सपेन सपंघा व्यपघे घनपन मनुष्य घळाच्च मंमो नाम्मांचछो प्रभुरा घळमूळच चेरा । राघनत्तन त्या संन्मासोने घेरो घेठीन् घांळ घेनूण माझे धळेरा मळाच संम्बोरा घेन घेराष रोघ्यां पासून

आपले शक्तीने होन आणी जिल्हाहनहीता होऊन्
करताने हलुहु- गमन करीता आपण आचरती मळ
याय अशक्य सारें हे चुकानणीने पाहेश। तहनत्न
न त्याने म्हणुन मनुष्य धनाने हळहन होतो धनाने
च पंडीत होतो या पापेच जिंहोनास पण आता
आपले करोंचे तमानतोस पापन। आणी धनाने
नहीत अल्पबुध्दी पुरुषाची अस्त्री कोया नाश होतो।
कशी जिव्हाळ्यांत पडेते नहो अस्न पाणीनहीत
होऊन् नाश होतो। आणी ज्याच धन आहे त्याचे
आपचे मनुष्य मीत्र ज्याच धन आहे त्याचे आपचे प्रेम
हांपि ज्याच धन आहे प्रेमंत तोच पुरुष ज्याच
धन आहे तोच पंडीत। आणखीन पुननहीत
च आणी जिन्नस मोजनहीताच धन शून्य मूर्खाची
अपघी होशा शून्मा हानीच सर्पशून्म आणी जे इंद्री
य अन्यथा प्रेम करत नाहीं तोच इंद्रीय जे नांव
अन्यथा प्रेम करत नाहीं तोच नांव ज्या बुध्दीचा प्र
तोधात प्रेम करत नाहीं तोच बुध्दी ज्या गोष्टीचा
प्रतोधात प्रेम करत नाहीं तोच गोष्ट जे मनुष्य ध

गावें मत्सरीनें नष्ठेरा होत पुरुष आणखीन अधिक नें उंच्छ हें काय आश्चर्य । हे अधिक आयकोन् त्यां आमेचना मेछ मास येथे राहुण ठीकाणी नव्हे संप्रती दुसरे पक्कीस अं घ पूर्वातां सांगणें तेथी अनुचीत न्मा नीम. म्म धन नाश आणी मनस्ताप आणी घराच दुश्चरीत्र आणी धूमन्याच मर्दन वंचना आणी अपमान हे अधिक बुद्धीमान मनुष्य प्रकाश करणार नाहीं। हे पंडीताठीं स्पष्ट आहे आयुष्य आणी धन आणी गृहच्छीद्र आणी मंत्रणा आणी मैथुन आणी औषध आणी तपस्या आणी दान आणी अपमान हे नव यत्नपूर्वक गोपन करावें। पंडीतामतेंम हे स्पष्ट गेठ आहे हैप अत्यंत पीडीत शाखापन आणी पुरुषसाध्य क्रीया पार्थ शाखापन धनीश्याच पराभवून झेठे सुख आधांरा अनण्यांरा जस मरण उपयुक्त। आणी मनस्वी प्रेम मंतरो त्याची स्लपणारीस पावरा नाहीं जसा पीस्ला पीसरो त्याची स्त्रीण्धटीस पावरा नाहीं। आणी मनस्वी मनु ष्याची फुलांचे गुच्छाचे अशी दोन वृत्ती अपघ्याचे

उाई वर असतो आपल पनांत ज्ञेमापून पडतो। या
स्थानी जे यावनेने प्राण ठेपण तो आचंत नोंठीत
का म्हनणे धनठोन मनुष्यास पीरलेंात प्राण घेणठी
घन जीप्वानठीन म्हणण मनुष्याची प्रार्थना घनी
नघ्ये। आणी घनोघ्रता मनीतां इछ्या पापतो
इछ्या पापम मनुंष्य घळाठोन् न्युरा येतो घळ
नठीत मनुष्य पनापूरा येतो पनापठोन् आप्नान
येतो आप्लानी मनुष्य शोम पापतो शोभ पापठेम
मनुष्य घुध्धोठोन् भ्रष्ट येतो। घुध्धीभ्रष्ट मनुष्य
पीनाश येतो अशीयास् पग्न म्नय आश्चर्य घानोघ्र
आपघे पीपत्तीचा आश्रय आणी पनोम भौन प्रत म
नीठ तपापी ठठमी गोध्य म्हणूं ने। डकषाच
नपुंसमपणठी घन पनली गमन घन नघ्ये। प्राण
त्यागठी घन छिळपमांत न्वी घनी नघ्ये। पोता
मनून् श्वणठी घन पनापाचे धनाच आस्पाघनउष्ठ
घन नघ्ये घन नोम्नमठो घन श्रेष्ठ घुष्ट पृषभ घना
नघ्ये। येष्या घाईठठी घनो ओळली पीनयनठी
हा घनी नघ्ये पनांत पसठी घना आन्नायी नान्याचे

शठनांस पस घना नष्पे । प्राण सोडणठी घन मीत्वाचे नपळ अण घन नष्पे । थणछीन नशी सेप थस्त्रा मान ठनण मनरो थाणी नशी त्वांठणां थांघन ठनरो नस म घरानपण शनीनाची मंगो ठनरो थाणी नशी पीछानचे थाणी शीपन्वी गोद्य पाप नाश मनरो रारीच पसना शंभन गुण ठनण म नरो । ठे त्वींरून् मनय मीं थापम्यास पनपींडाचे पापज मनोन् थाणी थाघे रोठी मष्ट छूसना यमघा नोठा न्या नीमी न्मम पछुपद्याठो पांडोवा थाणी ठत्वीं छेठीन् स्त्रीसंसर्गे थाणी पनाधीन पोनन ठे रां न मनु ष्याची पीडंघना । थाणी नोगी पन्को थाणी त्वीन स्त्रळ मपसी थाणी पनान्नभोन्का थाणी पनापाचे घनी नीनणाना य घंन ने पंन्वण रोन्व मनण ने मनण रोव य घंन्वा पीसांपं । ठे पीपेन्वना मनून्ठे, मष्ट्वाने मात्मयान धन संग्रठ मनायाचे सागीं स्थान मष्ट । पंडीरांठे रोम्ठठष्ट पठे मष्ट्वाने घुध्धी न्वचळ घेरो मष्ट्व तृष्णा ठीवन्न मनरो तृष्णापीडेरा मनुष्य या मेमी थाणी पनमेमीं दुःखे पापरा रापननान ठळु-

गमन करीता त्या पीणामणीमहंम करीन पंसाचे ठीम
साने यमष्टेम होऊन चौंता मेठ्ठ मष्टचो याणी छपनी
ठीष मनुष्य छापश्य यक्षयारी येरो । रो म्हणूष याठे
म्याच मन पनीठीष त्याची छपघोच संपत्ती करा
मोत्याने शांमष्टेम पांयं म्याचा त्याचे सर्पजच म्हरा
जाने शांमष्टेष पनंठी पृथ्वी म्हराजाने शांमष्टेठ
नष्ये । याणी पनीरोषनूप छम्हशाने हम छापच
शांरांराःमनण मेम्लंच नी सुख रो सुख छींमठे रोमठे
अंपरोरा ने घनमेषी त्याचंस म्हेठे छपीरा रो सुख
त्याचंस येरा नाठीं याणी रो पठम यठे त्याने
यायमीष याठे त्याने छक्ष मेष याठे की मनुष्य याहोस
माघे गमून नीनाशास छपष्टंघन मनरो । याणी
म्हेण्ठी मनुष्याच कीपन घन म्याचे महंम घनाच्या
च घ्यान सपीरा येरा नाठीं याणी पीनठ घुःख
पाठेष करा नाठीं याणी नठुंरुमठमस म्हणूष करा
नाठीं । म्या नीमोचन घन हष्याने खीठ्याच
शंपन योजनठी घून नष्ये रंठीयाचे यरांरोष
घनापनठी याठन नाठीं । त्याच म्हणो यमष्टे

छशेंधि ऊिपयुक्त ऋर्य प्रनणाव ऊिश्रम । पंडीरांगीं ठे म्ठ्ठ्ठ थठे संसानांरा प्राणीवा धर्म ऋय याव प्रश्नापन ऊिम्नन थापधे प्राण्यांपन घया । खुधि ऋय या प्रश्नापन ऊिम्नन सर्वधा थ्र्यागीरा खेठ ऋय या प्रश्नापन ऊिम्नन सधक्षाप । पांडीख ऋय या प्रश्नापन ऊिम्नन सठसध्योपेवना । शा छण्याठीं रो म्ठ्ठ्ठ थठे पीपछ्ठशांराछो ने घन प छि पीपवना रोव पांडील घन पर्छगावे पीवान नछीरास पछोपर्छो पीपत्नो । थणाधीन ऊाळावे साठीं छने नणास व्याग प्रनीष गांपंवे साठीं ऊाळास् व्याग प्रनीष छेशावे साठीं गांपंस व्याग प्रनीष थपव्या साठीं पृथ्वो व्याग प्रनीष । थणो थनायास प्राप्त पाणीव थणो पयानंरान स्पाठोष थन्नव प नीश्वय पीवान प्रनून पाठरा थठे रोव खुधि न्यांरा नोपांय । घ पनामर्श प्रनून मीं नीर्गन पनांरा थठें न्या प्रनन गो पघ थणी प्रोठे छल्ो सेपीरा थनण्य थणी न्यांगष शाउ थश्रय घन पीप्रष फळ थणो भाणो श्रणछो घन प्रपतापन नीननछो घन शाडाव घाप्रष पनोप्रनछो

घन घांधेप म्नेममध्ये धननठोराचे नीपन घन नव्हे। रावननननठी माझे पुण्यघळा नीमीत्तम या मीनमर्हेम पीभ्यासाने अनुग्रहीत शाम्रे यहें आतां पुण्यघळाचे मम्नश नीमोत्तम गुरु अक्षय स्वर्गेच मम माप्त शाम्र। त्या नीमीत्तम संसाननुप्र पीष पृत्ताचे नसाळ फळ होन मपनुप अन्यरा नसाचे आस्पाठन थम आणी स्तनणाचे सठोरा पीत्र थम। मंधनाने म्परष्ट धन पांयांचे धुळीचे आस आणी यौपन पर्वताचे नदीचे तोंडाचे आस आणी पाण्याचा घोंघु नसा चंचळ तसचें अस्थीर आयुष्य आणी नीपन फेंसाचे आस छे अणून् जो अल्प बुध्धी स्वर्गाचे आगळीचा उघडणान जो धर्म तो जो मनोरा नाठों तो मनुष्य मग मघरानपण अभ्यापन तापोरा घेउन शोमनूप पीस्तोंरा नळरो। तो आस्तांरा संचय मेम घेरा त्याचा छोष आयीम। नमस्कायाचे मघीष्ठ पाणीचे पश्चयानेच नम पापी अधीम घेरा तसच अर्कीत धनाचे घानत्तेच मिमा

न- १ ...

च नसण होत। आणी ह्मणण मनुष्य भागींरा ने धेष्ठे धन गाडरोत् तो पूर्वींव नीव स्थानों ध्येयाचे सागों फठ मनरो। आणी घालोय हुए आपनोध मनीर-को मनुष्य धनोपार्जन इच्छा मनरो। तो घूसन्याचे सागों थोश पठणाऱ्याचे आसा मेपळ दुःधचा पात्र आणी घान राधा संभोगनठोरा धनाने ननं मनुष्य धनपन होय रान त्याच धनाने धम्ठो ठी धनपन घें। आणी उपभोगनठीराख नीमोत्तम सुधाच धन पानम्याचे धनाचे घनोघन। याच ठे धन ठे संबंधमात्र आणी धन नाश झाल्याने दुःधने घापण नाश होतो। पंडीतांठों तो म्हणष थाठे प्रोय पम्मसठोरा घान आणी घठंमननठोरा घान आणी समायुक्त शूनरा आणी घानकीयुक्त धन संसारांत ठे चार घुधृष। ख्यानपनांठों म्हणष थाठें सर्पघा संचय मनीष पनंडी घघांरा संचय मनूं नि पय घरोसंचयी सोध्य धनुष्याने नाश झाला। घा मनपल्याने आणी ऊठोनाने म्हणष तो मस। अंभन म्हणरा थाठे।

अभ्याणअठम नांवंचे गांवेंत पैनप बार्यंना पाध्र असे रो थमे छीपसों म्हग कंडमीरा पौंथ्या ठेवीस गेम । राघनन्तन थमे छनीणास मानूस घेठीन् भरा छेरा या मध्ये थम पयानम शनीन डुमनांस् पाठेष्ठ । राघनन्तन त्या पायने छनी णास भूछपिन ठेपून घाणाने त्या डुमनास् मानष्ठ । डुमनानेठो फान गर्नून पाअन्चे थंडापन मानष्ठ । पाध्रि म्नषष्ठे शाडाचे असा भूछपिन पडून सेम । रूप म्ननणो पाणो भोंप अग्नी भोंप पीष भोंप शल भोंप सुध भोंप नेग भोंप पर्यंतापरून् पडण छयाठो यत्मोंचेरा नीमोम्म पापून् नोप भ्राण त्याग मनरा । राघनन्तन डुमन थाणो पाअन्चे पांथ पठम्नयाने थम सर्पठो मेम । त्यानंतान छोर्घेनाप नापंचे म्नेछ्याने थम्मनाचे सागों फेनरा् मेष्ठेष्ठ त्या न स्तग थाणी पाधि थाणो सर्प थाणी डुमनास पाठेष्ठ थाणो च्वींराष्ठ म्नय थाश्चर्य थन मोठ पक्ष्म छ्पम मास्त ठपस्योरा शाष्ठ भोंप माण्यांच घु:छि च्वींरोरा न सा फ्यानेठो नस येरा रास खुधिठो मानरो यात्याने

डेवन्न छ्यशीचीक्त घेशो । शे छ्यसा संप्रशी यघंन्वे मसिने माजि शेन मठोने झुश्वने क्यशोष्ठ चाणछोनशो शाष्ठम मनुष्य छम मठोना घेर्छष्ठ छनीण थाणो डुमन शोन मठोना घेर्छष्ठ सर्प छम छोपस घेर्छष्ठ धान धनुष्याञ्चो क्या श्वेर्छन्। शछनन्तन पठेष्ठ सुधेंश ठेन्व थस्पाछनन्तठेश धनुष्यान्वे झ्नशजान्वो क्या श्वयं छे म्हणून् शे मेष्ठ। शछनन्तन झ्नशजान्व धंधन डीठम्या धन धनुष्य कृछयापन मगुन शे छोर्घनाप मेम।

छ्यशीयास् मीं म्हणशों संन्वय छ्यपश्य मनीष्ठ धनन्तु छ्यशीशय संन्वय मनूं ने। शे म्हठ्ठ थठे मेष्ठे धन्मीन्छे धायम्नेने थाणी श्वनाने छ्यन्म माणसं घ्मीडा मनशेश् छ्यशीयास् ने घेशो ने श्वेशो शेन्व धनपनान्व श्वन थाणी. पीशोष्ट पान्नास् ने छेशा थाणो घीस्खोड ने श्वेशा शेन्व डीमन्व धन मीं छे क्षणशों। नाठों शन म्नेण्छान्वेठी फोगायान्व धन नस्शा। छ्यन्ल संमशोम गश पर्णनाने झ्नय मयोजन क्या नीमीम्म घ्यानी मनुष्य छ्यपाप्य पस्तुस् छ्यपीमष मनूं ने नाश श्वाष्ठेछ पस्तुस शोम मनायास् छीक्छा मनूं ने पीप

त्यांचो शीघ्र येतें ने त्याच नोमोत्सम अहे मीत्र जीन्हो नोनंतान जील्हाचो ध्याह त्या नीमोत्सनशाल अध्ययन मनूनचो मूर्छ येतो । जे पुरुष सर्व मनतो तोच पंडीता नस छत्रींतीता औषध नांपंमान अनेग मनोता नाहीं । आणी जील्हाछनछीतान शालस्नान अत्यल्पचो गुण मनोता नाही यांधव्याचे मतापनीछाचो छेप सय घडपडाचो मल्लश मन तो । त्या म्हनणे येथे अहे मीत्र अपस्थापीशेषों शांतो मतींप तूं छेछो अत्यंत भष्ट मनून् अणूं नसे त्या नीमोत्सम नास आणी जीवली आणी ब्राह्मण आणी मंत्रो आणी पछळ आणी घांत आणी मेस आणी मनुष्य आणी नष्ठ छे अपघे स्थानच्युत ह्यायाने शोभा पा पत नाहींत । छे म्हणून् बुध्धीमान मनुष्याने आपछ अगा सोडूं ने छे सतुरुषाच पक्ष । त्या नीमोत्सम जींछ आणी सत्पुरुष आणी छत्नी छे स्थान सोडून अ तेत त्याच्यानेच सपळा आणी सतुरुष आणी म्हग छे मनतेत् । पंडीतांचों तो म्हणह आछ पीनाचा आणी पंडीताचा सय स्पछेश सयप पीछेश त्या

देशास आश्रय मिळतो आणि देशास धाडी घालणे
क्षय मिळतो । त्यांत आणी नंद आणी पूर हे
आपले जल ज्या ठिकाणी तो ज्या पर्वतांत असतो त्यां
तच नष्ट होतो. श्रेष्ठांचे नक्काने आपल्या शयन घोळ
पीतो आणी नशी ढेंडभाळे आपले अडांत असे
आणी जसे मासोळी अपूर्ण कष्टपूर्ण कमशयास असता
तशीच आपली संपत्ती आपण घेऊन उद्योगी मनु
ष्यास प्राप्त होतो । आणी अष्ट सुखांची सेवा मनोष्ट
आणी अष्ट दुःखांची सेवा मनीष्ट ज्या नीमित्त दुःख
आणी सुख त्याजमध्ये असे फीरतात । आणी उद्योगी
तथा आनोनत्रीय आणी मर्मज्ञाता आणी व्यसनांत
असक्त आणी धीर आणी हरात्म आणी धर्मशास्त्रांचा
मीत्र असे पुरुषांस लक्ष्मी आपणच पस मनायाचे सा
ठीं प्राप्त होते । पीशेष मडून शून पुरुष धना
पासूनही अनेक सम्मानाने उच्च पद पावतो । हा
पण मनुष्य धनवान होऊनही मनाप्रत पावतो यांत
शुद्धांत स्वभावाने ऊत्तम आपले गुणसमूहाने प्राप्त
ही ठीकसंबंधी भ्रांती हे मनय ऊतान सोन्याची

माळा घसूनहो पापरो।   आणी धनपत्ता प्रयुक्त जे अठंमन रो मय गरापीक्षय मेजीन्हो पीषाघास् पापटो अर्थारा पीषन्न देऊंने म्हेमी मनुष्यांचे पडण आणी उठण घरांतीष खेडूचे अस। आणा मधाची सापत्य राया ईच्छाची प्रीरो आणो नप शेरा आणी ली आणी यापनापस्था आणो धन हे अस्त मोंचीत्माळ उपभोगाचे पीषय येयेरा। आणी धनाचे सागों अत्यंरा उद्योग मरूं ने न्या नीमीत्त्म पीअत्यानेच रो गृष्टी मेछ आहे।   त्यांनी गर्वाठोन नीप नम्रस्थापनेच म येचे दोन्ही जनाठोन छूष्ठ पडरा।   आणी अते मोत्र न्याने ठंरास पांठन मेष्ट आहे आणी ऊँम पष्टीस ठांनपनंग मेम आहे आणी न्याने मोनास चोनीरा मेष्ट आहे रो गूष्टी पृथ्वो पीधन मनोष्ट।   आणठोन अघे मोत्र उत्तम मेमांचे नठस्य आयम्न अर्थ उपार्जनाचे दुःख उत्पन्न येरा आणी नाशांने राप उत्पन्न येरा आणी संपत्तीने मोठ उत्पन्न येरो रान धन म्हणाव्या मल्ले स्तुष्टगायम येरो।   आणी धर्मानुष्ठानाचे

सार्गीं त्माचो धनचेद्या त्याचो नीश्चेटरा घनो त्मा
नीमोत्मम चोछमचे आयापेक्षा घून असून न श्नो
पण घन। त्मा नीमोत्मम नसे पक्षी अल्नशांत
आमोष भीजन मनटोरा आणी पघाची पक्षांत आणी
छांपीनाची पाण्यांत भीजन मनटोरा टासे सर्पनच मेम
धनपन आणी नाम्माकोन आणछीन पार्णाकोन आणी
पीरलोकोन आणी चोनाकोन आणी छ्ळाकोनठो धन
पनांस सघैप भय नस यमाकोनं सघैप प्राण्यांस
भय। आणी घुःछसमूघ संसानांत यानंतान
घुःछ मय त्माच्याने छँच्छानुनूप संपत्ती घेटा नाठीं
आणी त्माच्याने छँच्छाठो नीपृत्तो घेटा नाठीं।
आने भाजि आणछीनठो अयोम धन आटी घुर्हपा
धन मोळाम्याने मटपूर्वम नक्षण घेटा आणी पापष्ट
धनाचा नाश म्टत्युसमान त्या मनणे धन चोंटा
मनूं ने। धनापीषयीं टष्णा सोडम्याने मण छनीघ
मेण धनपन नन टष्णेस स्यान घे टान घास्त ठाई
पन आस्त। आणी पीषयास नोत्मो पसना
मनी टोत्मीच नसना मपृत्त घेटो पीषयमात्र साम्या

धनत्र थाळांन प्रसना नोघून माझे अनेक पक्ष
पाहाने म्हय प्रयोजन माझे सांगारीच येथे म्हळ स्नेप
मन त्या नीमोन्नम ठिन्नम मेलंनी प्रीरो मनणपाये
रो अन्ले। धणी नाग अवल्य म्हळ्वांर् अरो धणी
धनोद्याग संगनठोरा घेरो। ठे धयठोन् ४घु
परानम म्हणरा् धठें मंधन रां धन्न रां प्रशंसोरा गुण
धीश्रीष्ट। त्या नीमीत्तम ठिन्नम माणसांच ठिन्नम
मनुष्यव धीपन्नानणायोग्य यांरा घृधांरा चोघमंरा
धउष्टे ठलोवा ठलोव ठिघ्धान मनणाना।
पृथ्वीरा मनुष्यामध्ये मेपळ रोन्व प्रगीष्ठीरा रोन्व
माग रोन्व सत्पुरुष रोव धन्न त्यान्चे नपळ यान्चम
धणी शनणापन्न माणसं नोनाश्च घेठिन् धीठीठ
घेठिन् न अरा। राठनन्तन रो या प्रम्नने धपष्टि
ईच्छापूर्वक धयन धीयन मनोरा संठीष्ठ घेठीन्
स्तुधने पस मनीरा् असेरा। छमे छोपसों नीनांग
नापंना ठनोण म्लेण्छो पत्नीने श्याष्ठम घेठीन् रोधे
मेठीन् फेठम। राठनन्तन धष्टेष्ठ त्यगास् पांळम्

स

भय संभावना म्हणून मंथन पाण्यांत शीतल आणी उ
ष्ण घोळांत नेत्र आणी मस्तकाचो ठेऊन शाळापन
रूढम । राघनन्तन ऋघुपतनम्नने फ्रान घून पावरी
पाळून भयान्न म्हणा म्हणीन्च येता नाहीं हे पाठेष्ट
शग मस्तकान्चे गोष्टने उपघे माळयान येऊन त्या
न्न स्थानो मोळूंन घसटिता । मंथनाने म्हणष्ट उचे
म्हग सुष्टने पाष्टेता हे म्हणून म्हणष्ट आपठे इच्छा
पूर्णम पाणी गंपताची श्च प्या या स्थानी नाळून या
पनास सम्यामीम म्हना । म्हणांग म्हणाता आठे मों
प्यावमहेम नासोत शाम्रे आठें ठीमन्चे शनणागता
शामें ठीम्यासठोता मोनस इच्छीता आठें । योन
उपम्नने म्हणष्ट मोत्र ठीम्यो पाम्यासठोता फात
मणाने मोळाष्टे पाघ । म्या नोमी न मोत्र न्वौं
मम्ननन्चे चेरोता तो म्हणष्ट पाठे योनस उपांता पु
माघो पाणी घगसंघंघ उपांता म्यान्चे सठोता मोत्र
शा मेठ मतो आणी पुरुषानुक्रमो मोत्र आणी पांस
नाळून नसलेम । थानोमोन्मम आपण आपष्टे
घनान्चे उसे येचे नाघ । तो आयठान् ठनीण

यानंतेरा येऊन् थापडे छीन्हेने बनून् पाणी पीऊन्
माण्याचे जवळ झाडाचे सावलींत् घरास । राघ
बनून मंथनाने म्हणुन थाचे मोत्र म्हग या मांनीन
पनांत् म्हणाल्याने टूं भ्यास थरेस् या पनांत मधीं
म्हय पाधि येटो । म्हगाने म्हणुन सब्रंग पेशांत्
रूपांगध बापंचा नाम थठे टो घोम्पीनय मना
यास् येऊन् बंधपागा नघो म्हंटों सैम संग्रठ
मनून् पस मनोरा् थठे प्रातःम्हवीं टो येऊन् अपूंन
सनोपनाचे नवळ नाठीष् हे पाश्चे टोंडाने मींघ
छंटो थायमटा थठें था नोमीनन येपेठो भयान का
नाण हे पीपेचना मनून् ने मटीप थसे टो मन । हे
थयऊन् म्हसपमे पीऊन् म्हणुन घूसने टळांत्
थऊं । म्हपळा थाणी छनीपाछो पोषम छेब
घेपे । टाछनन्तन हे नण्यम घेसून् घेषम घूसने
टळास् गेप्यापन मंथनाचा मंगळ मनंडी मातां घन
अयाचा म्हय ऊपाय था नोमोनम पाण्याचे काढून
पाणी मोठ पळ गडांत् नाठणाम्पास गठ मीठ घाळ
पापाणीम्हंन स्पस्थान मोठ घळ नान्याचा मंजो मोठ

घळ । मोक्ष इधुपत्तनंम या पत्तामशीने टोाब अम्लन घेईष्ठ । नस पण्याचे ईम्लने यपष्ठे घायष्टेज ऊन्वन्लिनम नानिधुत्रमतंम न्बोळ्ष्टेष्ठ यपण पातान् छुःषी स्राम्म टासा टां घेशीष्ठ । आयंठो म्यठष्ठ छे मस । ठीनण्यम म्यणाटा यठे ।

मनैाक घेशांटा पीनधुन नापंचे शठनांटा पीन सेन नापंचा छम नाम्न यसे त्याने ऊनिंगघळ नापंचे नानधुत्रास् सर्पाध्यिस् मेम टा नाऊामान मोगा घनपन याणी युप घेटा । छमे घोपसों शठन श्रम ण मनीटा यात्यांटा युपटी मपण्यपटी नापंची पण्याचे सुनेस पाठेष्ठ । टाठनमान यपष्ठे घनों अठिन् ममा ऊाळ्चीम घेठिन् टीचे साठों घूटीस् पाठपीष्ठ । कसा नोमी लिम टो पाचेटो घनी पठ यस्ले याणी टो पाचेटो डरुष छीटोयांचा मपु घेटो याणी टो पा घेटो डण्मा यस्ले यणो टापव्यर्यन्त पीनय याप धुंधन मनटो के पापिटो ठांघनो घायमंचा घृधीनुप यपर्यं पण डरुपाचे घृघयांटा नाठीं पडटो याण पोरंन्र घाण मठाचीम पर्यंठो घेटो च घाण नघीं

षर्थे घेरा नाठीं षणी षणछीन॰ घांण पंशनीमीं
रा घनुष्याने षेढष्टेम घेठीन् गामम्र श्वरो घ घाण
भोपयानूप घनुष्याने षेढष्टेम घेठीन् गामम्र श्वरो
षणी षणछीन॰ घाण म्ननापापेरो श्वठीन् स्रुठ
रो न घाणठी म्ननापापेरो श्वठीन् स्रुठरो षणी
षणछीन॰ घाणान्व नानापणीन्व नस्र थ्ररूल या
घाणान्व डोळ्यान्वे पापण्यांन्व नं.४ पर्णं पहा । षणी
रा म्रपण्यपरीठी त्यान्वे पम्रयान्वे रमयापासून् म्नम
घाणान्वे प्रघनाने नलेंनीरांराःमनण घेठीन् राघेम्रंरा
न्वीम्ना म्राङ ।   पंडीराठीं रो म्फठ्४ षठे घाय
म्रंन्वा थ्रमीय म्रेण्ठी नाठीं प्रीयठी म्रेण्ठी नाठीं
नशी गाय पनांर नप॰ गपरा सघैप थ्रभीमष
मनरो त्यान्व प्रम्नने घायम्ने सपँघा नम॰ प्रुरूप
ईच्छा मनरो ।   रागनन्नन म्रपण्यपरोने घूरीन्वी
गोष्य पायठीन् म्फठ्४ मों पशीपरा म्रेणत्या
प्रम्नने घ पर्लींन्व त्यागनूप या पाप मपींरा प्रघृम
घेईन् न्मा नीमोन्मम्र ने घायम्ने घन म्नयांरा नीपुन
रोन्व घाईष४ ने घाईष४ प्रुश्वपरो रोन्व पलो ने घायम्ने

करीतो क्रीया तेच होईल के होयमते साध्यो तेच हो
ईल। म्हणून स्वामी जेठ घेता नाहीं तो होईलच
कध्ये त्याचा नीचपनाचे संतोष घेतो अथवा तेथ
तोच्यापनाचे संतोष धरीता। त्याचा म्हा होयलेचा
स्वभाव आणी धर्मांची प्रशंसा करतो तेच जनमा।
म्हा नीमीत्तम पीस्तोचे करळ प्राप्तमयीचा त्याचाच
होयईल नसम। या करणे माझा प्राणनाथ को-
आहा करतो तेच पीतेचना न करून करतीं। खूरीने
म्हणत हे गोष्ट फार होती। अपण्यपरीने म्हणत
हे परम नीश्चय सत्य। हाचनकन खूरीने अठीन्
तेथ अथवा जीनगहळाच समान सांगीतत। ते
अयठीन् जीनगहळाने म्हणत त्याचा आणून समर्पण
करीत हे करणारा भक्तने घेईत। ज्याठणीने म्हणत
जीपाय करा। ते पंडीतांठों म्हणत आहे म्हा नीमी
त्तम जीपायाने जे करायास समर्थ असा तो धळाने
करायास समर्थ घेता नाहीं म्हणी चोदमचे पडेने
आता म्हेध्याने ठरली नाश होम। नारदुआने
म्हसत हे मसा। ज्याठणी म्हणता आहे।

पूसानण्यांत मधूंनरोश्वम नावांचा एक हरली असे त्यास् पाळून् आपघे लेख्यांशीं चींरा४ नन घ केण्यो ठिपायाने मने रान याचे शनीनाचे धमचे चैां मगो स्मांच धियाच छेय खापन् एक मयराने केख्याने प्रताप्ता नक्त मीं घुच्धीचे प्रपापले याच मनण सा धेल। राघनन्तन त्या पंचलने मधूंनरोश्वकचे कपळ धटीन् आष्टांग नमस्कान मनून म्यग्ष्ट आघे मय नात घृष्टी प्रसन्न मना। हरली म्हणरा घठे लेणा रां लेठून धमस्। त्याने म्यग्ष्ट मीं लेख्य पन पसी आपघे पत्तींशीं मोळून् घपम्या कपळ पाठपी४ घठे ने नाम्मार्णचून पस मनण अनुपयुक्त मासाशीं घननाश्यापन् अश्वोवेम मनाया मनोरां आपघे नाळ४स्नणाने युक्त ठिम्हास् नीनूपण मे४ घठे। त्या म्ननणे ठिळाचानाने आरोपपीत घणी घळपन घणी धर्मीष्ठ घणो स्नानी रो पक्को पृष्ठीरा ना त्याचे ठिपयुक्त घणाप्टीन पघ पठेष्ठ नाम्यास् घश्रय मनीष मग पायींस् घेप्४ राघनन्तन धेन घाकीन मनीष लांभो या पुष्पीपींरा नाम न सम्माने लेठे पायीं

जेठे धेन। आणी प्रळ नाही पृथ्वीने आपले प्राणोचा जोपनेपाय तसाच नाश आपले जोपन्वा आश्रय। मेघ न सध्यानेळे आपले जीप पंन्नरोरा नाश न सध्याने पंन्वरा नाहींरा। आणी नाशधंडाने मनुष्य प्राय आपड़-मर्म मनरोरा जंमी या पनाधीन संसारांत् सद्धरीत मनुष्य छुडंस घाछ्या कन छुधंळ आहे मौप अंगठीन असे मौप नोगी असे मौप नीर्धन आहे तयाची घंड भयाने उमळली त्यांरा जीप गरा येरो। या नीमीत्तन न्या प्रसने जीउंरोचा समय न आय त्या प्रसनाने मघनात शीघ्र येनेरा। हे म्हणून जीठून चाइस। तघनन्तन नाश्य जेपाने छीछ घेजीर् तोच मपुनरोइन नापंचा ठरली जे घ्याचे पठेने थंपंरां मोठे चोधिमंरा फंसन। तघनन्तन ठरलीने म्हणुइ आने मोन जेह्य पारां जय मरीप मीं चोधिमंरा पडून मनरोां पनतून् पाठे। जेह्य घंसून घोइस आघे मघनात मास पूंस धनून् जीठा ने मासे घनाघन मेलचे गोष्टीपन पीम्यास मेन पाठे या जनणे अनसीरा दुःख अनुभप मना।

प्रेडोरासाइटेम रो म्वठ्ठ गेष याछे नन साधु मेस्लंचे सांगारो यासन्क घेशीषऽ रान सप्मनसमूठों पड शीषऽ । राघनन्तन मोठे न्वीछमंरा् पड षेम छरली म्लेछ्यानेे थ्रछेम गेम ।

यासागों मों म्वणरों ठीपायाने ने मेष भरा रो पनाक्रमाने मेष भरा नाठों । शघनन्तन ठीाठ णीन्चे ठीपठेशाने त्या नानप्तुनाने न्वारूछमनार्पंचे पण्यान्चे षेंक्लंस् न्वामन ठेपष । राघनन्तन नान्मान्चे षेंमने त्यास् पपघे पीम्पासान्चे म्नयाँपन नीयुक्त मेष । छमे छीपसीं रोान्व नानठीममान सोन पणो नछाने नोर्मीरा नग घेठीन् ज्ञान मनायास् ठीपस्थीरा घेठीन् घाषम पजपासून् छमे मछीम्पा भापेरा मों गैानीपरा मनोन् त्या सागों प्ररीनाचीं छम ठीाछना युपरा त्लीस् पणून् छे त्या त्लीची मों यघोान्क्रपीघीने पूत्र मनीन् । राघनन्तन रोा न्वारूछम त्या मम्लने छम नषी युपरीस् पणून् सम मेंण मनीरा् छसे माघे षपून् छे न्क्रय मनरोरा् छे नी

नुषण मनोरा् असे । तो ठीनंगघळ त्या युपतीस् न शीपून घूनून् पल राधा नग पणी खुगंचे प्रम आणी गंधने पूजा मनून् नसम्नस् घेऊन् पाठपून् घेरा असे । राघनन्तन पण्याचे ईम्नने तो पाळीन् पीश्यास मनून् धन प्रेमाने याघ्रष्टचोन घेऊन् आपड्ड घाछ्ट ड्डमपरीस् याणून् समर्पण मेष्ट । त्या ठीनंगघळाने अंतःमनणाची प्रीया त्या मपण्यपरीस् पाळीन् नीर्भन याड्डंगन मनून् प्रफुल्लमेचन घेऊन् पष्टंगापन तोच्या सठीरा् धीमस मेम । तो पाळीन् मरोंप्यामरोंपारा् आपीर्चेवम पणीचा ईंम चीगड्ड घष्टे घराळीचे असा रूलंछ घेऊन् फान पीषम्न साम ।

अशीयास् मों म्हणारों पण्याचा ईंम्न यपष्टे घाय ष्टेचे मांऊिं नानडुअमर्टंम चोळ्ष्टेष्टे पाळीन् दुःखी साम रासा रुं घेशीष्ट । मंघन तो ठोरा गाघ्न अपहला मनून् मोठे भयाने धीग्ध घेऊन् तो टाळसो ऊून् चाष्टम । तो ठीनण्यम आणी ष्टचुपरानम आणी चोभांगठी खेघमनीरां असंगळ्ळाश्चंम अनून् मंघ नाचे माघे गेष्टेरा् । राघनन्तन मारीपन भरा

घेरा के मंथन रो ध्वनण्यांत् फोनरा् मेण्ठी पाधि
मर्टम माप्र माम । त्यास् पापून् घनून् ठीन्वटून्
मनुष्यांरा घांधून् भ्रमण मनीरा् श्रमाने भूम श्रणी
रासनेने फाळ्ळ घेठीन् श्रपठे घनामडे न्वाटम ।
त्यानंरान ठनोण श्रणी मपळा श्रणी ठींठीन फान
धीमर्षं घेठीन् त्यान्वे माघे गेटरा् । राठनन्तन
ठीनण्यम धीमप मनूं मगम सठीघ्रान्वे पानी श्रणा
नस श्रसाध्य रासन्व ठभे घुःश्चिन्व शेपठ न घेरा
मास् घूसन घुःठ ठीपस्थीरा घेरा मंभी ठीघ ठीप
स्थीरा साध्यापन श्रनेम श्रमंगळ घेरा स्पाभावीम
के मीत्र रो फाग्यानेन्व मीळरो न्मा नीमीन्वम रे
श्रसन्नीम मोत्ररा धीपत्माळींठी न्मरा नाठीं । स्पा
भावीम मीत्रापन मनुष्यान्वा नीत्मा धीभ्यास घेरो
रोत्मां पीभ्यास मायेपनठी घेरा नाठीं श्रणी घायटे
पनठी घेरा नाठीं श्रणी सघेठनापनठी घेरा नाठीं
श्रणी श्रपघ्यापनठी घेरा नाठीं । ठे पनंपन
न्वींरान् म्ठनट घुठेंप मय श्रश्चर्यां न्मा नीमीन्वम
श्रपठे ममें पशाने समयांरानी घेरा ने घन फठी

लक्षांतानी त्याचें आस आपले मर्मांचे पश प्रयुक्त
अपस्थांतान या भेलेंताच मास महंत पयायांत आहे ।
शनीन आरक्त म्हणु अर्थात् शनीन ग्रहण भेला
पन अपश्य म्हणु होतो । आणखीन संपत्तीच पीप
त्नोच स्थान अर्थात् संपत्ती साध्याने अदृश्य पीपत्ती
होते आणी धनाढ्यांचा समागमच अपगम अर्थात्
धन संचय साध्यानेच अपश्य नाश होतो या प्रसने
यापरा जीवन्न पलु अपघच नश्यन । मातल्यान पीपे
चना मनून होटम शोम आणी शत्रु भयाने नद्गणान
आणी मोरोंचा पीश्यासपात्र नलस्पनूप मीत्र हे दोन
अस्तन स्नेहात्मर्दम सूष साध आहे आणी जे मीत्र जे
जो डोळ्याचे प्रीतीनूप नसाचा स्थान आणी मनाचा
आनंद जीव्हाळा आणी खुशी दुःखेचा पात्र तो मीत्र
हुर्लभ । आणी जे धनालंद्री मीत्र तो संपत्तीचे
समयों सर्वत्रच प्राप्त होतो त्याचेंच याथार्थ्य अ
णायासाठीं पीपत्तीच प्रसंगीचे अशी आहे । या
प्रसने ध्यान नदून छीनण्यसने चीजांग आणी हघुपश
लक्ष्स म्हणत जे पाहिजे घ फाध्व पनाकेन न नीचे

शोधपेटो मंथनास् सोडण्यास् यत्न मना त्या दोघे
जणाने म्हटले शीघ्र पनामशीं सांग ।   दोनण्यम
म्हणता यावे चीनांग पाण्याचे नपळ काढीन् याम
त्यास् मेघा सानीथ चाढिने । म्हपळा यानेपनते
चोंवाने पर्यंडा तोघ्यां नीश्चय य पाथ त्या स्थानी
म्हसपस ठेपुन् म्हग मांसाचे शागों सडन करीट ।
टाळनन्तन मों मंथनाच घंधन म्हपोन् । पाथ नपळ
यध्यापन डीम्ही दोघे जण पळाट ।   टाळनन्तन
चोनांग यणी टघुपटानम्हने मैमन कडीन् टासच मे
घ्यापन त्या मटचीने अांटा घेडीन् पाणी पीडीन्
साडाचे मूळीं घसून् त्याच प्रम्हने म्हगास् पाठेट ।
टाळनन्तन दाप धडीन् मफुल्लचील घेडीन् दनी
णाचे नपळ चाटम ।   या डपसनांटा दीनण्यम्हने
येडीन् मंथनाच घंधन म्हपट ।   टो म्हसप मैमन
पाण्यांटा शीनम ।   टो दनोण त्या पायम
नपळ येटां पाडीन् डिठून् पळाम । मटची नेघ्यां
पनटून् साडाथिट यम टोघ्यां म्हसपस् न पाडीन्
चोंटा मेछ । घन पर्यंत पीपेचना न मनून् म्हणें

भनटों ने मों टे मास् छे ञपयुक्त्व चेय। म्मा नीमी म्नम के मनुष्य नीश्चीर पीषयास् पनीत्माग मनून् छनीश्चीर पीषयाम क्षडमीटो छाल्वा नीश्चोर पीषय पीनाश चेटो छनीश्चीर पीषय नाश शाम छछे। छानन्तन टो म्माधि पसस्थानों गेम। छाशी थास छुर्गम पनास्छो मोन्न मनाप्त पद्म म्माधिमर्टम घच्धि म्नसप श्रेष्ठ ञिंछोनमर्टम मोन्बीर शाम मंथन प्रभृटीम छपधें पीपहुन्मीर्णे छेञिन् छपष्टे स्थानों म्मञिन् छुश्चीने नाछेष्टेरा।

टाघनन्तन नानञिमान पनंछन्वं म्माने टो छपघ पायमोष्ट टो छपघे छुछो शाष्टेरा त्मा मनीरां छामन्व छाम्मीष्टवोरा संपूर्णे शाष्ट। पीछ्मशमीने म्छाष्ट या प्रसंगाने ञिमन्व पंच्छीरा सोघ्धि शाष्ट घूमनाछी छे चेप। छाघे सागुमाणाशं ञिम्छो मोत्रास् माप्न छाणाछीन छपघे मनुष्य संपत्नीम् माप्त चे पेरा। छाणी नाम्म छपघे छाछेंड पपष्टे श्रर्मोरा् छासून् पृष्ठ्वीस् पनीपाव्लम मनोरा छाणी नघोछा नायो म्न नशी छुरुषान्चे मनान्चे सुगोषान्चे

साठीं येते राशीच नोरीपीच्या सत्पुरुषाचे चीमाचे अनंतान स्मरण घेपे। याणी भगपन शीप ध्यपघे स्रेक्षंज मंगळ भनोरा।

ईती मीत्रभम गोष्ट समाप्त।—

अथ सुहृद्भेदः ।—

राजपुत्र नामकुमारांनीं म्हटलें अहो गुरु आम्ही मित्रभेद ऐकिला संप्रति सुहृद्भेद ऐकावयास् इच्छा करितो आहों । विष्णुशर्मानें म्हटलें तुम्ही सुहृद्भेद ऐका ।

ह्याचें पहिलें श्लोकाचा अर्थ हा । अरण्यांत वाढत्या अथवा मोठ्या स्नेहाचा सिंह आणी बैलाचा प्रीत नष्ट अतीशय लोभी चहाडखोरानें नाश केला । राजपुत्रांनीं म्हटलें हें कसें । विष्णुशर्मा म्हणता आहे ।

दक्षीणेचे प्रदेशांत सुवर्णपुरी नांवाचें एक नगर असे त्यांत वर्धमान नांवाचा एक वाणी वास करीत् असे त्याचे अनेक संपत्ती असतांही आणखीन बांधवांस् ऐश्वर्यवान् पाहून पुनः धन मिळवीन करीन हे बुद्धी झाली त्या नीमीत्तन अपरहेपेक्षा धन मनुष्यास् पाहता लोकांचा मत्सर न पटे आणी अपरें पेक्षा मोठे मनुष्यास् पाहता अपर मनुष्यांचेच धनी हे घेत । आणी त्याच अनेक धन आहे तो मनुष्य

ग्रम्य ज्ञाप्यापनठी पूजनीय घेतो ।   ज्यंघाचे
समान पंश ज्ञाप्यापन छनीघ्र मनुष्य आपमानीत
घेतो । आणी युपती स्त्री नशी मघतानें छाछ्रास्
यठण मनायास् पसना मनीत नाठीं तसाच आप
पसायो आणी आळसी आणी छैपनायण आणी
साठसनठीत डरूषास् संपत्ती संग्रठ मनायास्
इच्छा मनीत नाठीं । आणी आळस आणी स्त्रीसेप
आणी रूग्नता आणी जन्मस्थानाच्या स्नेठ आणी पनी
तोष आणी आतीशय पय ठेसा मठत्वाचे मतो
यंधम ।   ज्यानीं मीन्तम जे मनुष्य आत्यल्प संपत्तीनें
आपल्याम् स्वच्छ मनून् मानतो याच्यानें मीं ठे सम
मतों जे पीघता आपल्यास् घ्नताघ्नत्य म्हणून् त्याची
संपत्ती आघ्ठीन् पठपीत नाठीं । आणी ठीस्साठ
नठीत आणी आनंघनठीत आणी पनाक्रमनठीत आणी
शत्रुपक्षाचा आनंघत्तनम असे र्थैन्लस् म्हणेछी घायम्ले
ठीवन्न न मनो ।   शाठण्यामहॅम तो म्ठठ४ पठे
आमाम्न नें धन तो पापयाचा ठीघ्योग मनोष्ठ म्राम

जे धन टो ज्वैनाच्छ जांअन् संनदाण मनोष्ठ नदीरा जे धन त्यास् नाना प्रज्ञने पढपीष्ठ पच्छीरा जे धन टो सत्कर्मांरा् प्रय मनोष्ठ। धन संधंधंरा् छप्राप्त धन पोजयाचो इच्छा मनरो जे मनुष्य त्याचे धनाचो प्राप्ती घेरो। पापष्टेष्ठ नांधीचें छो नदा मेष्या पंचून् धपणाचयाचा नाश घेरो। धणो श्याठो नशी छल्प पंचष्यापनठो समयक्रमों स्तयप्राप्त घेरो याच प्रज्ञने छपच्छीरा छर्थं छल्प छन्वे शाष्यापनठो समयक्रमों स्तय घेरा। जे छर्थं फोगायांरा् घेरा नाठों टो नीष्प्रयोजनच। टो म्फठ् ष्टेष्ठ घठे जे ठेरा नाठों धणो धेरा नाठों त्यास् धनाने क्षय प्रयोजन। जे घैनोस् छमन मनोरा् नाठों त्याचे पनाक्रमाने क्षय प्रयोजन। जे पुण्यानुष्ठान मनोरा नाठों त्याचे छध्ययनाने क्षय प्रयोजन। जे नीरोंग्येय घेरा नाठों त्याचे शनोनाने क्षय प्रयोजन। क्योंनोमी न्मप्र पाण्याचे धोंघु पराजाने नशी क्रमशः घागन पनरो याच प्रज्ञने छपघो पीष्या धणो धर्मं धणो धनाचो क्रमशः

वृध्धी घेरी।   ज्ञान आणी भोगापंचून ज्याचा जीपश अपघा अरो तो प्रेमनाचे भारीचे असा ज्यास असलांठो नीपंरा नच्चे।   ठे चीरा मनून् नंघप्र संजीपन्न नापंचे ज्ञान घेमस् सगडांरा् अरून् नानाप्रश्नन छपाने सगड पनीपूर्ण मनून् भापान मनायास् प्रस्मोन ठेश्राम् गेम।   आणी त्याठोचा नाश आणो पळूचा संचय पाऊन् ज्ञान आणी पढणा आणी पणीकाछी मर्मीरा् ठीपस नीनर्थम मनणान नाठों।   ज्यानीमीच्चम घळाव्याच खेस् ज्ञय आणी भापानोच घून ज्ञय गुणपनाचा पीछेश्र ज्ञय मीय भाषीचा पानम्न मेण।   टाघनन्तन ठघुगे नापंचे मघनण्यांरा अरा त्याचा संजीपम्र पायं मोरून् पडम्न त्यास् पाऊन् पर्ध्मानाने चीरा मेछ।   नीरीछ मनुष्य ईमडे रोमडे भापान मनो पनंडी याच फळ पुनः टोच घेरा ने ईश्पनाचे ईच्छेरा असल।   पण अपघे मर्मीच पीघ्र ने पीस्मय ठे सर्व प्रश्नने त्यान्म त्याश्चनणे पीस्मयास् सोडून् साध्य मर्मीरा् सोच्यो पीप्रन मना।   ठे चीरून् संजीपन्नस् त्यास्थानी

सोडून् पर्च्छीमान पुनः थपण धेमंडन नाभंचे शठ पांरा् अठीन् मोहे शनीनाचा थणछीम एम येष थणून् थेस् छेठीन् चाष्टम । राघनन्तन संनीपम छी म्लेण्छी प्रम्लनाने टों छीनापन थेमू छेठीन् ठीठम । च्यानीमीन्नम पुष्पाळ पाण्यांरा् घुडष्टेम थणी पचडापनून् पडष्टेम थणी रास्म्लने चापष्टेम यचं चें ममीस् थयुष्य संनक्षण मनरो । शंभन-शनाने पीध्ध साध्यापनछो प्राणी थम्नळों मनरा नाठों । म्लळप्राप्र स्पाध्यास् ठीशायाने शोपध्या पनठों पंचरा नाठों । थञ्चीयमत्रम थनक्षीरा पल्कोठो छैपनक्षीरा साध्याने नाठरो । थञ्चीय मत्रम चांगष्टे प्रम्लने नक्षष्टेम पल्कोठो छैपठरा सा ध्याने नाश येरो । पनांरा् सोडष्टेम थनाय पल्कोठो पंचरो घनों यल मेध्यापनठो पंचरा नाठों । राघनन्तन मीरोम छोपस गेध्यापन संकी पम्लने थपष्टे ईच्छेने थयन पीयन मनून् नाणांरा् भ्रमण मनीरा । यृष्ट पुष्ट येठीन् नाघ मेम । त्याच पनांरा् पोंगळ नाभंचा एम ठीठ थपष्टे घाडघळाने ठीपा

नीरा नाम्य सुधेनुषाप मनीरा पस मनीरा खसे। ते गोध्य पंडोरामर्टेम म्ध्यक्त खठे म्हग छींघवा खभीषेम मनीरा नाठींरा संस्मानठी मनींरा नाठींरा पनंडी खपणाव्व पन्नाक्रमार्नीरा नाक्ष्याव्वा म्हगेंष्ठ घेरा। तोव्व छींठ ठमे घोपसीं रायनेम घेठीन् पाणी प्यायासाठीं यडीनेंचे म्हंठीं गेम। त्या छीघने त्यास्यानी मेघाव्वे गर्नीयाव्वे खसा संकीपम्न व्वा शाह्य खयमीम। तो खयठीन् पाणी न पीठीन् सफय घेठीन् पनटूल् खपष्ठे अग्यास् अठीन् ठे म्हय ठे पीव्वानीरा ठीगा नाठेम। यावा मंत्रीपुत्र मनठम घमनम घोन म्हेछ्याने छींघस् त्याप्रम्नने पाठेष। त्यास् त्याप्रम्नने पाठीन् घमनम्नने मन ठम्नस् म्हठष खघे मीत्र मनठम ठे पाणी प्यायासाठीं नाम्न म्हं पाणी न पीठीन् भ्याष्टेम घेठीन् ठल्लु॰ घसरा खठे। मनठम म्हणारा खठे मीत्र घम नम मासे मरांरा याव्वो हेप मेक्ष्ठ अरा नाठीं कन ते घेय रान या स्वामीव्वे शोधि नीनूपणांरा् घमव्व म्हय मयोनन म्हानीमीम्लम या नाम्नामर्टेम खपना

धरून आम्ही ईश्वरा आणी धर्मा धोपट
फार दुःख पावले असें। आणखीनही मग
त्यामन सेतुष्याना धनेच्छा मनोरा जे मनटोरा टोपच
शनेनाच जे स्पाटांनर टोठो मूर्छनार्दम ठनष्ठ अरा
आणी पनाश्रीटा मनुष्य शटा आणी पना आणी ठि
त्याने जे महेश सोसटो शुध्दीमान मनुष्य त्याचे
धर्मांशींठो टापस्या मनून स्तुती घेटोरा आणी पनापाचे
अधीनापंचून जे कीपील ठेच नन्माच साफल्य जो
पनाधीनखास् प्राप्त शाठे अठेरा टो नन पंचटोरा
टान म्हण मेम अठे। आणी या अ पडा ठिठा
मौनापष्ठंधन मना या मम्ने आशानूप यघने यस्त
याचम्लंचे सठेरा धनपन कोडा मनटोरा। आणी
मळपंटीण नशी धन पाजयाचे साठीं पेश मनून-
अपष्ठे शनीनाम् पनापाचा ठिपम्लनम मनटो टागच
मूढ मनुष्य धनलोभ्यांचे साठीं पेश मनून- अपष्ठे
शनीनास् पनापाचा ठिपम्लनम मनटोरा। आणी
अपपीगांटाठो पडटोरा स्पभापरा चंचळ जे स्पा
मांची दृष्टी त्यादृष्टीसठो त्यामन मोठो मनून मान

टारा । थाणी सेप धर्म थाखांरा घुर्तेय योगी
म्यनांवठी थधोध्य ऱ्लंमो नन मैनाने नाठे रान
त्यास् मूर्छ म्यणरोरा नन पम्रपळी घेय रान
त्यास् पीसा म्यणरोरा मोंप मोगा घोडगड म्यणरोरा
नन ळीगा थसे रान त्यास् भींमड म्यणरोरा नन ऱ्लंठीं
न सोसे रान त्यास् प्राय थनधीश्वरा म्यणरोरा
नन नपळ घसे रान त्यास् धौंठ म्यणरोरा नन घुन
थसे रान त्यास् म्रघु म्यणरोरा । पीशेषीं मे.गा
घ्यायाचे सागों नरा घेरो नीपना‍ सागों प्राण सो
उरो खुधिचे सागों घुःघो घेरो थशीयास् त्वामना
मेक्षा घूसना मूर्छ थाणछीन ऱ्लेणा । घमनंम
म्यणारा थठे थघे मीन ऱ्लेणरोंठी प्रम्लनाने ठे
मनांरा् थण्णा ळीन्वीरा नघ्ये न्यानीमीन्यम ने संळीष्ट
शाम्यापन चोडे घीपसांराव मनोघय पूर्ण मनरोरा्
थसे ने घनंपन मनुष्य रो यत्नाने ऱ्लं सेपम नघ्येरा ।
थाणछीनठी पघ सेपनठीराव वंपनी ने ळीघ्धुरा
संपघ ऱ्लेठे । थाणी ळीघ्धंड थाणी म्येरा घन थाणी
घोडे थाणी ठरली थाणी सैन्म ऱ्लेठे । मनकम म्यणारा

आहे तरी आम्हास या कर्यांस् काय प्रयोजन त्या करणे या कर्यांस् कर्य सर्वसमर्थ त्याला । पण जे मनुष्य ख्रिस्तावांस प्रमाण करायास् ईच्छा करतो तो छील ठीपडइेष्टे पननाचे असा नाश घेऊन् फूमोपन् नीकतो । घमनस डसरा् आहे हे मस । मनउम म्हणरा आहे ।

मगध चेशांस् धर्मानण्याचे नपळ पृथ्वीस् त्रीप घन नाथुंचे कयस्थाने मेडगृठ करायाचे साठों आनंष मेम घेरा । त्यांस् आनीने चीनणार उमे धंधा चे मीरोम पायेरो घोन ठीमडे शाष्ट घेरोरा त्या चोंठों ठीमजाचे मध्ये पढयाने उम छीळ मारून् ठेपक्ष घेरी त्याच्याने पंघनाचा सुंड कौडा मनोरा घेरोरा । उम पंघन कळाने पाठपीच्याचे असा रोच छीळ घोन्ची घराने धनून् घसम त्याघोन्ची संमडांस् त्याच घोन्ची थांड संघ घेऊन् पडष्ट घेरा । राघननन त्याने स्पमापे मडून चंचळांस मनोरां मोठे प्रयासाने रो छीळ खेठडक्ष छीळ खेठडम्यानं रान घोन्ची थांड फावून् मेम ।

यासाठीं मी म्हणतों कीं मनुष्य आपापानाने पापान भनायास् इच्छा भनतो इच्छाघो । घमनम घोश्वरा् थठे तथापो स्पामोची इच्छा नीनूपण चाभनास आपश्य भरांप । भनठम म्हणता थठे आपथि भ्रर्यापन नीयुक्त की ऊीष्य मंत्री तोच भनो क्या कीमील चांभनांस् पनाधीम्लन चर्चा कोणतोठो भ्रम नाने भरांप नष्ये पद्य की मनुष्य प्रभुचे ठीतोच्छेने भनाधीम्लन चर्चा भनतो तो पीषन्न घेतो जसा पडायाने गाढप घंम भगम घेतो । घमनम फुसता थठे ठे भस । भनठम म्हणता थठे ।

मशीत् भपूनपठम नापंचा ष्म पनठी नाठता थसे तोनपीतानणी घायठेचे मठीत नतीकीया भनून् नोपीन थर्ठागन भनून् शीपो गेम थठे। ताघन नान थाचे घनाचो पस्तु थपघो चोनो भनायासाठीं चोन शीनम थठे। याचे थंगणांत् ष्म गाढप घांधम थसे ष्म ऊतानठो घसून् नाठता थसे। ताच नन्न गाढपने ऊतान्यास् म्हठ्ठ थने मीन ताप्त छे

सर्व येथ तर तूं सं मोठे शद्याने प्रभुस् अगपीत नाहींस्। उत्तर म्हणता आहे आधे मोत्र माझे सर्वांची चर्चा उस मनण उचीत नचे तूं सय हे अणता नाहींस् म्हणूनने मागीलोपस त्याच घन संनक्षण मनतो। म्हानीमोत्तम चीनसळ कोपूत घ मनुष्य मात्री उपयोगीता अणता नाहीं त्यासाठीं पतां मन येथास् घेण्यात अनाघन स्राम आहे। म्हानोंमोत्तम पैसूप दर्शनापंचून् त्राम नापन घेण्याचा उणा अघन येतो। गाढप म्हणात् आहे पयीम ने घर्घन सर्वंसळों के मनतो तो सय चामन आणखीन् तो प मोत्रच सय अहना मीळाम्यार्पन्चूनहो को मनुष्य छूसन्याच मतींप सर्वं ही मनतो तोच मोत्र। उत्तर म्हणात् आहे सर्वसळीं के मनुष्य चामनांस् पुसतो तो सय घणी। म्हाइननणे यश्रीतांस् पाळायांत् आणी घेण्याचे सेपंत् आणी पुण्यानुष्ठानांत् आणी संतान उपस्न मनायांत् मतीनीधी नाहीं। तधनन्तन गाढपने नाग भनून् म्हणूष्ठ अने धुर्धुच्यो तूं पापीष्ठ

ह्मास्तव पीपल्मीरा घेण्याचे ह्मयांची अपेक्षा येह अस्तु ह्माप्रस्तने घेणे अगे तो मात्र प्रदीप । ह्मा ह्मणे पाठीने सूर्यास् सेप मनोष्ठ भोगाने पीस्तोस् सेप मनोष्ठ अथवा प्रस्ने घेण्यास् सेप मनोष्ठ मायानठोरा पणाने मनमेह्मस् सेप मनोष्ठ । हे ह्मणून् मोठ्याने चोत्मान शक्य येय । शक्न नन व्यापनठीने व्याचीत्मान शक्याने अगून् शेंप मोडायाचे नागाने फेटून् धैंआने गाढपस मानष्ठ ह्याच्याने तो गाढप येय । यासाठीं मीं ह्मणतो पनाधीह्मन चर्चा प्रदीप नष्ये ईश्वाचो ।

घय पत्तींस् धूसना पीषय कोडमोणच अस श्रीयास संप्रती स्पनीयोगाची चर्चा प्रन पनंडि यल व्याचर्चेनेही प्रयोजन नाहीं ह्मणी यमचे घोष्यांचा मुक्तापशीष्ट यघन श्रुष्काळ यहे। घमनह्मने नाग मनून् ह्मणष्ट तूं काय मेपळ यमनाचे साठींच ना ह्माची सेप मनतोस् हे तो अनुपयुक्त ह्मणष्ट ह्मा ह्मणे घंधु प्रेमांचे फेपकनासाठीं घणो शत्रुचेही अपकनाचे साठीं नाम्याचा घश्रय पंडीत अपोमष

अनरोत् सेपळ आपष्ट् पेठ स्रेण फनरत् नाहीं त्याचे पंबाधाने ब्राह्मण आणी सोत्र आणी चांधिप पंबरोत् त्याच लोपन सार्येम आपल्या अनीतां स्रेण नाहीं पंचरा । आणी जे पंचम्याने अनेम पंचरोत् तोच पंचो नाहीं तर स्रपळाही मय चोंचाने आणुन् आपष्ट पेठ फनरत् नाहीं । पच स्रेण्डी मनुष्य पांच मग्रपणाने घासरा पापरो उपयुक्त स्रेण्डी दस मग्रपणाने घासरा पापरो स्रेण्डी मनुष्य दस मग्रपणानेही मोळरत् नाहीं । आणी समान जे मनुष्य असो त्यांत् घासरा फान नींघोरा त्यांताही जे प्रश्न नव्हे तो मय पंचम्यामध्ये गणनीय । पंडीतामतंम तो म्कठ्डेष आठे पाजाच आणी ठस्तीच आणी स्रेछंडाच तथा अंडोड आणी पाधन आणी पत्नाच आणी घायस्रे तथा डुरूप आणी पाण्याच जे अंतान तो फान अंतान । आणी घठात पोड हो अतोनोक्त घेरा अत्यल्प नाडी आणी सेघ आप शोष मठन मांसनहोरा अस्थोही पावुन् अतान संतोष पापरो त्याचे भूमेचे नोपृथ्वीचे सागीं

घेरा नाशीं । जींह ओडांरा् माम लेह्यासजी थाग मनून् छस्तोस् नाश मनरो थपघे माणी मष्ट मापम्यापनशी थपष्टे ऊपयुक्त फळ पसना मन रोरा् । थाणी सेपम राषा सेपमस्व थांशन पघ ऊमरान थास पनोमीरा थन्नघात्याचे नपळ मूंस घष्टपीरो थाणी पांयां थ्रष्टरो पडरो थाणी फूमीपन पडून् रोंड थाणी पोठ पाछरो नांगम छस्नो छळुङ पाछरो छळुङ थ्ररो । थाणी मनुष्यमर्टम पीछ्यारा घेऊीन् पीह्लान थाणी पनाक्रम थाणी मोर्ग्नीरा् थप्रमन्यमान छम स्नणशी थे पंचरो मंडीरांशों त्यास्च नोपीरा स्थग्ड थठे मपळ्याशी घळारा् घोपस पंचरो घळी शो थ्ररो । थाणी थे थपम ऊपछेश मननाना मष्ये थाणी घास पगापन छया नाशीं मनीरा् थाणी छनीघ मनुष्यापन छया मनीरा् नाशीं मनुष्य मेलंरा् त्याचे पंचायाने मय फळ मपळ्याशी घळारा घोपस पंचरो घळीशी थ्ररो । थाणी पेघोक्त पाचानाने नशीरा थाणी थनेम मेममर्टम फनीरा माष्टेम थाणी मेपळ मोठ भनायात्रा थभीमषो

थाणी धन्न अर्धींगाची पीयेचना नछीतांता:मनण क्षे
ब्रुत्यषपछी स्थाचा थणाछीन् घूसने पछीचा षेफ
क्षथ । मनछम्न म्छणात् थछे थम्छी छोघै थ्यमधन
तन थमन्चे यापीचानांत् क्षम प्रयोजन । घमनम
म्छणात थछे मंत्री मोती घोपसांत् माधन्म मोंप
थ्यमाधन्म पापतोत् । म्मात्मनणी स्पफापनेंच
क्षेण्छी क्षेण्छाचाछी थ्यफोमता घेत नाछों घेळछी
घेता नाछों थपष्ठ चेष्टीताच मनुष्यास् मछस मोंप
दुःख प्राप्त मनपीतो। थणछिन् नस पछडापन
थ्यतांत प्रयासाने पाघन ठिचष्टतोत् थ्यत्यन्त समयांत्
च नीचस्थानों ठामतोत् तसाच गुण थणी छोषाने
थत्ना । थडछिण्णाना नसा छेष्ठेढ़ अतो थणी
षोंय छेणाना नसा ठिंचीपन अतो याच प्रमाणे
मनुष्य थपष्ठे प्रमंघ्यानानेच नीचींत् अतो ताप्या ठि
चोपन अतो । तो चांगष्ठ थ्यपघ्याचा थत्ना थपष्ठे
प्रयासांत् थयन्न । मनछम्न म्छणात थछे याने
नन तूं क्षय म्छणातोस् । स्याने म्छछ्ष्ठ घ भाम
प्रणींगळ्ळ क्षन्भ्यास् संभय क्षेठीन् पनतून् घसम थछे।

मनउम म्हणता थठे तूं मय याभाच्ये अणतोस्।
घमनम म्हणता थठे थांत् न अणष्ट मय थठे।
शाठण्याने म्हठ्ट्रेष्ठ थठे म्हठ्म धीषय पठीठो सम
सतो थठेश मापघ्मापन घोडे थाणी ठलो पठतेत्
थंडीत मनुष्य थमयोत साम्मापनठो धीतमें मन
तोत् म्मानीमीक्मम घुध्धी धुसन्याच्या ठशाना अण
णानी घेतो। थाळनाने थाणी ठशान्याने थाणी
चामयाने थाणी चेष्टाने थाणी म्हणयाने थाणी ठोळे
तथा तोंडाचे धीळनाने मत थांतामनणाच्या धीषय
अणतो। या फथ मसंगाने घुध्धीचे मपापनि
मों यानाच्यास् थलीय मनीन्। म्मानीमीक्मम
मरुापच्चे ठीम्य पमम थाणी सध्मापच्चे ठीम्य मीच
थाणी थपष्ठ शक्मीठीम्य मोघ चे अणतो तोच
थंडीत। मनउम म्हणता थठे थचे मीत तू
सेप न अणणाना पघ चे घमपष्यापंचून् नपळ
करीत थाणी डुसळ गेथ्यापंचून् फान घोडतो थाणी
थणष्यास् नाम्याच्या मीय म्हणून अणतो तो मनुष्य
मूर्ख। घमनम म्हणता थठे थच्चे मीत मों सेप

व आणणाना पण स्वभावने खुंचन मौज पडते
क्षय आहे म्हणून त्याची रुची घेतो तेव त्याच
खुंचन घेतो । म्हणून त्याचा कोठ भाग
त्याच भावने या मनुष्यास प्रवेश करवून बुद्धी
मात्र मनुष्य अल्पवश करतोस् । आणी येथे क्लेश
हे उत्सवावन मी अधीक हे म्हणावं आणी आम्हा
करा हे म्हणावं आणी शक्ती प्रमाणे नाश्रला बंधन
करूं ने आणी अल्पाक्षंती आणी धैर्यवान शाहणा
मनुष्य सापडवे असा सर्वथा अनुगत नाहीस्
आम्हा मोकळावापन आम्हा खेळतूं ने तो मनुष्य नाश
स्थानी पस करतो । करतम म्हणता आहे ह
समयीं प्रवेशाचे मार्गी कणी नाश तुझा अपमान
करो । त्याने म्हणूस हे घेणे तयाची स्वामीची
फोज व्यावनाच आपस्थ करतेस । त्यानीमी वस
होषाचे भयाने जे क्षयांचा आनंद व करणा ते क
पुरुषाच वक्षण । आने भाउ आवोणीचे भयाने
क्लेश कपळीस फोडून पनोत्याग करतो । पण
कीगुण आणी आओळखीन आणी आशीष्न प्र कपळीहे

मनुष्यापन नाश अनुग्रह भनरो मंमी मायशः नाश आणी घायल्न आणी येष्ठ अपघ्या नपळ ने पस भनरो थास् येष्न भनरोरा् । भनठम म्हणारा आठे राठनत्तन रोये अठीन् रां त्मय म्हणशोष्ठ । याने म्हठ्ठ आयीम मास्तापन प्रभु अनुतन्न मौन्न पीनन्न ठे अणेन् । भनठम म्हणारा आठे रो अणायान्व वीन्ठ म्नय । ठमनम म्हणारा आठे आयीम घूनून् पाठण आणी घेंसण आणी ठुसा याले अशीशय आठन आणी माघेठी गुणान्वी प्रशं सा आणी न्वांगळ पस्तु माठेम्याने आठपण भनण आणी सेप ने भनोरा् नाठीं खांराठी अनुनन्नी आणी प्रीय पभ्मान्वे सठोरा ठान आणी ठोषांराठी गुण घेण अनुनन्नांरा् ठे आपघ न्वीन्ठ । आणी प्रश्चाशान्वा समय सेप भनण आणी फळनठीरा पठ पीण घुघ्धीमान् मनुष्य ठे आपघ पीनन्न नान्मान्व न्वीन्ठ अणेष्ठ ठे अणून् म्याप्रम्नें ठे मास्रे पशीभूरा घेरा रो भनीन् म्याम्ननणे अपाय माघ्वयाने ठीवन

घेटो जे पीपत्नी आणी उपाय दर्शनाने उपजन घेटो जे संपत्ती त्याम् मेघची माणसं नीटीशाल्लत्याना पुढे प्रशस्तमानाचे अस पाहटोट्। मनजम म्हणटा आठे टाठीं प्रसंग उपस्थीटा माध्यापंचून् घोमयास् योग्य घेणान नाठीं। त्यानीमोत्तम हृदयटोठी अप्रासंगीम पम म्हणटा नीघुष्धीटा आणी घळे म्लळ पापन अपमान पाहतो। छमनम म्हणटा आठे अझे मीत्र फोठीं नम्न मीं अप्रासंगीम गाष्ठ घोष्टनान नाठीं। त्यानीमोत्तम पीपत्माळीं आणी पळ सोडून् श्रयाचे समयीं आणी कार्य म्लळाच अटोक्रम माध्यापन प्रसम गेष्यापंचून् घोटाम्लंदी घास प्रसेष्ट् मीं अपम्लश काळ पावून्ठी नन गंत्रणा न म्हणे टान मास् मंत्रीसाठी पाहटा घेटा त्या नीमोत्तम त्यागुणाने नीपीम्न घेटो आणी त्यागुणा चे पृष्ठीटा पंडीटा प्रशंसा मनटोटा त्याच म्लनणे गुणी मनुष्य टो गुण संनस्नाण मनीष्ट् आणी पढपीष्ट बासाठीं अचे फष्ट मम अस्ला घे प्रस्थान मनीं। मनजम म्हणटा आठे मंगळ घेपे पठेंटा टाम् मंगळ

घेले ने पंछीरा रो मन। राघनन्तन रौ पीस्म याषन्नान्वे खसा पींगळम्नन्वे नपळ गेम। राघनन्तन घुनुनन्व थघनपूर्पम नाम्मग्नटम प्रपेशीरा घेऊन् साष्टांग नमस्मान भनुन् घसम। नाम्माने म्हटष्ठ घळे रा घीपसानंरान फेव्य शाळ। घमनम म्हणारा थाठे यघ्यपी म्मां न्वाम्रनाने श्रीयुक्त मघनाम्मान्वे पांयांन्व म्नंठीं प्रयोनन नाठीं राषापी सेपम समय पीशेषीं छपश्य फेव्य मनीष्ठ यासागें मों थार्से। थणी छघे मघनान घांरा घांसणाने थणी म्नन श्वेनपीणाने गपरानेठी नाम्मांन्व म्नर्थ पडरा रान छंग पम्म घरापीशोष्ट मनुष्याने ने म्नर्थ पडरा रो म्नय म्हणेन यघ्यपी घळेम्नळ छेप पाघमर्द्दन छप म्नारा मास्री घुघ्धीनाशान्वी शंम्न घेरो रो शंम्नठी मरांषम नघ्ये। म्यानीमोम्म छपम्नारा स्राम्यापनठी धैर्यघृम्नो मेम्मांन्वी पुघ्धीनाश शंमनोय नघ्ये म्नंमी पीम्नो श्वेष्ठ मेम गेम्यानंरानठी शोश्व मघी श्वेष्ठ भरा नाठीं छघे मघनान याम्रनोरां सर्पमम्नने नाम्म पीश्नेषम्नाराा घेर्ईष्ट् म्यानीमोम्म पाम्माने मणी मेघम

अथ थणो डाईएन मंत्र थनण प्रेम अथ ने म्मा प्रम्लने थठे टो स्पान्व प्रम्लनेन्व थम्ले के म्मंत्र टो म्मंत्र न्व थम्ले ने मणो टो मणोन्व थम्ले। थणो नाभ नेष्पां पीशेष ह्लाननठीटा घेजिन् थपघि प्राण्यापन समानन्नूपों नाठटो टोष्पां समर्थ शत्रुपक्षान्वे युघ्धा घोंटा जिघ्योग घेटो थणघीन् जील्साठ नाघ्र घेटो। थणघीन् थयि मघनाम जीन्नम मध्यम थघम टों प्रम्लन पुरुष घेटोट् टोन प्रम्लन म्नयोंट् या टों प्रम्लनन्वे पुरुषास् नोयोग मनोष्ट् न्माम्लनणे न्वामन थणो नग जीपयुक्त स्यानोंन्व नोयोग मनोष्ट् म्मंमो पायांट् न्वुडामणो ष्टेटा नाठोंट् नूतुन डाईपन ष्टेट् नाठोंट्। थणो स्पर्णाष्टंम्लननि छन्वोश मनायान्वे जीपयुक्त मणी कन शोम्यापन नडे टन टो मणो नडट् नाठों शोभान्व पापट् नाठों पनंडी योकना मनणान्यान्वोन्व नोंप्पटा घेटो थणो डीजिगांट् नडष्ट म्मंन्व थणो पांयान्वि नगांट् नडष्ठ मणो यांटा मणोन्वा घोष नप्पे पनंडी साधु पक्षोन्वी थपीठधटा पघ घ पक्षो शुध्धीमान थपन्व थनुनक्त घ पक्षी

शून याक्षीन पय यासझने स्वामनाव घन पर्हींग
पीपेलनामतो नाम स्वामनाने पनीपूर्ण घेरो ।
रो पंडीरांठीं म्छ्ह थठे घोड थणी शस्त्र थणी
शास्त्र थणी पीणा थणी पश्च थणी पुरुष थणी स्त्री
ठे मनुष्य पीशेषास् पापून योग्य थणी ञयोग्य
घेरा ।   थणी ञशक्त ञनुनक्त पृत्याने स्रय
प्रयोजन ञपञ्जनम समर्थ पृत्याने प स्रय प्रयोजन
ञघे मञनान पक्त ञपन समर्थ मम ञपत्ता मना
यास् ऊम्छी योग्य घेरा नाठींरा ।   स्मानीमीत्रम
पीहल पनीपन मनुष्य ञपत्ताने नोर्धुच्छी घेरा
राछनन्तन रोव मश्रयाने कपळ पंडीरा मेम नाछरा
नाठींरा ।   पंडीरामष्टम नाम्य शोडष्यापन नोरी
गुणपरो घेरा नाठीं ।   नोरो नाश राष्यापन
ञपघा नगरा पीषन्न घेरो ।   थणी नाम मुगृठीरा
मनुष्यास् ञेशस्थ ञपघो माणसंव ऊपासना मनरोरा
थणी नाममत्टम ञपत्तारा को मनुष्य रो ञपघे
मनुष्याने ञपमानीरा घेरो ।   थणी ष्टैमनूकीन
ठो म्याच्य शोद्ध पंडीसाने ग्रठण मनापी कंमी म्या

देशांत् सूर्य नाहीं थादित्यांत्ह्लय दंयाचा प्रह्लश नाहीं। पौंगळ्म घोष्म घन घमनम हे ह्लय हं मासे प्रथन मंत्रीचा ष्टेंम ईले छीपस पापेशो ह्लेणहो छिळाचे गाष्टेने थाम नाहींम् थातां ह्लशी ईच्छा तो सांग। घमनम म्हणता थाहे छाचे मघनाल पुसतों मोंचोंत् सांगा नह्लर्थी मघनात पाणो न पोहेन् ह्लं पीस्मयापन्नाचे छासे नाहेहे थाघ। पौंगळ्मने म्हटष तों चांगष म्हटष थाहे पनंडी हे नहस्म सांगायासाठीं ह्लेणहो पीष्यास स्थान नाहीं तथापी छह्लंता मनूत् म्हणतों थयीम थातां हे नाग छापूर्ण माण्याने छाष्टीष्टीता शाष थाहे छाशीयास् थामच ह्लाल्मा या मनोतां पीस्मयापन्न शाले थाहें थाणी ह्लांही होता थाश्चर्य शह्य थयमोम थाहे शह्या प्रमाणे या माणोच मोठ घळ छाहेष। घमनम म्हणता थाहे छाते मघनाल हे मोठे पयाच ह्लनण घेय तो शह्य थाम्होंठी थयमीम थाहे पनंडी तो ह्लय मंत्रो छो पडेष च स्थान थाग मग युध्दि ऊपदेश मनतो थाणी या ह्लयींचे संदेशने चामनांची ऊपयोगीता ह्लणेष।

आपल्याजवळ मीठ पाणी तो पाणी त्यासनाच पाणी धुळीच पाणी धळाच पाणी शनीनाच सानस पीप त्यांनूप मसैागीने मनुष्य भणतो । धींठ म्हणता पाठे भच मम मोगी शंम्न पीता पाठे । घमनम्लने मनांत धुनः म्हणूष्ठ धस शाम्यापंचून नाश्य खुष्ठ सोडून स्थानांतानीं भयाचे सागीं मशी भाषण मनीत पाठे । घमनम स्पष्ट मनून म्हणता पाठे धघे मघनात्र भे पापैतो मों पंचम पाठें तो पापैता भाव मर्गप नष्पे पनंडी मनठम मभ्रुतील्लमठी भने। सा घ्या भ्यानीमीम्मन पापघाचे प्रतील्लनाचे समयीं धुरुषसमूठ मोळणा घुईंप । तापनम्तन तोन्ब घमनम मनठम नाश्मर्टम सर्पस्थाने सम्मानीत घेडीन् भयाच प्रतील्लन मनायास् मतीघ्ना मनून् न्याहम । मनठम्लने भता- घमनम्लस् म्हणूष्ठ धघे मोत्र भयाच म्लनण म्लय प्रशोम्लनाचे योग्य मींप प्रतोम्लनाचे धयोग्य ठे न भणून् भयाचो शातो मना थास् प्रतीघ्ना मनून् म्लेणाल्या मम्लने घ मोगा शोनो पाप घेतम न्यानीमीच्स डीपम्लन मेम्पापीणा म्लेण्हा

न्योंगी सोंगारा घेऊं ते पीशेचे मडून् नाश्मावे। पण
नाश्मावे प्रसन्नतेने पृथ्वी घेते आणी पनाक्रमाने
जय घेतो आणी क्रोधने मृत्यु घेतो असीयास होत
होतःपुंन। होत आण ईश्वर नाश्मास् य मनुष्य
हे म्हणून् आपल्या न मनाची। त्यानी मीत्तम
हे मोठे हेपरा मनुष्यनूर्यी असे। यमनमने
घेतून् म्हणूट आहे मीत्र ठिगे नाघ स्मां भयाव
स्तनण अगाढ आहे। अंडीया हेमन्या शब्द हो
हैट यामन्या भसणीय मों पुनः जींयन्या। मत्र
हम म्हणारा आहे जन उरु हान प्रभुत्व भय स्वय
व्याव स्थानी स्तम्यास भय मोडम नाहीं। यमनम
म्हणारा आहे जन नाश्माव भय व्याव अग्यांत
भय हान लेणाया प्रम्नने य मोठा शोनोपाप मीळे।
आणी त्वाम्रनामर्दंम धण्यास् मधी जीनपेक्ष्य मरांप
नव्हे। धण्यास् जीनपेक्ष मनून् त्वामन घधी
मर्णांवे अशा येतो। मनहम उसरा आहे हेमस।
यमनम म्हणारा आहे।

ठीत्तनेचे मतेंग् आधुंछशीठेत नाटांचे पर्वतावन

मघपनाकमी घुठांत नापंचा छम जींठ नाठरा असे
पर्यंतगष्पनांत् नोघीत त्याचा मेशनाथ छम जींघोन
घोखोड मपीत असे । तघनन्तन मेशनाथ मपष्टेष्ट
पाळंन् नाग पमनून् गडचेंत जींघीनास् न पापून्
चोंगुं मगम की ष्टघन शत्रु असें पनाकमाने घनम
मत नाठीं त्यास नाश मनायासाठीं त्याचे जीष्ठ
सेना मनोष्ट । ठे पीचानून् त्याजींघने गांपंत्
अजीन् पीष्यास मनून् घघीमर्ण नापंचे मांजनास्
यत्नपूर्वम घाणून् मांसाघन घेजीन् घपष्टे गष्पनांत्
ठेपष्ट । तघनन्तन त्याच भयाने जींघीनठी घोळा
ळान् नोघता नसे । त्यामनण तोच जींठ अच्छीम
मेशन घेजीन् ज्ञुघ्वीने शोंपी मता असे । नेष्यांच
जींघीनाचा शष्ठ घयमता असे तेष्यांच मांस फोमन
घ्याना त्यामांजनाची संपर्धना मनीत् असे । तघन
नन्तन छमे घोपसी तोच जींघीन फूमेम घेजीन्
घाठेन चन्द्र् मांजनामर्तेम प्राप्त घेजीन्मेम । त्या
नन्तन तोच जींठ घळंता घीपस पापेती जींघीनास्

न पाठरा छाहे घाणी त्याचा शब्दाशी घयमोरा नसे। रोघ्यां त्याच छानुपयोगीशा मनंरां मांत्रनास् श्वेडी घ्यायांरा छाल्पाघन साम। राघनत्तन छानाघन ठेडीम घ्घीमणं घुहंल चेडीन् छापसन्न साम। या सागों मों म्यणरोां प्रभुस् नीनपेक्ष मनून ईत्याघो। राघनत्तन घमनम घाणी मनठम भंनोपम्लचे नपळ गेष्टरा। रोथे मनठम साडाश्वेष्टरो-मोगा मराप छाणापून घसम। घमनम्लने संनोपम्लच नपळ छाडीन् म्हठ्ठ छाने घेष्ट घ मों पोंगष्टम नाच्छमहेम पननक्षणाचे सागों नोयुक्त मनठम नापंन्वा सैन्मा श्वोश घाह्ला मनीरा् घठें मैमन ये नाठों रान या पनाळेन घून छा नाठों रान रां जर्ईठ फळ पाप शोष्ट म्लय छाणो मभु-नाग भनून् म्लय मनरोष्ट्। रो घयडीन् संनोषम घास नान्मान्वो घाह्ला घोमंडणं ऋाच्छणान्वा छानाघन घायम्लंच पेगळ घांपरूण श्वेलापमरा नेम पघे। राघनत्तन घेशान्वानापीघीरा संनोपम्लने फोडीन् नपळ छाडीन् मनठम्लस् हांष्टांग नमस्कान मन। पंडीरांठो रो म्हठ्ठ घठे

घळापेक्षा घुध्धीच मोठी ज्याचे न मायाने ठरलीची ठे अपस्था । गठनन्तन संकीपम सशंम घेऊन घोष्टम अघे सेनापती मास्र ल्नय मरांप टो सांग । मनठम म्हणाटा थाठे अने पृषप यापनांटा् नाठे थामचे नो ज्याचे चरणानपोंचास् नमस्कान मन । संकीपम म्हणाटा थाठे अफ्यपन्म मम घे टोष्यां अर्हन् । मनठम म्हणाटा थाठे थायोम ने पृष ठे शंम्न पृषा शपमान चेघी नान्यांस् मत्तुम्मन न घेऊन् घ्रष्ठ मेघाचे असा शघ्र मम न्यानीमोत्तम ऊंठ न्तेक्ष्याची घोड घोष्टट् नाठों । सपोमम्नन नोचाने नक्र थाणी म्नेपळे गपटास् पना ऊपडीटा् नाठों फान ऊंच साडासन्च ऊपडून् गामटो म्नंमी मोठा मनुष्य मोठे मनुष्यापनटोच पनाक्रम मनटो । टाठन न्तन टो संकीपम्नस् थाडे घून ठेपून् पोंगळ्ठम्नचे पनळ गेष्टटा् टाघुमनांटा् नाम्याने ल्याघंस् थाठनपूर्वम पाठेष । टो नमस्कान मनून् घसष्टटा् । नाम्न घोष्टम टो टां पाठेम थाठे । घमनम्नने म्ठठष मघ नान पाठेम थाठे पण मघनान्याने के अणष्ठ थाठे टो

हासाव व ज्ञान मोठे मयनाच्यास् भावयास् ईच्छा असतो पतंगी व थरीशय घळपन थशीयास् ससाक्षण घेऊन् घसून् पद्य मेघळ शब्दान्त तो भय मनूं नमन । शाठण्यामहँम तो स्पष्ट गेष्ठ पाठे कायाच स्तनण न अणून् मेघळ शब्दी भय प्रतीप नष्पे । शब्दाव नीमीप अणून् ऊठणीने गैनप भापम होता । नाम्याने प्रसष्ट ठे मस । थमनम म्हणात पठे ।

श्रीपर्वताचे मध्ये श्रद्भडन नापंचाश ठन थसे त्याचे शीघ्रनाचे ठनी मड घंगाभर्ण नापंचा थम नाक्षस पस मनीत् थसे व ननप थयल्लयांत् येतो । ठमे कोपर्शी घंगा घेऊन् पळणाना स्लेच्छी चोन पघाने कक्षीत शाम त्याचे घराने पडष्ठ घंगा पंठनांठीं भापक्ष पंठन तो घंगा सपक्षणी पनपीत थसे । त्यानंतान नगनस्थ मनुष्यांठीं त्यामनुष्यास् कक्षीत पाठेष्ठ थणी सचैप घंगानप ठी थयमीत् थसे । ताठनन्तन घंगाभर्णी रुष्ट घेऊन् थपये मनुष्यास् धीत थसे घंगाठी पक्रपीतेत् । हे

म्हणून् आपचे मनुष्य शठनाहून् पळाडेरा। टाछन न्तन मनामनापंचे ऊीठणीने मनामशीं मनून् सपंस्त्रणी ठे घंग्रा पनटो टान म्लय पंछन घंगा पनपीटेरा। ठे आपण अणून् नान्मास् अणपीष्ठ आघे मघनान नन थोड घन छिर्वें मना टान मीं याघंगामणीस् साधि ना मनों। त्यानंटान नान्माने टीम घन छीह्य। ऊीठणीने मंडळ झुठून् गणेशाछीम्लंचे पूलेच फान धाठाम्य छाछिपून् आपण पंछनाच मीय फळ घेऊीन् पनांटा् अऊीन् फळ आपघ गाठीन् छीह्य। टाछ नन्तन पंछन घंगा गामून् फळासन्क म्लाडेरा। ऊीठ णी घंगा घेऊीन् शठनांटा् येऊीन् आपचे मनुष्याची म्लान्म म्लाछ। आशीयास् मीं म्हणटीं पयाच म्लनणा न अणून् मेपळ शह्यानेच पय मरीप नघ्ये।

टाछनन्तन संकीपम्लस् आणून पेव्य मनपीछ मग त्याच स्थानींच यश्रोटा घेऊीन् पनस्यन आच्यंटा मोटोने फान छोपस पस मनोटा् आसे। टाछनन्तन ठ्ठे समयीं त्याच ऊींघचा पाऊी स्लछिमणी नापंचा ऊींठ पाम। त्याच पाटीघ्य मनून् घमून् पींगळम

त्याचे श्रेयासाठीं पत्नी नाश करायास् त्याष्टक। य
थपकशांत संतोषक म्हणता थाहे थाहे मधनात
थत्र नाश शाहेंहे म्हगाच मांस करते। नाम्याने
म्हहष्ठ थसनम करठन अणारात्। संतोषक
म्हणता थाहे अणोरा काय थाहे प नाहीं। र्थांधने
धीपचना करून् म्हहष्ठ रो नाहीं। संतोषक म्हणता
थाहे त्याचंठीं कोणत्या प्रकने र्घत्म मांस श्रेष्ठ।
नाम्याने म्हहष्ठ श्रेष्ठ थाहे र्घवें प्रेम थाहे थापल्या
शी प्रेष्ठ थाहे रो त्योडन्च थस। संतोषक म्हणता
थाहे श्रीयुत मधनाम्याचे चरणास् अणपीत्या
पंचून करं थस करतो। नाम्याने म्हहष्ठ माझे थस
मस करशो। राघनम्तान संतोपकने म्हहष्ठ ठे उमि
युक्त नव्हे। पंडीतांठीं ठे म्हहष्ठ थाहे थाघे मध
नाक धीपच्चाचे प्रतोक्षनापंचून थाम्यत्र स्वामीस्
धीनंती प्रेष्यापंचून् कोण्ही कार्यं करनूं नें। थाणी नशी
शानी रोंडाने पुष्काळ पाणी प्रप्तरो थठण करतो
रोंठेने थारीथल्प त्याग करतो या प्रकने मंत्री
प्रेम थनेम डीघ्राची संचय करतीष्ठ फान थोड र्घवें

भनरीष कंमी खधे मयनाग लेणछो समयीं पुरुष रूय मूर्छि घेरो मींप घनीघ घेरो मींप ऊच्छ घेरो न्मानं.मीन्मन टीन्व मंनी सर्पणा घना के पांच गंडे लेडोछी पठपीरो । छ्अनचीचा छ्अनाच प्राण नान्मान्चा प्राण प्राण नव्हे । षाणो षापा छीन् ऊाळाव्वानाने पुरुष माना घेरा नाठीं लंमी नीधेन म्राम्मास् षपछ्ठ धार्छ्ठछो न्याग मनरो पानक्ल लय । नान्मान्चा प मोगा छोष धनाछीलांचा खधीम छीन्वें षाणो न पाठण षाणो खधमीने संचय षाणो खधीम घान षणा घुन ठेपण ठे खपघ पं डानाच पसन । न्माम्लनणो प्रामो न पार्कान् षपष्ठे छीच्छेने शीघ्र छीन्वें मेम्माने ऊापेनाचे समान धनपनठो ४यन घेरो । स्लक्ष्मणी म्हणार षठे षयोम पाडी ठे घमनम मनठम घक्षरा घोष साचे षश्नीरा संघी पीग्रठ लयीपन नीयुक्त धनाधीं लनापन नेमणुम मनण ऊीचोरा नच्ये । षण छीन नीयोगाचे प्रसंगापन म्मां ने षयमीष षठे रा मीं म्हणारों ब्राह्मण क्षत्रीय घांधेप ठे खधीमलनांस्

प्रशस्त नष्टेरा् ब्राह्मण न्यायधीन सह पूर्वमठा घेरा नाहीं। सत्रीय धनापन नीयुक्त शाह्माने आपश्य आल आछपीतो। यंधु घारोपापने सपंस्त आक्रमण मनूल् यास् मनतो। घर्नेला घेप साच्या घास नीयुक्त घेऊन् आपनाधंराञी शंननठीरा घेतो प्रफुस् आनास्था मनून् यचेयान्वान मनतो। ऊपन्ननम फक्ती आधीम्ननी घेऊन् आपन्न आपनाधि आनरा् नाहीं ऊपन्ननास धंकने मनून् आपघन्न छपयीतो। ठळु८ घोमयाने पनामशे मनणाना मंनी आपणाच नान्याने आसा आचान मनतो तो मनुष्य सचैप पनीचयाने नोक्षय आपल्ला मनतो। आंता: मनणा छुट समापन मनुष्य नोक्षय आनर्थन्नन आघे मघनाल यांस् घृष्टांत शठीनी आणी शमठान। आमाच सचैप साध्य नघ्पे मंनी आपघे धनपन घेरा न्याह्मनणे सोध्य माणासांची ठे आहला आठे ने श्रन चीन्याचे चीन्ननास् मनतो। प्राप्त धनाचा संग्रह आणी छपाचा घहन्न आणी ऊपनोध आणी ऊपेक्षा आणी नीघुंघ्धीता आणी ऊपभोग ठे आपघ

मंत्रीचा दोष। श्रीयुक्त मनुष्याचे नपळून घेम घ्या
याचा उपाय आणी नानउरूषांची नीख परीक्षा आण
छोन प्रतीपक्षी भनपीण आणी अधीम्लनाचा परोपकी
हे अपघ छुट फ्रांड नसा अरीशय छुःछी शाच्या
पन अंरानस्थ पूप्रभृतीम्लंस् उिच्छान भनरो रासेच
अचे मघनात्र अधीम्लनस्थ भेम अरीशय पोंडोस
शाच्यापन अंरानस्थ पलुस् भघडरीत्। अशी
मघनात्र नीयुक्त भिम्लंस् पनंपन समस्रेष्ठ। अम
घा पीव्हाभ्याने क्रय स्नानपल शीघ्र पाणी आग
नन्ता। हे अपघ समयानुनूप अणून् पपचन
भरीप। ऊींच म्हणारा आहे असच घेय पनंछी
हे छोघै नण सर्पचैप मास्री गोघ्य भनणाने नम्भेरा।
स्लच्छभर्णा म्हणारा आहे हे अपघ अस्मत्रा भम्लने
अनुपयुक्त न्याम्लनणो आहेचा प्रंघन भनणाने आपहे
पुत्रांस्ठो नाम्भ हामा न भनी। नाम्याच आंरा
भनपास्थ अनुनाग पीढेष म्लय स्लच्छ पन्कोच यश
भाषा घेरा अशीष माणसांची मोत्तरा लाश अरे

अनीतीं स्त्रीयांचा शील नाश होतो धनपनायण आत्म्याचा धर्म नाश होतो असती मनुष्याची बीच्या नाश होतो म्हणण मनुष्याच बुद्धि नाश होता त्या नात्याचा मंत्री प्रमाण होतो त्याच नाम नाश होता । आणी त्यामाळून तपा मोयेगी पुरुषाकून आणी बीयकाळून आणी आत्म्याचे मीय मनुष्याकून आणी आपले भ्रष्टाकून नाश धापाचे असा प्रबंस संतरण मनोष्ठ आहे आणि सर्व प्रभुने माझी गोष्ठ मन यात्री पापघनयी प्रेम आहे । य संतीपम होता श्रीणाला आपांशीलनापन यास नीयुक्त मन । या गोष्टीने तो प्रेम्यान्तरात समस्त घांचिप पतीयाग मनुन् आशीशय स्नेहने पौगळ्म संतीपमन्चा समय ... आहे । तघनन्तन घासांचेठी आघनघानीत् तैषीन्य पघयाने घमनम आणी मनबुने घनस्थन चौता मतीं घमनम्तने मनकुस् तो म्यन्ष्ट आहे मोक्षमय मतीप आपस प्रेम घ घोष आपण घोष प्रेमापन पीठ मनाण आनुचीत । तो पंडीतां सी म्यन्ष्ट आहे मों स्पर्णनेथस् शीपून् आणी घूटी

आपल्यास धांधून आणीं साधु नाम घ्यायास इच्छा मनून आपले दोषाने हे दुःखं त।   मनउम म्हणता आहे हे सत्य।   ढमनम म्हणता आहे।

ज्ञानवतुन नामंचे शहरांत पीनपीक्रम नावांचा एक नाम आसे त्याचे धर्माधीकाऱ्याने पण पुरोपन नेणाना लेण्ठी नाठीचा य मनुष्य पण नव्हे हे म्हणून संउपंभेडी नावंचे संन्यासीने पलाचा पउन घेतस। नानपुरुषांठीं म्हणून लं य पण नव्हे। संन्यासी म्हणता आहे जींउशघ्योणांत नीमूशभेडी नान्याचा संघऽंभेडी नावांचा ईंम म्हां एमे दीपसी म्हां क्रोडापनांत आसून पोरापण्याचे टोंडाने आयमीश ने यासडीघ्रामध्ये चडीहेंशी टीपोंत आपीपूंट मन्ना शाडाश्वश नलसमूहचे मीनणाने मनोठन घालेपन घसल्ड आपघे आपनणाने शीणघानल्ड शक्षीचे आशी संघनी थीणा पनपीत आहे आशी लेण्ठी मन्ना पण यांत येते।   राठनन्तन मीं पोरापण्यास घेठीन् नापेपन चढून् टोघे गेले राठनन्तन टोघे कठीन् घालेपन आधीमग्ना त्याचे सम्लने टोम पाठेश त्यानं

शन ते सघोन्वे सघोरा सघिष्टांरा् मना येतीन् याघृ
श्या साह्य ह्यानंरान रीन्वे सौंघर्य गुणाने येठडम
अतीन् म्यांठ, रांन्वे माचे तीडी घ्याराञ। राघनन्तान
ठम स्पणौं नगनांस् प.पून् सोन्मान्वे ञगाञांरा् राशान्व
घानेपन घसष्टेञ पीघ्याघ्नीने सेपमाना मासा
मटंम पाठेञ गेञ।   तीनेठो मम घुनून् पाठान्
सघेस् पाठपून् वघनपूर्पम पाषण मेष।   तीन्वी
सघी मासेमटंम पुसञ गेम्यापन घोषञ घंघर्पमेञ
नापंन्वे पीव्याघन न्वञपरीन्वी नलमंनी नापंन्वी
ष्टेंमा ठे छीन्वा नायम पाठ के मनुष्य येतीन् पापष्ठ
डोव्याने मनमपञणास् पाठोष् तोन्व पीञान्वे ञम
मसठो मम पनघड मनोष ठेन्व मनान्वी मरोघ।
याम्ननणे छीम गांघिपं पीनघने तुं स्पीम्नन मन।
राघनन्तान गांघिपं पीपठ साम्यापन तीन्या सघोरा
कीडा मनोरा ह्यान्व अग्यांरा् मीं नाठरा ञसें। राघ
नन्तान ठने घीपसो कीनाव्यांरा् तीने म्यराष ञचे
व्यामो पापष्ठ छीव्हेने ठे ञपघ कोग मन पनंठी
न्वेगोरा यास्पर्णेन्वें नापंन्वे पीघ्याघ्नीस् मघापी

शीघ्र नक्ले।   उपरान्त मीं हेउलपीट घेऊन् त्याणें
जेथीस् आपले घराने शांपून् चौकीरा रूणेने श्रीमहंस
पाछमध्याघ्यांना राऊीरा घेऊन् येऊन् आपले छेवारा्
मउडीं राघनन्तन दुःखीरा येऊन् संन्यासी घेऊन्
पूछ्योरा् भ्रमण भनोरा् या नगनास् पापवीं। राघन
न्तन स्नष्ट त्याध्याने घनीं नीम्नून् पाठेष. त्यास संध्या
स्मळीं आत्तो. याच पाळन मनून् आपले घनीं येऊन् आपले
घायष्टस् घूरां. सांगारो लिण्ठी पनामशीं मनरां पाठेष।
राघनन्तर त्याग्पाळीणोस् राडना मनून् छंघांरा्
घांधून् मोनस। राघनन्तन आधीं नानीं त्यानापाची
घाछेष घूरा त्याग्पाळीणीचे नपळ करून् घाष्ठ्ठ
रासे चीनउनूप चीस्तोने नव्हास घ मनुष्य मंडपं
घाणाने नर्नीरा उभूषांचे उत्प थाहे। पंडीरांची
रो म्हठष्ट थाठे नानीं नंघमहंस थांधन चीनाला
गाध्यापन मंडपं पाळोन् नवेरानण्यांच मन चोंधरो
त्याची रात्रीच उपस्था पाळोन् दुःखी. रांराःमनण
घेऊन् उत्म साभोनी थष्ठ पाठें त्याच मनणे मीं येचे
आपन्यास् घांधून् थास्ले नूं रोषे करून् त्यास् पनी

टोच मनून् मैमन ये। टसेच मेआपर त्याग्वाभाने अगुबु म्हणट संप्रटो ख्यग पापाक्ष छीम जिपपटीखे कपळ नेटो। टाघनत्तन नेघ्यां ईने मंगींगो म्हणट नाटीं टोघ्यां ग्पाम रूष घेउीन् खर्टंमनाने माझे गोष्टे पन जिसनठो चीह्या नाटीं छे घोष्टून् नागाने त्याने सूनो घेउीन् ईचा नाम मपम टो मनून् मामयान नो कून् येपो गेम। टाघनत्तन ग्पाळीणीने येउीन् घूटीस् ष्ठसष समाचान मय। घूटीने म्हणट मम पछे टोंडच पृत्तांट म्हणटा घठे। यानंटान त्याग्पाळीणीने टासच मनून् यपम्यास् घाघूंन् नाठेछ। टो घूटी टो मपष नाम घेउीन् यापष्टे घनीं प्रपेश मनून् नाठेछ। टाघनत्तन प्राटःमळींच त्यानापाने यापष्टे घायषस् सूयाचो चंचपी मांगीटाय्यानत्तन थम सूना चीह्या। टाघनत्तन ख्यपघो चंचपी न पापून् अटाकोधे घेउीन् त्यानाजिने टो सूना घूनून् घनांट् गमून् चीह्या। टाघनत्तन घूटीने याटीस्पन मनून् यामनुष्याने ख्यप नाअपंचून् मास् नाम मपष छे म्हणून् धमीघीम नीचे कपळ यास् याणष। टो ग्पाळीण त्याग्पाभ्या

अहेंम पुरसाठ अजीन् घोष्ठाठ ज्ञाने ग्याम मोठी
सरी गम्र क्षेण नोनूपण मनूं समरो मास्ता नीष्याप
पापघन ज्ञष्ट छीम्पाष्ठ अणटोरा क्षाल्लनणो सूर्य चंद्र
नयु अग्नो स्वर्ग पृथ्वी पाणी अंतःमनण यम छोपस
मान्नो छोन्ची संध्या धर्म छे मनुष्याच्च च्चनीत्र आण
टोरा नठीं मीं पनम सरी धेर्य ठीम आग मनून् छू
सन्यास् न आणी छूसने पुरुषास् स्वभांरा् कनना न
मनीं टान स्वाच्च पुण्याने मास् क्षपष्ठ नाम न क्षपष्ठ
घेणे मीं ठीम कस्म मनूं समरो पनंठी टूं छाहा
लेम पाया मनीरां ठीपेक्षा मनरो पघ मास् टोंड।
स्वानंतान नेघ्यां ग्पाळा छीप मपून् टोन्च टोंड
नाठटो टोघ्यां टूंगनाठीम टोंड पाळून् टोन्चे पांयां
पडम मीं धेन्म कान्चो घाष्टष्ठ अशी पनमसटो। छे
पटोमान पयठीन् स्वानान्याने स्वाठूटीस् पाणी
ग्पाळीणीस् गांपंटून् मघटून् छोठ्य नाठी घनीं
गेम। घ ओ संन्यासी पछे यान्चा पृन्वांटठो म्हणटो
घ आपष्टे घनाठेन् नीघून् घाना पर्वांटा मळ्यान्चम
नपळून् याडनीस् पापम पछे वास्यानो मळजंटो

णोन्वे घर्नां नोनम्न झेरा व्याएतठणीन्वे घर्नान्वे घान्दारि
अंमडाने बीभींरा पेराष्ठ घेरा व्यान्वे मरूमनंरा एम
ओन्मनल्न व्यसे व्यान्याले यामष्ठन्वी सानुवे नान्नों ओझून्
मणी घ्यायान्वे सानों यल मन रा्च्या व्यान्व पेराल्
मलंम सूत्र संन्वानोरा घोन्छो वरतने भनम अओन्
व्यापमन्धीने वारांसन मज।　राघनन्तन ओठणी
ओझून् घोष्ठड्ड र्थेम मष्ठयान्वे नपळून् रां वम पठेस्
दी व्यपघ नल यास्र् चे नान्यों रान य ओम सोउ
णान नाठों य न्वेठम यामन्नन। राघनंन्तन याने
वास्रा नल समर्पण मेष्ठ न्यामन्नने य सर्पेस्र कीठम्
घेठीन् येठीन् वास्सा सठेरा फेठम घे व्यपघ वाय
एसन् नानधुरूषाठों न्यायापन धर्माधीमन्नोस मपू
मन्नपीष्ठ।　व्यशोयास् मों न्हणरोा स्र्णनेक्षिस्
मों शीपून् छीज्ञाघो।

राठनन्तन य घोष स्पयं घ्सरा यांरा् नउपा
ओन्नोरा नन्ये।　वामळसा पीन्वान मनून् घोष्ठम
व्यठे मोत्र यघंन्व सोघठें नस म्मी मनपीष्ठ वाठे
रानान्व स्तुष्ठ्घोघठो मों मनोन्।　न्यामनणो

वीजमन भेम नस समान अभ्यासछो ऊँच नोंच
घाछिपीटोरा टासे वटीशय छिळ माणसं मी ध्यासछो
सप्त मनून घाछिपीटोरा। आणी स्वयं ऊपस्थीटा
सांभाषन न्याची शुध्धी भंश घेटा नाठीं टो मनुष्य
वापघे पीपन्नीकांन टानटा नशी न्पाळीण घोन ऊप
पटी मनूष्ठी पीपन्नीकांन ऊध्धान स्नाछ घेटी।
मनउम घुसट आठे ठे मस। घमनम न्पणाटा आठे।

घ्यानापटी नार्पंचे घुनौट झेण्छी न्पाछान्बी
धार्छिस्र घेटो टे शीणळ घेटी गांनंचे झेटापन्नचे
आणी त्याचे घ्रंझनचे सठीश क्रोडा मनीटा असे। पंडो
टांयी टे म्छगष्ट आठे भंमडाने पीस्ला त्वम घेटा नाठीं
घोगीने सऊछ त्वम घेटा नाठीं अपघे भाण्यानेछो
यम त्वम घेटा नाठीं घुरूषाने धायम्ने त्वम घेटा
नाठीं आणी धायम्ने घानाने ऊष्ट घेटा नाठीं
आणी सम्भानाने ऊष्ट घेटा नाठीं आणी सानळ्याने
ऊष्ट घेटा नाठीं आणी सेपने ऊष्ट घेटा नांठीं आणी
शस्त्राने पशीभूटा घेटा नाठीं आणी शालाने पशी

धुरा येरा नाहीं आनोमीमम घायम्लंची अशी
आपल्या मम्लने चीथम। राघनन्तन उमे घोपसीं म्नेरा
पमन्चे पुत्राचे सखोरा क्रीडा मनीरा् असे राघन
न्तन म्नेरापष्ठो क्रीडा मनायासाठीं त्यास्यांनी थम
त्यास् येरां पाठोन् त्याचे ईम्नस् म्नेघव्यांरा् ठामून्
म्नेरापमन्चे सखोरा त्याच मम्नने क्रीडा मनीरा् थाहे।
राघनन्तन रोचा घाह्ला ग्पाम गोष्टाठोन् थम त्यास्
पाठोन् ग्पाडणीने म्हणष्ट उने म्नेरापष्ठ रां घेंडा घेऊन्
नाग घाढिपून् मैमन भ। म्नेरापम्नने रासन्व मेम्मापन
ग्पाम घनांरा् येऊन् दायष्ठेस् उसष्ठ म्नष्यासाठीं म्नेरा
पष्ठ येथे थम घेरा रो म्हणारा थाहे घ मनुष्य म्नेण्ठो
म्नयांचे साठीं ईम्नचे पनरो नाग फनम थाहे। रो
ईमठो धमम्नपष्ठेम घेऊन् येथे येऊन् प्रपीष्ट साम
थाहे म्यां त्यास् म्नेघव्यांरा् ठामून् ठेपष्ठ थाहे त्याचे
घापाने ठाडमून् सोधि पापम नाठीं यासाठीं घ नाग
फनून् भरा थाहे। राघनन्तन रोने म्नेरापमन्चे
ईम्नस् म्नेघव्याठोन् मघडून् घाढिपीष्ठ। रो पंडो
राने म्हणष्ट गेष्ठ थाहे घायम्लंना घ्योगुण थाघन त्या

घंवी घुघ्धी ववीगुंण पपसाय सागुण ल्लम पठ गुण ध्यशीयास् मों म्हणारों ल्लयं ऊपस्थीरा साधा पन न्याची घुघ्धी नाश घेरा नाठों ईंसाघो ।

म्ननठम म्हणारा पठे ध्यसव घेपे यानंरान पन स्यन स्वभावने ऊपकारा फान मोगा खेठ म्नेणाऱ्या प्रम्लने धांरान पाडपूं समरोा । पंडीरांठों रो म्हळठ पठे ऊपायाने ने शम्म घेरा धीक्रमाने रो मनूं शम्म घेरा नाठों । नस ल्लपळीने सोन्याचे सूराने ल्लळ सपंरम् नाश मम घेरा । मनठम प्रुसर् ठे मस । घमनम म्हणारा पठे ।

म्नेण्डी शाडापन छम क्रेडा ल्लपळा पस् मनीम् ध्यसे शाडाचे ल्लेठनांरा् च्याघंचे घच्चे ध्यपघे ल्लळ सपं थ्वरा ध्यसे । राघनन्तन ल्लपळी मात्म्यान् गर्ध्वानशी घेऊीन् ल्लपळ्यास् घोष्ठ्ठ ध्यच्चे स्पामों ठे शाड सोड याशाडापन नाठ्ठेम ल्लळसपं सपंघा धमन्चे संरानास थ्वरो । न्यानीमोम्मम श्वघा लो छिळ मोन प्रतुल्लन धेणाना चामन धणों सपांचे सठोरा नाठणाने घनारा् पस ठे ध्यपष

मनुष्यरूप यांस संदेह नाहीं । कपळा म्हणता
आहे आग प्रोये भय प्रदीप नव्हे पर्वतम मां
याचा आशीर्वाद अपनाचे सोसम आहे संप्रती आण
हीन् समा प्रदीप नव्हे । कपळीने म्हटले लेणाचा
प्रत्ने यापळजनाचे सहोता तूं युद्ध प्रनायास्
समर्थ होशील् । कपळा म्हणता आहे हे शंभ
पृथा क्षात्रनणे क्याचो युद्धी त्याच घळनीयुद्धीच
घळ केले पद्य शशप्रमत्तेम प्रहोत्मप जींद पीना
शोता शाप । कपळीने म्हटले हे प्रस । कपळा
म्हणता आहे ।

मंदन नापांचे पर्वतापन युधींत नापांचा एम
जींद नाहता आसे तो आदिंड पक्षींस् पद्य प्रनोता
आसे । तदनन्तर आपचे पक्षींहो मोळून् स्वाधींयस
पीनंती प्रेक्षा आघे जीव कर्म्यासाठीं एमदांच पक्षी
पद्य प्रनता नन आनुग्रह घेय तन आम्होच जीमचे
आघनाचे साठीं घोखाड एम्ऽ पक्षी सैगाता घेती ।
तदनन्तर जींघने म्हटले जीमचा नन प्रच प्रनोदय
असे तन तोच घेपे तेघ्यां पासून् तो सोंद एमऽ पक्षी

सोगारा थेरा असे । राघनन्तन एम मघराने शशमन्वी
पाळो एन घोपस पाठ त्याने वोंरा मेठ पंचायाचे
थशा प्रयुक्त भया मनीरां मीन्तो मनरोरा् नन मने
नन षींघन्वे मोन्तोरा् मास् मय मयोजन यासागों
ठलु२ अटों ।   राघनन्तन षींठठो पूमेम घेठीन्
नागाने त्यास् म्हगष्ट   मम्यासागों शुं ठिशोन मनून्
येरा थठेस् । शशमने म्हगष्ट मघनान मों उपनाधी
नष्ये पठेंरा् येरां मों घूसने षींठमठेम धनम गेमे
घेरों त्यान्वे समोन पुनः अयान्वे सागों थाण धठीन्
प्रभुस् पीनंरी मनायास् येथे थसों । षींठ नाग भनून्
घोष्टमसैमन अठीन् घाष्ठीप रो घुषासा मेठे थस्लो ।
राघनन्तन शशम त्यास् घेठीन् एम धेष्ट उठ घाष्ठ
पयासागों गेम रोथे अठीन् प्रभु थपण पाघ शे
म्हणून् त्याउडान्वे पाणोंरा् षींघने थपड प्रटोघोंघ
पाठेम । राघनन्तन रो षींठ नागाने भंपीरा घेठीन्
उठंमनाने उठंमन पूर्पम त्यान्वेपनरो थपष्यास्
गमून् मेम । अशीयास् मों म्हणरों म्यान्वो घुच्धी
थान घळ छिथाणो ।

मंडळीने म्हणेल मग उपाध्याय बाळकास

मस्तक मर्दन हो सांग । मंडळ्याने म्हणेल मंडळीचे

यासनेमलेल्या दोघांत धर्मपुत्र घेऊन स्नान करणे

स्नानकाळीं त्याचे शरीरावरून पडलेले पाणी मंडळीचे

पायथ्यापर्यंत ठेवलेल सोन्याचे सूत्र दोघांनी घेऊन

आणून यासाठी नेमलेल्या ठेवलेल्या आधीपासून उभे दोघांनी

स्नान करणाऱ्याचे मागें चालताना पाण्याचा प्रवेश

होण्यापर्यंत मंडळीने हो म्हणेल । तदनंतर धर्मगुरु

यांनीं सोन्याचे सूत्राप्रमाणे करून त्यासाठीचे मंडळ

यांस मंडळपर्यंत पाठवेल आणी मानेल । दोघी

बालक मी म्हणतो उपायाने ते करण्यास समर्थ असो

इच्छितो ।

मनोरम म्हणता येते तर त्यास हात टूं अ हुशी

एक मंगळ घेणे । तदनंतर उपाध्याय मंडळीचे

मंडळ करून नमस्कार करून यांचा उपदेश करावा

मंडळी उपदेश शेवट करायचा करणे करून याप्रे

स्नानीमोक्ष पीयूषी मंडळीं आणी पवित्र सर्वांस अ

याचे समयीं आणी मंडळीचे सर्वांस आपुला

मनुष्य पुत्र न गेल्यापनठो मंगळ पम्म म्हणोष। आणी नाश भोगाचा पात्र न्यायाचा पात्र नाश नव्हे नानमर्मनाशम मंत्री होषाने ञम घेटो। ठो पद्य मंत्रांचा सर्व क्रम प्राण सोडणठो घन डोर्धंच म्हणणठी घन स्वामीच प्रभुस पूर्णपणनूप पारात्मम इच्छा मनटो के मनुष्य त्याचो उपेक्षा मनण घन नव्हे। पौंगळमने आठन मनून् म्हणष यानंतान शू मय म्हणायास् इच्छा मनोट् आठेस्। घमनम म्हणता आठे मघनान संनोपमस् ओम्हापनटो अनुपयुक्त मपघनीचे असा पाठट् आठें आणी आमचे समस्त श्रीयुत मघनाम्माचे चनणाचा प्रताप उल्लाठ मंत्रनूप शक्ती टोंठोंचो नोंद्धा मनून् नानस भस्ना मनोग् आठे। ठे आयउोन् पोंगळम भोउोन् चमत्मान मानून् उगा घेउोन् नाठेम। घमनम मात्मान् घोषम असे प्रभो आपघे मंत्रांस् सोडून् अमठ यासंनोपमम ने उोम्ठी सर्वशोमनी मेष आघ टोच घोप। नाश आणी मंत्री अनुच्छोट स्वाम्या पन संपत्ती होच्टौं पायांस् अपर्दघन मनून् असे।

टे संपच्नी घायम्लेचे स्पभापसाठीं थोस् न सोसूं सभूर्
थाचे घोर्ठोंचे मध्ये छान्म टानास् सोडटो। थणी
नाञ नेघ्यां छ्ये मंञोस् नानमर्मोपन प्रमाण मन
शेट् टोघ्यां मोघ मनीटां छठंम्लन थास् थश्रय
मनटो टोन्व मंञो छठंम्लनाने घेटो ञे थळ्स थांट्
ञोर्भोंन्न घेटो टोन्वनोर्भोंन्न मंञोचे थंटाःमनणांट्
मटेस मनायाचे ईच्छाने पस मनटो। टाघनन्तन
मटेस मनायाचे ईच्छेंचे म्लनणे टोन्व थमात्य
नाम्याचे प्राणास् नाश मनायास् ईच्छा मनटो।
थणी पीष मोळपीष्ट छान्न थणी न्वठ्टा घंटा थणी
छुष्ट थमात्य याछापध्याच मूळ ठेपडणाच स्रुष्ठि।
थणी ञे नाञ संपत्तीस् मंञोचे छाधीन मनटो थाञो
पीपत्ती साम्यापन टो नाञ थांधल्याचे [illegible] संचा
नम्लपंचून छापसन्न घेटो पीशेषे मडून् थमात्य
मघों साध्य नघ्ये म्लगो छापघे थमात्यच घेनपन घे
टोट् न्मानोमोच्लम साधु मम्लंचो ठे थहन्ना नं घन
थंटाःमनणांट् पीम्लन मनटो छापघे मर्भोंट् थपष्ठे
ईच्छेने मपूर्स घेटो यांट् मघनाञन प्रमाण।

ॱडीसांठी रो म्हजुष थठे पृष्थीरा् थसा ड्रूष लेण्ठी नाठीं ञ पनाष्पाव्वी संपत्ती पसना नाठीं मनीरा् मंमो पानमाव्वी नमणीया युपरो लोम लेण ड्रूष थठनानि नाठीं पाठरो। ऊीघने पीरव्वना मनून् म्हजुष फ्छ नन थस रापापी संकीपमन्वे सठीरा मास्ती माठो मीरो पत्र ञ मीय रो थप्रीय भमे मनीराठी मीयव्व नाठरा नसा शनीन थनेम ठोषानि छुट शाम्यापनठी लेण्ठाव्वा मीय नष्ये। थणा ञ मीय रो थप्रीय भमे मेम्यापनठी मीयव्व नाठरो व्वांगष्ठ धन ञळम्यापनठी पीलोपन लेण्ठा व्वा थठन नाठीं। थमनम्लने पुनः म्हजुष थघे मघनान रोव्व मीरा घोष म्यानीमीत्मम नाम म्या इंलपन मीप मंत्रीपन मीप ऊीघासीनापन डोव्यास् थधीम थनाठण मनपीरो रो मनुष्य संपत्तीव्वा थम्भय घेरो। थयम्ल थघे मघनान थप्रीय थणी पष्य्य याव्वें शेपठ ऋुष्ठघायम घेरो म्याव्याने पन्मा थणी श्रारा थस्लो सांरा ऐश्वर्य्यं मोडा

करतो । जेव्हां प्रथम घासांस सोडून यांनी ल्वा पुनस्थान मेथे आम्र ते अनुचोरा मेथे आम्र ज्यानीं मी ल्मम मुष्ट त्यामनास सोडून अर्गउील्तम् मरो पाळणा भ ने यापिसा आणखील मोठा होय नाहीं ल्मीं ज्यानीं मील्मम आमसाच्या पीलाय ल्ली । जीउ म्हणता आहे ल्मय त्यमगोत मां आपाय पाम घेऊन् आपाय आहे आणि घुउवीम आहे रान ल्लेणत्या प्रल्लने मम नाश मनूं ईच्छा करतो। घमनम म्हणता आहे, आघे मयनान नीनंतान मेथा मान साम्पापनठी दुष्ट मनुष्य सानव्य पापरा नाहीं नस शॆम आणी रोमघोल्लने उमरान्याच पूंस सीध घेरा नाहीं । आणी उमरान्याच पंस शॆमल्लेख आणी नगडल्लेख आणी घोनीने गुंडाळलेल साम्पापनठी धाना पर्षानं रान शोडम्पापन पुनः आपम स्पपापमाम घेरो। आणी समानास् फ्रपीम्पापनठी घेळाचे मीरोने ल्लनेण कोठे नस पीषपुरा उप्मरा सेन्बीरा साम्पापन ठी पघ्यास् फळता नाहीं । आशीयास मीं म्हणतों ल्मान्वा पनानय ईच्छा न मनीछ रामहेंम पुसम

नापर्यन्ची होत पसम म्हणोत । तीचम भेलंचा
धर्म य न्याच्या पनानय इच्छा मनोद्द चायलटम युसम
शेक्यापन उधम मनुष्य होरा म्हणणार नाही ।
पंडोरांहीं हे म्हणट थडे के मनुष्य उपंगळा
होन मना मनरो रोग्व पयस्त रोग्व भमें के
नीमंळ रोग्व धाईट के सहस्त्रनौणी रोग्व गुच्छी
मान के पंडोरामदेम सम्मानीरा येय रोग्व हेप्पयं
के मनरा ठिवम्न नाहीं मनीरा रोग्व खुश्ही के
आनठीर रोग्व मीन के उम्रनाम रोग्व युद्वष
इच्छी याचा पश नव्हे । संगीपन्न पसनाने
पोडीरा मयनान पीहनपीश शाक्यापनही कन नों
पन्न न घेरा रान मों चामनारा होष नाहीं । रो
कणरा नाव शत्त घेठीन् सर्वं मोगीरानाहीं
यांनी होरहीं मोनीरा नाहीं म न घरनीचे उसा
स्वच्छंद घेठीन यथेष्ट गमन मनरो । राघनानं
उपमानीरा घेठीन रो जेष्या जीभनूप खनण्यारा
पडरो रोष्यां चामगापनं होष टेरों खण्ड उपीक्ष
कणरा नाहीं । पोंगुळकने घांशःमन णाशा नौरा

ग्रेड ने पनाप्माचे अपनाघने पनपाचा घंड मनूने आपण पीछेरा घेऊन् घांठेष मींप सम्मान मनीष। रे पंडीरांशीं म्हणूष आठे अठंमनप्रयुक्त सर्पाचे रोंडापन घरा घेण नस आपष्टे नाशाच मनण घेरा रासच गुण घोष नीश्चय न मनून अनुग्रठ मनण आपष्टे नाशाच मनण घेरा। स्वच्छ म्हणारा आठे रान संबोपमनस् मनय आघ्रा मनीन्। घमनमने संभ्रमपूर्वम म्हणष अघे ममनान अस नघ्ये यामनें मंनपीच घेरी। रो म्हणूंष आठे ना मनने अनल्पठी फेघ न घेय त्याच प्रमने ठें मंत्र नूप घीन मापनाने नसण मनीष मंमी रो घीन येगळ साध्यापन कोम घेरा नाठीं। आणी मुठें योध्या सर्वंग अपूरा शाश्मापनठी नसा पनाप्मायून फेघ शंमप्रयुक्त घकीरा समय युध्दस्थळीं नाळें समरा नाठीं यामनाने पंत्र सर्वंग अपूरा शाश्मापन ठी पानमाठीन् फेघ शंमप्रयुक्त घकीरा घोपस नाळें समरा् नाठीं। मींप ठे मनुष्य घृष्टघोष शाश्मापनठी घोषाठीन् नीपृत्त मनून् संघी मरीप

टो ध्यांटा ध्रनुपयुक्त । ग्मानणो छमछाचे
धाषाने छुट श्रे मांत्र त्यास् माल्मान् संघी मनायास
श्रे ईच्छा मनटो टो म्त्युमव यठण मनटो
छवनी नशी गर्भास् यठण मनटो धाणी धांटाःमनमा
छुट ध्यर्थव समापन मेम नीश्चय समस्त ध्रनर्थ
मनो ध्रघे मघनाक यापन घृष्टांटा शठीनी घाण
छीन् शमठानव धाठे। धींठ म्छणाटा धाठे श्रण घ
पत्की धामव क्रय मनायास् समर्थ घेय। त्याचे
म्छग्४ ध्रघे मघनाक धांगांगी भाप नां श्रणाध्याप
वून् मेणत्या प्रमने शक्तीचा नीश्चय घेई४। पघ
गेजीभ पक्षीनेच सछीघास् पाछाळ मे४ घेटा। धींठ
-मग धाठे गे मस। छमनम ण्छणाटा धाठे।

छक्षीण सछीघाचे मंठीं गेजीभ त्ती पुरुष पस
मनटा् ध्रसेटा् त्याच्याने मसपमळ नपळ धामपव
गेजीभीने पटोम् म्छग्४ ध्रषे स्वामी मसपेपयुक्त
नीर्तन स्थान ध्रनुसंधन मन। गेजीभाने म्छग्४
ध्रग मीये छेव श्रगा। टोने म्छग्४ गे श्रगा
सछीघ घेळामर्दन यत्कांटा घेटो। गेजीभाने

म्हणूष सवीछ काय मम नीयठ मनोष। ठे.छुनीने
घंसून् म्हणूष अमे स्पामी रुक्षांरा् थणी सवीछांरा्
फान थांरान। ठे.छुनीफाने म्हणूष के मनुष्य अणरा्
नाठीं अपीरा् न्यास् घुष्धी नाठीं रा दुःखीचा पनी
व्हेघ मनूं समरा नाठीं थणी न्याची घुष्धी थठे
रा मर्थांराठी अपसन्न घेल नाठीं। अनुचेरा
मनयांचा थनंघ थणी स्पजनासठीरा पीनोध थणी
धळाच्या सांगारो थस्पर्धा थणी घायमंचा पीश्यास
ठे न्यानी म्हणुचे घ्यान। राघनमान घाहुरांचे
गोष्टी मनोरां रा व्यान्च स्थानी पाठ। ठे अपघ
थयठीन् सवीछानेठी व्यान्च सामर्थ्य कणाया मनी
रां रा डींम अस्म अपठनण मेष। राघनमान
ठेछुनीची शोमठीना घेठीन् घाहुरास् घोषठ अघे
प्राणनाघ दुःछ ठीपस्थीरा माष मास्र रा अपघ
डींम नाश माष। ठीछुनीफाने म्हणूष अग प्रांये भोठीं
नमे ठे म्हणून् पक्ष्यांची भेळ मनून् पक्ष्यांचा मघेन
गनूडाचे नपळ गेम। गेघे कठीन् ठेछुनीफाने
अपघा पुन्हां फागमन गनूडाचे पुढे नीपेघन मेम

उठे असो यापद्वे घनांत् नाठेवेम मीं आपनाम्रपंचून् सर्वाघ्रमहेम नीगृहीत शांत यावें । तदनन्तर त्याच पन्न सायवान् गृही स्थोती मळयाचा स्मरण भगवन नारायण प्रभु पीतांबरा घेऊन् सर्वांघास् दोष घ्यायासाठीं यावा भेडा । तदनन्तर सर्वाघाने भगवनाची याचा शीनीधर्य भनून् तो दोष अपघ तीर्थास् समर्पण भेट । आशीर्यास् मीं म्हणतों वांगांगी भाप ना अणून् छत्याची ।

नाम्माने म्हणेच व दोंराम हे स्नेणत्या प्रसन्नाने अपोन् । तदनन्तर म्हणरा याठे नेघ्यां रोच संनी पन्न गर्वीत घेऊन् शृंगायनूप अत्तापीठीठ घेऊन् येईच तेघ्यां थापणा अणाव । याच प्रसन्ने म्हणून् संनीपन्नचे नपळ गेम त्यास्थानी अऊन् ठळू नपळ भरा पीस्मयापन्नाचे असा आपष्यास् गाठपीव । संनीपन्नने थावन भनून् म्हणेच आघे मीन गुल मंगळ । तदनन्तर म्हणरा याठे स्वाम नांव मंगळ स्तेठे भ्यासनणी के नाम्माचे चश्मात त्या मंत्रे संपूर्ण भनावन याणठेन् अंतःस्मरण सर्व

या दुःखीस आणी अपले आणापलठी आपीश्यात।
आणखीन ह्मणे मनुष्य धन पावून आहंकारी होत
नाहीं आणी ह्मणतो पीषयीचो पीमत्ती होत नाहीं
आणी पृथ्वीत ह्मण्याच मन लोभानें धरीत होत
नाहीं आणी नाशाच्या पोथ ह्मण होतो आणी यमाचे
कोन्ही घरामध्ये ह्मण अता नाहीं आणखीन ह्मणता
मांगणाचा गौतप पावतो आणी ह्मण मनुष्य दुःखेचा
चे आळांत पडून मंगळ पावतो। संतोष
ह्मने ह्मणजे याचे मीत्र सांग। घमलक्तनेठी
ह्मणजे दुर्भाग्य मी ह्मय ह्मणोन प्रथ सर्वांचा
मध्यून मनून सर्पास आपलंघन आपून नसा सोडूं
समरा नाहीं धनंछो समरा नाहीं गाखन यांना मी
ठीक घेरा याठे आनेमोलन छपे प्रसन्न नाशाचा
पीष्यास नाश होतो आनन्त घंधु नाथू होतो। या
स्तप ह्मय मनं ह्मठे अठीं दुःखांचा पडले आहे
ठे घोषीन ठीश्रामा गामू घसम। संतोषन ह्मणता
आहे तं मासा ह्मरान्त तथापी आचे मीत्र आंतःमन
णाच आपध सांग। धम नललने लीनाळ्यांत ह्मणजे

नर्ठो नानपीश्यास म्यणायाञ्चा नच्चे रायाची माञे पीश्यासांतू याम पाठेस् याणी पाठेसठी त्यान्ननणो पन्न श्रीमर्थो मों रूस ठीरा ठ्यपश्य सांगिन याचीम श्राप्रभुने रूल्लापनरो पीम्लनश्राम न्चीन्न घेठीन् नो न्वाम्यांरा म्यरुष्ठ संकोपम्नस् पीनाश्च मनूनू याप्ठे पनीपनास् श्वर्णि घाछन् । ठे याययान् संकोपम मोगा पीषन्न साम । छमनम्ने युनः म्यरुष्ठ पीषन्नरा नीनर्थम समयोपयुक्त क्नर्थं व्यनुष्ठान मन । १ संनीपक्नने पोडमे समय पीपन्वना मनून् म्यरुष्ठ ठे नीश्चय पाठे घायम्न मायशः छुष्ट श्रेम्नस् गमन मनरोरा नाञ्च मायशः व्यपात्रपोषम घेरो याणी धन मायशः स्वंघाञ्चे व्यनुगरा घेरो याणी छेपरा मायशः पर्पैरापन याणी सर्वीघांरा पूष्टो मनरो । याणी ष्ठञ्जो नीन्वास् याश्चय मनरो पीघ्या व्यठीक्तनाम्न याश्चय मनरो घायम्न व्यपालास् पमरो छ ७ पर्पैरापन पूष्टो मनरो । मनांरा मात्मान् पीरार्थ मेम मोंप छिठम्बेघीरा क्षणूं समरा

नाठीं त्यान्चा पपयनठो नीनूपण मनायास् समर्थ नाठीं घेरा। क्यानीमीन्मम क्षेण्ठो उसाधु मनुष्य पाक्ष्यान्वे सौंदर्यठेडीम शोभा धनण मनरो। नस मेळम क्षनळठो क्षमीनीन्वे डोळ्यांत् माप्र घेऊन् शोभा धनरो मस ठे म्हणारा पठेर्। उत्तंरा अमाने सेषमान नाश्च ऊीटी पापर् नाठीं ठे क्षय पाश्चर्य प्रघ ठे ने न्वमत्कृरा प्ररोमा ठे पनाध्यमान शक्ष्यापन पैमी घेरे। यान्वा प्ररोक्षन उश क्षन्व क्यानीमीन्मम क्षेण्ठो क्षनण ऊिछ्छेश मनून् के मनुष्य माग मनरो रो क्षनण गेष्यापन रो। मनुष्य नीश्चय प्रसन्न घेरो। क्यान्व मन नीमीन्मा पंन्वून् छोटा घेरा क्षेणान्या मक्षने मनुष्य त्यास् संतोष मनोष। पाणछीन् घोषम नाक्यान्वा [illegible] मा। क्षय मेम पठे नाने सपैत्रा उपक्षनम घेरोर्। छमनम म्हणारा पठे उस पायीम पीठ्न मीन मठेम ऊपष्मरा शाष्यापनठो मोंन्वीर् शत्रुराक्षनण मनरो पाणछीन् छुसन्यामठेम सारार् उपष्मरा शाष्यापनठो ऊीट घेरो सत्य उनपक्षीरान्वीक्षान्व

वरील स्मय धरो धाश्चर्य सेप धर्म धशोशय घुस्तेय योग्यांवठो धघोध । धाणी पापासांरा धुण्य शरा नाश मूर्खरा शरा मषोस नाश धपन्वनस्तनोंरा पन्वन शरा नाश धन्वेरानारा घुच्यो शरा नाश । धाणछीन् सेपधर्म धश्चरा घुस्तेय योग्यांवठो धघोध संमो नन मौनाने धसे रान त्यास् मुर्छ म्हणरोरा नन पभपळी रान त्यास् पडोळ म्हणरोरा भोंप मोग घोष्टगड म्हणरोरा मन स्मछों न सोसे रान त्यास् प्रायशः धनघोस्वरा म्हणरोरा नन नपळ घसे रान त्यास् धोंव म्हणरोरा नन घून धसे रान त्यास् म्हणु म्हणरोरा । धाणी षोग पीषयांरा धशोशय ...ट पापन छळ माणसं गुणधाराम घेरोरा संमी गंधर्वे साडापन सर्प नायरोरा धाणी पाण्यांरा समळ धस्ने त्यांरा ममनाघो कष्टांडी धस्तेरा । घ प्रभु भोष्पाषो पोषासमाम धरोःमनण घे मासामदंम पोघोरा स्राष्ट । म्हाम्लनणे घूनन् ठोन्वळ्या घरा धाणी सकळ डोळे धाणी धर्घ धसन घोणाना धाणी बोर्धन धर्धांगनांरा रावन धाणी मोयपन्मान्वे ममरा

थाने घराछन थणो चोत्यांत् गुप्त पीत्र थणो घाछेन मधुमय थणो थरीत्राय मायाप्ळी घ चमत्मृत मात्रणाना ल्लेण क्षी घुर्तीनमर्टम शोशीत शाम थछे। ते म्छणत थछे नीर्मयुत् पंछ मत्रछल्लीचा गर्ष नाशाचे साठीं थंडीत्रा घुस्लन पाणीसमूछ तना यांत् नाप थंधनांत् जीपस्थीताने छोप या प्रश्नने पृष्ठोंत् तो नाठीं म्याचा जीपाय चौंता पीअयाने नाठीं मेम थछे मीं छेच मानतों के छिळांत: मनण चनीत्र छनायाने पीघताछी नीरुघ्योगी शाम थछे। संत्री पश्नने मातल्यान् जीश्रामा गमून म्छगूत्र थ्य म्रय घु:छ। तेतघणाना मीं जींछ मर्टम मश्यास् पीनाशीत घेर्छन्। पुन: चौता मनून म्छगूत्र माशापनतो घ नाभ ल्लेणते मनु ध्यानें मनणीने पीघछीत शाम थछे मीं अणात् नाठीं पीगछ्ठि नाम्माजन् सछेप भय मतीप। म्या म्लनणे रफ़ठीत्लचे पत्रयास् संघन मनाघास् असा ल्लेण्छी समर्थ घेत नाठीं तसच पृष्ठीपतीच थंत: मनण मंत्रीमर्टम पीघछीत माश्यापन ल्लेण्छी संघन

अनायास समर्थ घेरा नाहीं । आणी पन हाचा
नानपीघठन होन्ची अशांना भयानम यामध्ये पन
छमे स्थानीच पडतो आणी जे नानपीघठन हो सर्वत्र
पडता । त्याप्रमाणे युध्धांत मृत्युसच स्वीमन
मनतो आतां त्याची आह्लापालण अनुपयुक्त । त्या
प्रमाणे मेल्यापन स्वर्ग पावेन पैन्यास पीनाश मेल्या
पन ख्रधिसच पावेन त्याप्रमाणे पीनांचा ध दोन
गुण छूटेप । युध्धाचा सच समय जेव्हां युध्ध मेल्या
पंचून अपश्य मृत्यु युध्धांतठी प्राण संशय पडीता
त्याच समयास युध्धाचा समय म्हणतोता । हे चोंहून
हंकीपम्ने म्हठ्ठ अधे मोज म्हणाला प्रमनाने अ
पोन जे याछुध्धीने मज नाश मनायास छीच्छा
मेह्ठ आहे हे सांग । हमनम म्हणाता आहे जेव्हां
होच स्वछिमणी डीध्धपूस मनून संगरापाह होठीन
गोंड पसन्नटेम होठीन ठाम पाठेह होव्हां हांहीं
आरम पनाक्रम हाठीवीशीह । त्यानीमो त्मम नीरलेम
मनुष्य घळपन साध्यापनठी लेण्ठाचे पनाकयाचा
स्थान होता नाहीं मध माणसं शंकनठोता होठीन

भस्मान्चे नाशीपन पांयं ठेपरोरा। पनंडी गोपनाने ठे खपघ अनुष्ठान मरांप नाठीं रान रांठो नाठ णान नाठीस मोठीं नाठणान नाठीं ठे घोठून मन ठल्न्वे नपळ गेम। मनठल्नने म्हणठ ल्नय संपन्न साह खठे। छमनम घोठम पनस्पन पोठ नोष्यन्न साम। मनठल्नने म्हणठ संठेठ ल्नय न्याल्ननणे छुंनान्वा घांघप ल्नेण खघीम मांगणान साम्यापन ल्नेण नाग पनरा नाठीं धनाने ल्नेण हृम घेरा नाठीं नींघोरा ममींरा ल्नेण पंडीरा नष्पे खणी धूर्तमाणसं खपठे ठोरोच्छांरा ठीम्नम मनुष्यास्ठो छुष्ननोन मनरोरा। ल्नंमो पीरलोन्चे खसा ठेळसंसर्गे ल्नय नाठीं मनीरा। छमनम पोंगळल्नन्वे नपळ खठीन घोठम राहे नम नान गोन्व पापीष्ठ खम खशीयास संसर्ग घेठीन नाय ठे म्हणून पठेम सांगोराठेम खल्नन मनपीम। राघनल्नन संनोपमठो खम स्यान्व मल्नने पील्नन माप्त ठींघस पाठीन खपष्या ममाणे पनात्नम मेम त्यानंरान स्यांन्व मोठ युध्द साम्यापन ठींठमहंम संनोपम पीनाशीरा साम। त्यानंरान पोंगळल्नने

संगीपह्नस् पीनाश म्हनून् पीसांचं घेऊन् सशोह्नचे असा नाकीन् म्हणून नीर्णय माशेमहंम ह्नय घानूण मर्म मेष गेष म्हाम्हनणे जींय कसा ठरलो पघ्मयुक्त घापणाव पापभागी घेटो ऊीक्काघो अम्ममहंम ऊीप युक्त घेटो यामह्नने नाक्ष धर्मांचे अटीक्रमणाने घापण पापाचा आश्रय घेटो नाक्ष घूसऱ्यामहंम ऊीपयुक्त घेटा। घाणो ऊीर्पना पूमीचा नाश घाणो घुष्धीमान घासाचा नाश यामध्ये चामनाचा नाश नाम्यांचे मनणा घनाघन ह्नंमी भूमी गेष्याप नठी घुनः मीळटो चामन नाश माण्यापन घुर्षप। घमनम म्हणारा घाठे मप्पु घ नप म्हाय के शत्रुस् नाश मनून् संटाप मनोटा घाघ। शाठण्यामहंम टो म्हणुन गेष घाठे घाप अघप भाऊी मींपा घुत्र मींप शंघु ठेठो नन कोपन पीनाशह्ननम घेटा टान ठेष्प यांस् इच्छा मनटो के नाक्ष त्याने पघ्य घेय। घाणी धर्म अर्थ ह्नमाचा यथार्थ जाणाता मनुष्य ठह्नंटा दयाळु घेष्टू। म्हानीमीभम क्षमायुक्त मनुष्य घटांचे धनास् संनक्षण मनायास् शक्तीपंटा घेटा

न्याढीं आणी शत्रुपन आणी मोत्सरपन यरोबरोबरीच
क्षमा भूषण आपनाधी मनुष्यापन्तरी क्षमा नाम्यां
त्वा दोष। आणी नाशाचे मृत्युचे मनीरां अठं
क्लनाने स्वामीच पद्य कै ईश्वरा मनेरा त्यांचा प्राण
त्यागच दम प्रायश्चीत्त दुसना नव्हे। आणी घृणा
अयुक्त नाम आणी सर्वभक्षक ब्राह्मण आणी आपशी
भूटा धार्ड४ आणी दुष्ट स्वभाव संचय आणी अरी
मूळ चामन आणी आनपधनी नीयुक्त मनुष्य आणी
जे मनुष्य निश्चास् मानीरा नाहीं ते सारा नण त्यांस।
पीशेषे मडून् पेश्याचे आशी नाजनीरी आनेमनुपा
घेरो सत्यभाषेणी आणी मीथ्याभाषेणीठी घेरो
नीतुनभाषेणी आणी प्रीयपघीनो घेरो दनन शीम
आणी दयाळुठी घेरो आणी क्षमपणा घेरो आणी दान
शीमठी घेरो आणी आनपनरा पयशीमठी घेरो
आणी प्रस्तुन मीन धनागमाठी घेरो याप्रमाने दमनम
मटम पींगळम पनोरोषोरा घेतीन आपम स्वभाप
प्राप्त घेतीन् धींघसनापन घसम। दमनम प्रफुल्ल
नीम घेतीन् मसनान नय घेपे ते घाघून् पनम

अनंतांत् नाहीस। यीशुख्रीस्तानें स्वतः देऊन
सर्वस ख्रीस्तीत अयमोल गेल। नानदेशमानांठी
स्वतः देऊनचे अनुग्रहनें अयमोल अम्ही अनं
तीराठी संगिं।

यीशुख्रीस्तानें स्वतः आणाद्दीनशी अस येणे देऊनचे
वैर्यांचे घनांत् ख्रीस्तीत येणे। आणी सकळ
सर्वस आग्रह येऊन् एक मनुष्य होखोड सळयास्
मायेत् आणाद्दीन् सेन अस्ले आपण ख्रुष्टिजनस छेष्य
यांने पनोपूर्ण येवेत् आणी यानसर्णाय सधानंभाचे
सपेश धाळसठी कोडा सनोत्।

ईसी ख्रुष्टीत गोष्ठ समाप्त।

अ

अथ पीयठ ।—

मात्म्यान् भथानंभान्वे समयीं नानडुत्रांठीं म्हगृ्ष अघे गुनो थम्ठी नानडुत्र यामनणे पीयठ थयम थामनोरां थमन्व मैडीम थठे । पीष्मशमीने म्हगृ्ष डीमन्वी न्यांरा् रुन्वी घसे रों सांगटों थयम । न्यान्वे पठेष्ठे श्रष्ठांमनवा अर्भ घ मोनांन्वे समान पना ऋम ठेसान्वे सांगारो युध्धांरा् मपव्यामर्टंम पैन्यान्वे धर्नी असून् पीष्मासोन्याघन मनून् ठंस पंन्वेरा शाम । नानडुर्नाठीं म्हगृ्ष ठे मस । पीष्मुशमीं म्हणारा थठे ।

मर्पूनघ्वीपांरा् पघमेष्ठ नापंन्वी पीठीन असे न्यांरा् डीनण्यगर्भनापंन्वा नानठंस पस मनोरा् थसे । अपचे कष्ठन्वन पच्यामर्टंम मीव्हून् पक्षीन्वे नाम्भ्यांरा् रो अभीषीक्त शाम । न्यामनणे अपघ्या प्रमनें नायम नाम नन नसे रान सर्पीछ्यारा् मणंभननछीम नमो नाप पठरो रासेन्व प्रम्भ डीपछुरा ञेरोरा् ।

आणी नाश प्रश्नस् संनक्षण भनतो प्रश्न नान्नास् पटपीटी पटायापेक्षा नक्षण मंगळछायम झांमो संनक्षण प्रेष्यापंबुन् पीघ्मानठो अपीघ्मान घेता। छमे घीपसों घ नानठेस् अरोशय पीस्लानोता स्पर्णा नीमौता झेमळ घानेपन पनापन झेक्ने पेष्टीता घेठीन् स्तुथिने घसम आठे। तघनन्तन घीर्घ तीष्ठ नापंचा घगळा झेण्ठो घ्पीपाळेन् येठीन् नम स्नान मनून् घसम। नान्नाने म्पठ्ष्ठ अघे घीर्घ तीष्ठ ठीम्ठो अन्न घेशाळेन् अष्टेता पूष्पांता सांगा। तो घोष्ठम अघे मअनान मोगा समान्वान आठे तो सांगायाशागोंच मों शीघ्र अमें अयम्न नंघु घ्पीपांता पौंघ्य नापंचा पघउ आठे त्यांता न्वीत्रपर्णं नापंचा मोन पक्ष्यांचा नाश पस मनतो त्याचे अनुचन पक्षो मर्दम नळाष्ठ नाणांता न्वनता मों पाठेम मेमें आणो पुसम गेमें म्नेणा तूं म्नेठून् आसम। तेघ्यां म्मा म्पठ्ष्ठ मों मर्पून घ्पीप न्वक्रपर्त्ती छीनण्यगर्भ नापंचे ठंसनान्नाचा अनुचन तामाशा पघयाम्लप घेशांता मास् आम्ले आठें। तो अयठीन् पक्ष्यांठों म्पठ्ष्ठ

रात याचें देशामध्ये मेणारा देश मोग चांगम मे
णारा नाश्र प फान चांगम । राघनन्तन म्मां म्हण्ष्ट
पाः मय म्हणारा पाठेस् धानेम धांरान म्मामनणे मपून
घोप स्पगंच नाकठंस घूसना स्पगंपरा छिपछाम
यामरूपभूमींरा् पडून् ढीम्ही मय मनरा मास्ते देशास्
या । राघमन्तन मास्री गोष्ठ पायढान् रो पक्षी नाग
पानष्टेर् । पंडीरांमत्र्दंम री म्हण्ष्ट गेष्ट पाठे सपींचे
घूध पीण मेपळ पीष पढपीणान घेरा पाणी मूर्धांस्
ढिपछेश श्रोधन्चे साठोंच घेरा शांरीचे साठों घेरा
नाठीं । पाणी पंडीराच ढिपछेश मनायाचे ढिप
युक्त घेयं मूर्छ मघापी नघ्ये मूर्छ पंछनांस् ढिपछेश
मनून् पक्षी स्थानभ्रष्ट माष्टे घेरोर् । नाम्माने
म्हण्ष्ट ऐ मस । छोर्घढीछ म्हणारा पाठे ।
नर्मघाचे रोनो छन फान मोठ शेमळाच माड
घसे ध्याच माडापन पापष्टे चोंचाने नं मींरा थेंध्या
मध्ये पक्षी पाढिक्षाळ्यांरा् खुधेने पास मनोग् घसे ।
राघनन्तन नोळपर्ण मेघ समूघने पामरा मंडळ
पाघ्छम माध्यानंरान मोठे धनाने घढारा मोठे पृष्ठी

स्राञ्ज त्यास्राडाच्चिष्ठे पंजनांस् भीनष्ठेष्ठ शोराारां मंपीरा शनीन पाळोन् मरूणामयुक्त पस्थांशों म्यग्ष्ठ त्यांचे पंजन थयोम्न थामन्ने मर्तृंम मेंपळ नेंान्नाने थाणष्ठेष्ठ त्वणाने श्वेंगा नीमींरा स्राम थाठे ग्रल्ल पगााचो पीशोष्ट जीम्जो म्नश्यास् यामम्नने त्यापसन्न स्रेरा थाय। रो थायजीन् अराक्रोध पंजनाशों पाठेष्ठ पयुनर्ठरा श्वेंच्यामध्ये नाययाने त्रुथी पत्री थम्यास् नींगा मनोरा त्याठेरा् घन पृधी जीपसाम थपे। रापन न्नन पाणी पर्वण नीपृन्न स्राम्नापन त्यापंजनांशों स्राडापन नन्नून् त्यपघा श्वेंगा मोडम त्यायंचे उींप्त त्यपघेठो श्वेष्ठ गामून् घीञ्ज्वेरा्। यास्नप मीं म्यणरों पंडीरान्न जीपठेश मनणोपयुक्त ईस्याजी।

यगळ्ळा म्यणरा थाठे रापनन्नन पस्थांशों नागाने म्यग्ष्ठ रास्रा नाळठंस न्निण्डामर्तृंम नान्न मेम गेम्न थाठे। रापनन्नन मींशों नाग पत्नून् घाष्ठमीं जीमन्ना मीन न्निण्डान्चे मेम्याने नान्न मेम गेम्न थाठे। ठे पायजीन् रो त्यपघे म्रम्न नाश्न मनायास् सोध्धं स्राष्टेरा् रापनन्नन म्नांशों थापम्न पनाक्राम पाञ्छपीम न्नाम्न

नणें घायम्रंव नस ष्ठष्णा भूषण टासव घूसन्यामल्टेम पनाभप म्लळार्पंवून् म्लळों क्षमाव पुरुषांव भूषण थणो संगम म्लळो घायम्लवो नोष्ठेष्णटा नस भूषण थाव प्रमाणे ध्यम्मल्टेम पनाभपम्लळों पुरुषाचा पनाऋमव भूषण । नाञ्च थंसून् घोष्टम थ्र मनुष्य थपष्ठ थणो पनापाव घळाघळ पाळून् ध्यंटान थणटा् नाठों टो मनुष्य शत्रुमल्टेम टोनस्नूटा थेटो। थणो पघावे म्लटाज्ञाने शांमष्ठेम नोघुंध्वी गाढप पपनांटा् घळटा् म्लळ पापेटो नोत्य शश्प धेटा पम्म छोषाने नाश शाम। धगळा पुसटा् थठे ऐ मस। नाञ्च म्हणाटा थठे।

ठस्लोनानगनांटा् पीमस नापंवां पनठो थसे त्याचा छम गाढप ध्यटोशाय पघयाम्नीटां घुर्घळ धामूर्षु ऊीम्य शाम। टाघनत्तन त्याधिघाने त्यागाढपस् पघावे म्लटाज्ञाने शांमून् नाणावे नपळ शेटाचे मध्ये नीयुक्त मेष्ठ। टाघनत्तन घूनन् त्यास् पाळून् पघ थणून् पपनावे धणो पळटा थसेटा्। टाघनत्तन छम छ.पसी छम शाश्वपाष्टम छेषांपुपणें मंघल्याने

शत्रोनाच्छादन म्हणून धनुर्बाण घेऊन संग्रामास शत्रोनाने नोननांत जाईल। यथाभीष्टयोरा शस्त्रास्त्र प्रयुक्त अशाघळ घुष्टशत्रोत रोख गाढप त्यास घेऊन पाडून गाढपी अणून मोठ्याने शत्रु मनोरा त्याचे समोर धंपम। राघननंतर त्याशस्त्रनष्ट झाले गाढप घ ऐ वीत्मान शस्त्राने नोश्चय म्हणून अभ्यायासाने मानम। यारूप मों म्हणरों पाप वर्मापुरा ईश्वाचों।

घोर्घप्रीष्ठ म्हणारा याऐ राघननंतर पक्ष्यांठीं म्हणूष अने पाप दुष्ट घगळा यमन्वे नपळ न्वनरा यमन्वे स्याम। नोघा मनोरा याऐस या नोमोन्नम उम्या पन यारां क्षमा मनणा नव्हे। ऐ म्हणून आपघे न्वोंचाने मम्म राऊना म्हणून नाग मनून म्हणूष पघ ने मूर्छ रूसा नाम रो ऐस सर्प प्रन्नने म्हणु त्याच नाक्ष्यांरा अधोम्नन नाठों म्यानोमोन्नम नोरांरा म्हणु पाण्गी राळघरांरा नाऐष्टष्टौ धनास संनक्षण मत्रायास असमर्थ रो म्नेणया प्रन्नने पृथ्वी शासन मनोष्ठ त्याच नाक्ष्यन्व प म्नय मनंग्री रां

अज्ञाची घेंडउठली याम्लनाणे त्याआश्रयास उमदेश
मनीरा आहेस आयोम फळ आणी सापडने युक्त मोठ
झाड सेप मनाया उपयुक्त असी चैपरा नन फळ
नसे तान सापडु स्लेण नीपनण मनरो । आणो
सुखाची सेप मरीप नघ्ये मयरांचा आश्रयन मरांप
अंमो मष्टननाचे घरांत असष्टेष्ट घूमस्ठी माणसं
मछोना म्हणरोत उंचने अनुग्रघने शेळीछी पनांत
नोपंय घेउन् चनरो । आणो आश्रयाशीत संबंध
प्रयुक्त उस्लेश्वछी क्षाप्रमलने पनशींत् घमठे
भजास् पापरो यामलने गुणपन मोठा मनुष्यठी
सुखाचे आश्रयाने उच्छ्तोस् प्राप्त घेरो पीशेघे मडून्
अतोसमर्थ नाम्हाने छळोाकोंनेछी स्नये संपन्न घेत
अंमो शशम चंचसंघधी छमेन्कोने स्तुविने पाठेत् ।
म्मां म्हणुट ठे मस । पक्ष्यांठीं म्हणुट ।

स्नेण्छी समयीं अनापूछो नीमो पन्न लक्षाउन
मजयूथांठीं यूथपरोस् म्हणुट अधे मभु आमचे अंचा
यासाठीं स्नय उपाय ष्टपन नंडीचे स्नानाचो अगा
माठीं आम्छी धंघाळाचे स्थानाचे अभाप प्रयुक्त

मेघाचे थासे यघें ऋय मनापं भेठे अषां। त्यानं
शन गननाभने अठीन् नपळ छम त्यांगष्ट शळ पाहेष्ट
शठनन्तन मंगीम घोपस गेघानंतरान त्याच शब्दाचे
नपळोळे शशम ठस्लयाचे पघाघाराने चून शाहेश।
शीठठीठ नापंचे शशमने चौंरा मेठ लक्षारां ठे
ठस्लोचा ठष्टम नीच यास्थानी येईष्ट् थशीयास्
थामव ठळनाश येईष्ट। शठनन्तन पीनय नापंचे
मघराने शशमने म्हणष्ट पीषन्न येठीनम्ने यांश मीं
मरीमन मनीन्। त्यानंतन मरोघा मनून् चाष्टम
थणी गमन मनीश् थामेचना मेठ ठस्लोचे मळोच
नपळ नाळेन् मेणत्या मजनाने म्हणेन् गमामनणी
ठस्ली शीपरा नाश मनशे सर्पं थाण मनीश् नाश
मनशे नाभ पळश नाश मनशे. छुर्नन ठघा मनीश्
नाश मनशे थशीयास् पघडाचे शीछनापन चढून्
मळोचे धणयास् म्हणे। शे मेघापन मळोचे
धण्याचे म्हणष्ट मेण शं मेठूच् थामस्। त्याने म्हणष्ट
मीं शशम भगपन चंद्राने ठीन्छा नपळ पाठपीष्ट थळे

मळोन्वे स्वामीने म्हणूष स्वयं सांग । पीजय म्हणारा
थाठे शस्त्र ठीख्योरा शाब्यापनठों हूरा ष्ठ७म घाष्टरा
नाठों श्माह्ननणे हूरा ख्यपथ्यभापने सुछेपन्ब यषा
पीश्चा म्हणणाना घेरा थ्याह्ननणो मों श्या घन्वे थाहे
बे म्हणारा ख्ययम्न के यान्वंप्रसनोंपनान्वे नप्तम
शहार्न सूष्या सैष्याने हून मेष्टे गेष्टे थाठेरा रा खनुखीरा
मेष्ट थठ या शशम्न घठोरा घोसिस गाहे नप्तोरा ख्यशी
यास् माशि नार्पिरा् शशोम छे प्रसोध्धी थाठे । या
मम्नने हूरा धोष्टश्चापन मळोन्वे स्वामोने मयपूर्वन
छे म्हणूष थाश्च ख्यह्मानमयुक्त ये मेष्ट थाठे पुनः
मनणान नाठों । हूराने म्हणूष नन ख्यस रान
ख्यासनोपनांरा् नागाने मंपीरामष्टेपन मगपन शशां
अस् नमस्कार मनून् प्रसन्न मनुष्य । राघननन
नानों मळोन्वे स्वामोस् घेठोन् भाण्यांरा् चंचळ न्वंप्र
मंडळ घाछिपून् मळोन्वे स्वामोस् नमस्कार मनपीम
थाणघोन् त्याने म्हणूष ख्यांचे न्वंप्र ख्यह्मानमयुक्त
घ ख्यपनाध मेम थाठे थ्याठोन् शामा मन हूपनेंचा
ख्यस मनणान नाठों छे म्हणून प्रस्थान मनपीष ।

अशीयास् मी म्हणतों अशी समर्थ नाम्याने दिल्याहे । राघवनान म्यां म्हणूं ते समसरापी अरां समर्थ थामन्वा स्वामी नामयंस आंरा, ओपुपनान महंस टीवीस धेय नाकूंय समय । टीप्यां अने घुष्ट गुं थामन्वे आग्यांस् थटेस् वनरा् टे म्हणून पक्ष्यांशीं सम स्रोत पूर्णाच्वे कपळ घेउन गेलेस । राघवनान नाम्या वे समीन सम घाहिपून् त्यांयंशी नमस्कान मनून म्हणूं अहे मयनाक अपयन मना य घुष्ट यगळा की थामन्वे छेसांस् वनराशी मयनाम्याचे वनणाची सोंग्य मनशे । नाम्यांने म्हणूं य स्नेण स्नेठून थास थहे । त्यांयंशीं म्हणूं टीनण्यगर्भी नार्पूंचे नान हेसाचा अनुवन सर्पूंनघ्योपाळेन् थास थहे । राघ नवान गुंघ्र मंत्रीमर्दन मीं उसम गेलीं टोपे समन मंत्री स्नेण । म्यां म्हणूं सर्प शास्त्रार्थपेक्षा सर्पहन नार्पंचा वक्रपस । गुंघ म्हणता थहे टीपयुक्त धेय य पाल्यो स्पटेस कास् न्यानंग, सम नीन छेशचाटा उत्कान्वानपेक्षा टीठोन् नायासम पवीत्र मंत्रच्याटा प्रसननघोरा पाभीचान घाषाचे

नगीन पीप मनघ ठिम्म पंशोघ्मप पीघ्मारा पंडीरा
धनाव्या ठिखाछम थरे पाल्कीस् नाम्ब मंत्री मनोष्ठ् ।
थाखपसनीत् रोथिने म्फठष्ठ थघे नाम्बधीनान
प्रजूनथोप प्रभृती हुघघोप नंघुघोपाचे मघिव
घांताठीं मचीनालयांचे चनणाच प्रमुख। खानंतान
नाम्बमहंप्रठो म्फठष्ठ गिष्ठ ठेन्च घेय म्यामननणे मठीना
प्रानाठोमयुक्त मच थणी घाळम थणो ठपीपेचम
थठी धनभपीरा ठे कुथ्याप्य पलुपन थपीमप मन
शेत् नि मोळ्ठ थाबी गोघ्य म्लथ। टाठननन म्मां
म्फठष्ठ नन मेपळ गोथीनेच स्वामीख सोघ्ये घेरा
टान नंघुघोपांताठी थमन्वें स्वामी ठोनण्यगणांच
प्रमुख थठे। श्रीन म्थणारा थठे यांत् म्लथ
नीश्रथ। म्मां म्फठष्ठ शुघ्घेन्च। नाम्ब घंसून् घोष्ठम
थठीन् थपष्ठे प्रमुख् प्रमुटा मन। शेघ्यां म्मां
म्फठष्ठ थपष्ठे घूटासठो पाठप। नाम्माने म्फठष्ठ
चैाख म्यांपन् मीण थईष्ठ् म्यामननणे थसा घूटा
मतंप थनुमक्त गुणपन पथीन नीष्ठण पपघून
पसननगीत दमायुक्त पन ममेपेम्मा प्राम्माण थनु

कारण स्वर्गयोध्या असा मनुष्य खरा येतो । गुप्त
म्हणता आहे आलेस खरा आहे पणं ब्राह्मणाच
परीक्ष्यानी मोक्ष मयपेजचे मंडळन स्वर्गभूगाचयो
मार्गन गेष नाहीं छे पाळाव् स्वामीचो प्रसन्नतेस्च
मनतो छेम्पयीस् आपीक्षष नाहीं मनीरा् आयांस्
असे मनुष्यासच चैत्राचो स्वर्यापन नीयुक्त मनीष्
ह्याजनणे खीमच अपे आहे खीम उमजीच याचे
सांगाते कठीन् यमच पंक्तीरा सांगा । खीम
म्हणता आहे मयनान कशी आस्ना मनरोरा् पनंडीय
घगळा घुर्गन याजनणे याचे सांगाते कणान नाहीं ।
ते पंडीतमहेम म्हणष गेष आहे छल मनुष्य घुमसं
मनतो सम्पनापन आपण्य फळरा नापणाने सोरा
छनड सउछाच धंधन् झाष । आणी घुष
मनुष्याचे सठोरा न नाठोष् कणानठो नाहीं स्वमी
स्वपक्षाचे सांगाते ठंस नाठरा आणी घराम् चाषरा्
नाश झाज । नाक्माने म्हणष छे मस । खीम
म्हणता आहे ।

जिष्प्यनीचे पठे मध्ये छम जडस् पुस असे का

परन् हंस आणी कुपळा पास मनीर् असे। तिथा
त्याचेसमयीं एक घोपस लेण्डी पडहरू आंत घेऊन्
झाडाखाली धनुष्य आणी बाण ठेवून् झोंपी गेला
त्याच्याने थोडे समयानंतर त्याचे तोंडावरून् झाडा
ची सावली गेली तेव्हान सूर्य कीरणापास त्याचे तोंड
पाळेन् त्याच झाडावरील्या हंसाने पंखाचे करणे
छोन्हीं पंख पसरून असून् पुनः त्याचे तोंडावर
सावली केली। तेव्हान तो उठोवाय झोंपी
गेला सुखाने तोंड असत। तेव्हानि आपाप
पुन्नरा नोमीलाल पन सुखघेतल्यावर तोन्ह कपळा
त्यातीडारा् पीछा त्याग म्हणून् पळाला। तेव्ह
नन्तर तेथ्यां त्यापळसनूले उठून् पनरों पाहिल तेथ्यां
राक्षसांनी तो हंस नीमीत्तीरा घेऊन् बाणानि पीच्छ
घेऊन् पीनाशीरा साल।

धरामाची गोष्टयो म्हणतो। एमे घोष पाणी भगवन
गनूडाचे प्रस्थान प्रसंगाने खापर्च पत्तो सडाक तोनीं
गेहेरा् तेव्हनन्तर कपळ्याचे सांगाते घराम त्याहम
तेव्हनन्तर आरा खेरा की ग्याम त्याचे पांखांतून्

पुनः — तो म्हणाला हलीं धिःगें मगर राघवन्नान तेथ्यां
त्यागपाग्याने घग्यांचे पांजास पूमीपन ठेपून पनरो
पाठेष तेथ्यां त्याचे मठेंम म्हणाला याणी घराम पाठेम
गेम त्याजिपन त्याने घून मेम घेठील म्हणला पळाम।
घराम स्पष्टपरा नीनपनाधी ठळु न्वाष्टणान त्या
मठेंम प्राप्त घेठीन पापाठीरा स्राम। यासाठीं मीं
म्हणतों घुष्ट मनुष्याचे सठीरा नाठीं ने छीसाधो।

राघुपनी म्यां म्हणष पाजी ञ्रीम के नय म्हणारा
याठेस माम्या पाशी श्रीयुरा मयनाक नरी ऊम्ठी
रासे याघ। ञ्रीम घोष्टम छे कोन पनंजी घुर्लेन
मठेंम श्रीय वाघन्व रम्मरा मर्षीरा स्राम्यापनठी
वाम्लळ पुष्याचे वास पाय जिवन्न मनरो रासे गोष्टी
नेव घुर्लेनस वणाष गेष्ट याठे ने याठेनि पांम्याचे
युध्दांरा रासी गोष्ट्यन्व म्हणण पघ प्रवष्ट वापनाधि
मम्यापन मुंछि सांसानाने संजीट बेरो म्हणी जिपपरींचे
सठीरा यपष्टे घायष्टेस मघम्लनाने ऊाछीपन्न पेराष
घेरा। नाम्याने पुसष्ट ठेमस। ञ्रीम म्हणारा याठे।
यीपनश्री नगनारा मंघमरो नांपंचान्य मनणाना

नाठरा असे तो आपले बायकेस् छूळनीचा मनून् अणार असे पतंडी ऊपपरोने सहोरा छन स्थळी आपले डोळ्याने मधी न पाहे राछनलन तोन्व नम ळन मी घूसने गापंस् अरो हे म्हणून् न्याहम ळं होम छून अऊन् पुनः येऊन् घानेषन आपले घनी हमून् नाहेम । त्याऊपन नपलन ग्रामांतानों गेम घाहे याच्याने होन्व ऊपपतो पीभ्यास् पापुन् संध्यालळों । अरू । त्यानंतान त्यान्वे सहोरा त्याघाने पन ऋोडा ननीरा घाने षिहे नाहेहेम आपले स्वामीन मौन्वोरा अंगस्पर्शनि स्वामीस् मष्ठी अणून् पीषह झाठ । त्यानंतान ऊपपरोने म्हणह ळं तूं आन मास्ता सांगाटो गाढ नमण मनीरा नाहोस् तूं मांसे संबंधी पीस्मीराच्वे अशी मरोषा पापरा घाहेस । तोने म्हणह अने अनपोहन तो मास्ता प्राण जाय म्यान्वे सहीरा मासे ईकिनपण्या पासून् घंधुरा तो आन ग्रामांतानों गेम घाहे त्यापंन्वून् अप्वे मनु घ्याने गांप मनह असभ्यासठी मासें जपळ नाणान्वे घनाघन मनम पापरा घाहे ळय घेईह तो

वनापाचे धर्तीं करय थिछु आहे भेणत्या प्रल्लें प
नीनल आहे यामनोरां मास वृछय फाटरा आहे ।
उपपती म्हणता आहे रासा लय असा झेगस्थान
नयल्लन । धंद्प्रं.ने म्हणट आने धर्धत लम
म्हणता आहेस् आयोम स्वामी महेम ने धायम्ले नीछुन
पमाठी म्हणु करो आणी लेप ठोल्याने घृष धेरो
रो खप्रसन्नठीठी धाईट घाछुराचे धर्मांची भार्गानी
घेरो । आणी नगनस्थन्न प घेप पनस्थन्न प
घेपे अपपीनन्न प असो पधान्न प असो स्वामी
कसाधायम्लांचा प्रोय असे त्याच धायम्लांस् उपन स्तों
प्राप्त घेरो । आणी धायम्लांचे अर्थम्लनापंतूरठी
स्वामीच उत्तम अर्थंकन घाछुरामहेम पीनठेरा
ने धायम्ले रो शापोरा घेउन्ठी शापीरा बघ्वे ।
रुं उपप्री घुष्मरो अंराग्ननणाचे भांबप्रपुष्क
फूट आणी पीझाचे असा मथाचेरा् सेप घेरोस् मघा
चीरा् सेप ररा नाठोंस् रो घाछा मम पीम्लयास्
आणी छेपस् राभा ग्राम्हणाम् भ्यायाचा मपु धेय

मय फान म्योन् रो पंचआगे पंचरों स्वाच मनण
स्वाधापन अनुगमन मनीन् छेच मरीक्षा थठे मा
मनणे मनुष्यानंनों साठ रोन मेठे मेम थठे ने
धाय ने स्वतोचे सठोरा सयगमन मनरो रो घायमे
रोत्मे छेपन स्वगीरा् मन मनरो। थणी मोन नहा
गम्बारान् सपंास् ठिध्यान मनरो आसमाजे स्वा
मोस् ठिध्यान मनून् घेठेन् स्वगास् अरो। थणी
ने मोया ल नंटेयन मेठे स्वामोस् थठंनन मनून्
थपठे शनोनाम् स्वाग मनरो शरांध्य पाचठी मनून्
टेन्द लो स्वामोस् घेठेन् छेपमेल्नस् अरो। छे
अपुच थयठेन् नपल्ननाने म्यठ्ठ मों घेन्न न्याची
अशी मोयसाघोणे स्वाम पल्सन पलो छे थंराःनन
णांरा् मनून् लो पुरुषतठेरा स.घानेत् डाछीपन
घठेन् थनंघाने नाचन। याठागों मों म्यणरों
सास्वारा्ठे अपनाध मेध्यापन छीस्वाचे।

राघनन्तर स्वानान्माने पचवनानमाणे मम
सम्मान मनून् पीछा मेठ। जीमठो माहि माघे येरा
थठ छे अपूच अगून् ने मरीस रो अनुसंधन मन।

वक्जल्लने घंसून् स्पष्ट आहे मद्यनाश घगल्याने
देशांतानी ऋतिन् सामर्थ्यानुरूप नाशकार्य अनुष्ठान
श्रेष्ठ आहे परंतु आहे नाश मूर्खांचा जन्म स्वभाव
त्याजवरून शंभनठे घ्यापं रावणी सगळा मनुं ने हे
पंडीताचे सम्मत आहे म्हणूनच तुं बुद्धि हे गुरुंचे
लक्षण घेय। नाम्याने स्पष्ट गेल्याचे अनुभवाने
ज्ञान प्रयोजन उपस्थीत अनुसंधान मन। वक्
जन म्हणत आहे आहे मद्यनाश नीच त्यांस सांगेन्
त्याजवरून पर्णघ्याना अल्लनघ्याना सर्व धनीघ्याना
डोळ्याचे पीळनाने तोंडाचे पीळनाने पंडीत मानस
राम मनरोरा् त्याजवरून नीचा त्यांस् पनामशी मनोष्ट
पाणी अल्लनाने ईशान्याने त्यागयाने वेष्ठाने गोष्टीने
डोळ्याचे पीळनाने तोंडाचे पीळनाने पंडीत मन
पीडीत होत। नाश पणी भंगी वास्याची
नाश्टेरा् अन्न माणसं घुसने करयास गेहेरा्। वक्
जन म्हणत आहे आहे मद्यनाश मी अस राम
सरा पहें आमचे लिण्हो नियोगी मनुष्याचे पाठण्या
साठी घगल्याने हे अनुष्ठान श्रेष्ठ आहे। त्याजवरून

देव्यांचा जे गोच मंगळ अधीकारी प्रेमंच पासनी
धर्मोच मंगळ पंडीतांच मूर्छंच कंपन नाम्यांच
तीव्रम अशौच कंपन । नाम्याने म्हंटह अस्तु या
त्याने तेंव्हा मग नंतीय प्रेम अर्हंह यांचा ने मरीय
रीतीनुपण भक्त । स्वर्गस म्हणता पाहे आघे मयनाव
पूरा अति तेथ्यां अनुष्ठान आणी घळाघळ अपोन्
आपट देशाचे आणी पनापाचे देशाच मर्त्यांन्ह्यांचे
मययाने न न्यान्च पूराच तोळा येय नाना पूरा
नाहीं तोंन्ह यांथळा ता पूसने पीष्यासम मनुष्यास्
धरुन् अपे त्याचे रथीरा पूराठी आपण त्यास्थानी
नाठीन् पूसने मनुष्यास् त्यास्थांनाच मंत्रणा नदरा
स्थान नीनूपण मरून् सांगन् पाठपे । शाळण्यामध्ये
तो म्हटह तेष पाहे तीर्थस्थानीं आणी उपस्थानीं
शालस्नान तेंव्हा तापसी दक्षणांत वीर्चोरा आपट
पूरा घ्याना अपूप पीघोरा येईह अे पाण्यांत आणो
स्थळांत स्वनरो रो गूढ ज्ञान त्याम्नणे याघगळा
सर्च नेमणुम मना याममने पूसना लेण्ही घगळा
अपे त्याचे धनाची माणसं नानघ्यानीं नाद्येत् पनंडी

छये नाथधीनाज छेडी छतांरा गोपनाने मरांप ।
क्याम्नणा मंत्रणा सा म्नन शाम्याने नाश थेरो थछ
छोन् परांगान मोळ्याम्यापन नाश थेरो यासाठीं
नाम्न थणष्ठे छूसने मंत्रं.न्वे सछे.रा पनामश्रं मनीष्!
पघ छये मघनाज पनामशं मगठ शाम्यापन के छोम्र
थेरा रो गीपृन्न मनायास् समन्न भरा नाठीं नीरी
हांच छेव मरा । नाम्याने पीपेन्चना मनून् म्छठ्ठ
म्सां न्वांगम्न असूस पापम्न थछे । मंत्र म्छणरा थछे
रान युद्धांत् नयठी पापष्टेरा् या.छपम्नधांत ध्यानीनें
प्रपेश मनूल् नमस्नात मनून् म्छठ्ठ छघे मघनाज
मंघुघ्योपाळीन् ञ्चीम येछीन् घ्यानापन थछे । ना
क्याने न्वमपास् पाठेष । न्वमपाने म्छठ्ठ थप्सांरा्
अछीन् नाम्न मग थणून् पाठेष कईष । घ्यान
पाळ ल्यास् थपस स्थानी घेछीन् गेम्न । न.क्याने
म्छठ्ठ युद्धि छीप्स्थीरा । न्वनापम्न म्छणरा थछे
छये मघनाज पठेष्ठ युद्धि मरांप नष्पे क्याम्नणो
रो कय घास थणी रो कय मंत्री को पछेष्टेन्व ना
क्यास् पीन्वान न मनून् युद्धान्वा छीघ्यम्न मनायास्

आणी अपष्ट स्थान आग मनायात् मनामधें छेहा
आणी धैर्यास् नय मनायासाठीं सामाठी घ्याना
यत्न मनोष्ट् युद्धीघ्याना मघापी मनूं ने ग्यालनणे
उडणानें छोचे नणा मधे म्लेच्छाच्या नय छे नीश्चय
अणष्ट अरा नाठीं आणी साम दान फेद यान्चे मन्ये
म्लने नींत्र आपत्याने शत्रूस् समाधिन् मनायास् यत्न
मनोष्ट मघापी युद्धानेंन मनोष्ट् । आणी आह्मरायुद्धी
आपचे मनुष्य व नीत म्लंभी कुसऱ्याचे शक्ती न पाळोन्
म्लेण गर्पीस घेत नाठीं आणी मनुष्यमर्दन नसा
झगडा मनणाम पाघन ओम्बष्टम अटो टास मनुष्य
मर्दन म्लष्टाधंन्दून् पाघन ओन्बष्टन अरा नाठीं ।
घोडमे ओनायानि के मोठ म्लयं नोष्यन्न नीय छे
मंत्रणान्च मोठ फळ पनंडी युद्ध ओपस्थीत पाळोन्
पापघन मना ग्यालनणे समया प्रमाणे ओघ्यो
गनिच नशी घ्रुष फळपरो घेरो टाशीन्च आघे मघ
नानि नत्तणछेउीन छे नीरा घ अटा घ पहाने फळटो
आणी अनुपस्थीत म्लयांपत मोठे मनुष्यान्च फिंमड
घण गुण ओरस्थीत त्राम्यापन शौर्यन्च गुण । आणी

शत्रूस पीडन्नींरा धैर्यापर्यंघन मनरोरा थणी प्रथमतः
ऊिन्नाप शौश्चय आपघे म्र्यांग पीघ्र कंभी आपलंरा
शीराळ घेत्साराठी पाणी म्रय पर्यंरास पेढ मनीरा
नाठीं पीशेषे भरून मळघळ रोन्व चंकरणीं नाम्र
म्लाम्लरणे घळपनान्वे सठोरा युध्ध मनीष छे नीघ
शीन नाठीं म्लंनो मनुष्यांच ठरूराचे रठंरा ने युध्ध
रो मनणास ऊिपस्थीरा मनरा। थणी समय न
पापून घळतन आपलनास ऋ परीरा रा मुठे म्रंभी
नस ऊिंग्याठी न्वे पंथ्वो ऊिघनो याप्रमाणे घळा
च्यान्वे सांगारे मठठ थणी म्रसपन्वे शर्नीनान्वे नस
संम्लेन्व पापून प्रघनासठी सोसेष नीरीस पान्को
समयानुरूप छिळ सर्पांन्वे आसा ऊिठेष ऊिपायस्त
पान्को मोठे पीषयाने भौंप षघन पीषयाने समानन्व
श्रम घेरो नघी प्रपघने नशी आपघे गपरास
ऊिपडरो आस आपघे पृष्ठासठी ऊिपडरो। आशी
यास त्यान्वे घूरासठी अभ्याक्षन घेऊिन रोपापेरो
ठेप श्रेपापेरो गड ससष्य न घ्रेय म्रान्नरणे गडां
गीष धनुर्धीन छन पान्की शंघन मनुष्यान्वे रठंरा

शुद्धी अनतो शांमन मनुष्य इदा मनुष्याले सेछेस
शुद्ध मनतो खाल्ननणे गड मशरुल धेय अणो नडा
पंबुन् छय स्नेण्छे पेस्यामर्हेन पनाषप, स्थान धेन
माठों नापे पनुन् पडष्ठे मनुष्याले खाक्षा मडा पंबुन्
माम्ने पश्रय मर्गेप नव्ये ।   पर्पेरा नचो मक
फूमो खनण्य पश्रयाने जिंब फों य युक्त खशीशय
श्वेठ थेत्रा सगठ गड मनोष्ठ पीस्लोर्णी फान पीपम
थाणो धन अन्न ष्ठपणाछोयुक्त थाणो अपेश बोगन
नछेरा छेसाग्र गडान्वे संपन्नो ।   स्थासो फमाय
छत्र्हन् स्नेष नाष्टु छुंग घळ छे पनस्पन जिमलनो
समांग नाम्य घेय ।   छुगांध्यस घळाध्युस धना
धास नाम्न घूम सुनोठेरा छेपस्त पेच्य छे मंलणा
मनम घेटोरा ।   नाम्माने मठर्ष गडान्वे खनुसं
भनांरा् स्नेण नयुक्त धेर्धेष्ठ ।   स्वमप मठणरा पछे
स्याम्लयांरा् के घस त्यान्न स्लर्याखन त्यास् नीयुक्त
मनोष्ठ स्लयें न पाठेन के मनुष्य रो शोस्लख साभा
पन स्लयांरा् डीग्ध घेरो ।   ख्याल्लनणे सानसास्
थाल्लनण मना ।   हो मेष्पापन सानसाम थाष्टेम

पाळीन नाश्च दोषम अने सानस गं मैमन गडाव
अनुसंधन मन । सानसाने नमस्कार मनून
म्हणून अघे मघनाल हे मोठ सनोपन घडारा
कोपसा पासून छुगें नीनूपीरा आहे मनंती यामधीहे
थ्योपांरा छप संचय मना । त्याप्रमाणे अघे
मघनाल अपघे संग्रहापेक्षा अन्याच्या संचय उत्तम
स्लंभो दोंडांस् गारश्रेष्ठ नव्ह ओ मनुष्य हो प्राण घ
नण मनोरा नाठीं आणी अपघे नगामधे श्पण नसु
उत्तमनपों पीध्यारा त्याप्रंबून पंकन होणाचे अस
येरा । नान्माने म्हणून मैमन करीन् अपघ आयो
लन मन। मात्म्यान् प्रवेश मनून घ्यानी म्हणरा आहे
अघे नाश्चीनाल जींउष्ठथ्यीपाळीन् मेघपणें नांपंचा
स्लपळा पनोपनासगठ येठीन् घ्यानांरा आहे मघ
नान्माचे पांय पघयासाठीं पसना मनोरा आहे।
नान्माने म्हणून स्लपळे सपंध्न येरोरा आणी घर्ळ
घशीं येरोरा अशीयास् संग्रठ मगोप हे समस्ता
आहें। चमन म्हणरा आहे अघे मघनाल हेच

घेय परंऊ म्हपला स्थळवन यासाठीं घमचे पीप झापन नीयुक्त म्लेणाला प्रह्लने संबंध भेम्न कटो । पंडीसांठीं टो म्झग्४ घठे को मनुष्य घपठे पक्षास् सोडून् घूसऱ्याचे पक्षापन घसक्त घेटो टो मूर्छे नीश्पणीं म्लेछ्याचे ख्सा पानम्याचे म्रत्हेन्न छटा घेटो । नाभ्याने म्झग्४ टो मस ।   मंत्री म्झणाटा घठे ।

नाणांटा् म्लेण्ठी छम म्लेछ्य नाठटा् खसे टो घपठे छीव्हाने नमनेणांसो भ्रमण मनीटा् नीळाचे पानांटा् पडम्न टाघनन्तन स्यांटून् ठीठूं सनम्न नाठीं प्राटः म्लळों घपश्याप् मेश्याचे ख्सा घाडीपून् नाठेम्न टाघन न्मन नीळाचे पागाचे धिण्याने ठे कणून् स्यांटून् मघ डून् घेठीन् घून गाम्रष्ट न्यास्यानाठीन् म्लेछ्य पळा४ । स्याठीपन स्याम्लेछ्याने पनांटा् कठीन् घपठे शनीनास् नी.ळपणीं पाठीन् न्वीटा४ मीं ठीन्मपणे स्नाम्ने घठे टान मीं घपछ्य ठीत्मूष्टाम्न म्लं साधिन न मनीं घ पीन्कान मनून् म्लेश्यांस् घम्लनण मनून् स्याने म्झगु४ फागपटो पनछेपरामत्हेम्न स्पछम्लच्याना सप्रैपधी मनगम्न पन नाश्यापन मीं खपां.घे.न्क स्नाम्ने घठें

याम्लनणे अन्न पासून् नाणांत् मार्गे घालेने मम
मरीप। म्लेछ्यांठों त्यास् ठिन्नमपर्णं पाठीन् साष्टांग
नमस्कान मनून् म्हणुष अाहे मयनाल अपण नशी
अह्ला मनता यामल्लने समस्त पनपसी पश्चिपन
त्यान्व सभुत सांष। राघनन्तन त्याने अपछे अतीने
पनोपृत घेठीन् मठता साधिन मेष। राघनन्तन
त्याने पाघ्र ठीं वची ठित्पृष्ट पनोनतास् पापून् सर्वांत्
म्लेछ्यांस् पाठीन् षक्ष्मोत घेठीन् अापचे अतीस्
अपमान मनून् घून मेष। राघुपन म्लेछ्यांस् पीमना
पाठीन् म्लेण्ठो मयताने म्लेछ्याने ठे मतीहा मेष्ठ
ठीम्ठो पीमर्श घेठीं नम्र नीतीह्न मर्मपेम्ला अम्ठो
याठनभीह्न मर्टम ठे पनाभूत साम्मे अर्थे त्या
म्लनणे न्यामल्लने घ पीनाश घेय री मरीप। ठे
पाघ्र मभूतोम्र पर्णमान पाठीन् म्लेछ्य न अणून्
यास् नाम्र मनून् मानतीत् तन घ न्यामल्लने पनो
चीत घेय तासन्व मना त्याच्याने अास मरीप अापचे
संध्याकाळीं नपळ छमछांन्व अतीशय शाह्य मनाष
त्यानंतान शोन्व शाह्य अयठीन् अतीस्पभाप नीमी

मन तोठी शब्द मनीष्। राघनन्तन राख्व प्रत्यापन टो प्राष्ट म्हाक्तनणो न्याच्वा ओ स्वभाप थठे टो सर्वैपब्व छपनोधयं क्षंमो नन उत्तरान् नाश्च प्रेम अय टो मय प्रोन्वा थेट नाठीं राघनन्तन शब्दाने म्हणून पघाने त्याम्लेष्ठ्यास् पीनाश प्रेम। शाठ ण्यांठीं टो म्हणष्ट थठे छोष्ट थणी मर्म थणी घळ छपघब्व थपष्टे पीपस्त मनुष्य म्हणटेट् थणी पीस्त्रो नसा पळष्टे स्वाडास् घाठ मनटो यापम्लने छांटाःमन णास्थ पापानास् घाठ मनटो। यास्तप मों म्हणटो ओ मनुष्य स्पपक्षास् सोडून् ईश्वाघो।

नाम्याने म्हणष्ट यच्यपी छसटापापो पघ ह पाम्हो घूनून् थप्र थठे त्याच्वे संग्रघने पीन्वान प्रेम भईष। न्वप्रप म्हणटा थठे छघे मयनाल म्हसुस् पाठपीत गेप्र थठे गटठो सोच्धि प्राप्र थठे छशीयास् ष्ठीम्लप्र थणपून् पाठप न्याम्लनणे घळपन घूटाच्वे नीथेग घ्याना नंघ नापंच्वे नाम्याने च्यानप्रास् नाश प्रेम थठे त्याम्लनणे पीनयुक्ता घेऊन् घूनून् पपठोट घूटास् पाठीष। राघनन्तन सभा मनून् ष्ठीम

थाणी ज्ञपळ्यास् घमपठ। श्रीम थम्माळ्सापनटो
डोई मनून् घोळ्टेठे थासनापन घसून् म्यणारा थाठे
थचे ठीनण्यगर्भ ठीम मयनाअधीनान श्रं.मञ्चीत्र
पर्णानि थाह्ना मेठ थाठे नन प्राणानें मींप संपत्तीने
प्रयानन थसे रान मैमन येठीन् मासे पायीं नमस्मानि
मन नाठीं रान नाघयासाठीं घूसनी अगा शीर्घ।
नाश्व नाग भनून् घोष्ठम थः मासे पुढे म्लेण्ठी नाठीं
श्रे यास् गळ्यांरा् घरा येठीन् मघडून् घे।   मेघ
पर्णा ठीठून् म्यणारा थाठे थघे मयनान थाह्ना मना
घुष्ट श्रीम्लम नाश मनीं।   सपैहल नान्मास् थाणी
ज्ञपळ्यास् सांखना मनीरा् म्यणारा थाठे थयम्ल न्मा
सर्पांरा् मयरााना नाठीं रो सपान्व नष्पे ने मय
राने धर्म म्यणारा नाठींरा् रो मयरानेच नष्पेरा्
न्याधिमांरा् सत्य नाठीं शी धर्मच नष्पे न्यासत्यांरा्
छष्ठना थाठे रो सत्यच नष्पे न्याम्लनणे घच धर्म
म्लेच्छ घूराठी थपध्य घेय न्याम्लनणे नाश्व घूरा
पीढी थशीयास् शस्त्र ठीचष्ठ्यापनठी घूरा थन्म
मम्लन म्यणारा नाठीं थाणी म्लेण्ठी पाली घूराचे

गोष्ठीपत अपल्यास् अधम मनून् आणी दुसऱ्यास्
उत्तम मनून् मानीं दुरा सर्पंचाव अपधिभापत्ते
म्हणतो । त्यानंतर नाम आणी कपळा अपष्टे
स्वभापस् प्राप्त साष्टेर उतमशे ओढून् वाष्ठन मग
वकृत्वअमर्द्दन अणपून प्रबोधि मनून् स्वर्णाष्टंल्लना
घे घेउन् पाठवीत गेस । उल्लनेशे पोंथ्याबसंर्
नात्यास् नमस्कार केस । नात्याने म्हणूष उत्तम
परमान त्नय तो देश अस । उत्तम म्हणता आहे
अघे मयनात्र संक्षेपाने घ समाचार । आतां
युद्धाचा उद्योग मना होव मर्पूनघ्यीप देश
स्वर्गाचा छमदेश नाश्चशे दूसना स्वर्गपरी मोणच्या
अल्लने पर्णुन ननायास् समर्थ घेयं । तर
ननात अपघे शोर्यांस् घडपून् पनामर्श ननायाचे
सार्गी घसम आणीन् म्हणूष संपतो मर्रापस युद्धांत
नस मर्रापस तो उपदेश मना पनन्तु युद्ध अपश्य
मर्राप । तो पंडोर्तांशीं म्हणूष आहे संतीष
नाते नसे नाश घेतेश तसेच असंतीष ब्राह्मण
नाश घेतोत आणी क्षत्रीता पेश्या नाश घेतोत ।

थाणी नीष्ठेष्ण ऊळखी नाश घेरोरा। घूनछेशी नांपंचा गृध्र म्हणरा थाहे थाघे मघनात्र पास नीरा नीमोत्तम युध्द पीठोरा नघ्ये। क्याम्लनणे मीत्र मंत्री खुग्रुद थप्घि नेघ्यां थानुगरा घेरोरा थाणी वीपक्षांचे ठे पीपनीरा घेरोरा रेघ्यां युध्द प्ररांप थाणी फूगी मीत्र सोन ठे रोन युध्दाच फळ ठे नेघ्यां नीश्चीरा घेरोरा रेघ्यां पीग्रठ प्ररांप। नाक्याने म्हणर्ष थाघे मंत्री मास्र सैन्य पघ थाणी बायंची ऊपयोगीरा अणा थाणी कोरोशीस् घप्रप स्त्रीप ष्ठग्न नीर्णय प्रनून् छेघे। मंत्री म्हणरा थाठे राषापी थाप्रस्मांरा् याचा ऊपयुक्त नघ्ये क्याम्लनणे नेमूढ माणसं शत्रुच घळ न पीचानून् सहसा सैन्यामध्ये प्रवेश प्रनरीरा् री नीश्चय शल धीनाश्ठंगन पापरोरा् नाक्याने म्हणर्ष थाघे मंत्री मासा ऊत्साह पंग सर्पंचा प्रनूं नम्र कय ईच्छीणान पाम्नी क्याप्रम्लने पनापाची अगा घेरो री सांग। गृध्र म्हणरा थाठे री सांगरों पनन्तु त्याच थानुष्ठानच फळघ .घेरा। ठे पंडीरांशी म्हणर्ष थाठे शाळम्न नाग्याच थाम

ज्ञान न झेल्याने मंत्रणेने काय प्रयोजन ज्याप्रमाणे
औषध स्मरणाने रोगाचा शमता होईल ऐसा नाही।
राज्य आणि देश आक्रमणीय नव्हे असे आपणांस
आहे तो पर्यंत मनसें आयत्न आहे नरपती ज्या-
स्थानीं नाही तीनो काय गडाने भय आहे त्या-
स्थानी पाठीस्तर सैन्याचें सवोरा सेनापती असे
त्यांगस्थ पीन पुरुषांचे सवोरा सेनाध्यक्ष पुढे असे
मध्ये धायल प्रभु भंडार आणाईन उत्तम जे बळ
हे असेरा दोघें पार्श्वी घोडी घोड्यांचे पार्श्वी रथ
आपचे रथांचे पार्श्वीं हत्ती आपचे हत्तींचे पार्श्वीं
प्यादे असेरा माघे सेनापती दीप्यमान सैन्यास
अभ्यास मनोरा हळु- असे मंत्रीचे आणि उत्तम
योद्ध्यांचे सवोरा राजा सैन्य घेऊन बळयुक्त पर्यंत
पीठोष्ट ऊंच नीच देश हत्तीने समभूमी देश घोड्या-
ने पाण्यांत नावने सर्वत्र प्याद्याने अर्हष। पर्वा
काळीं हत्तीच अन्य समयीं घोड्याच संक्षेपच पहारी
कच गमन प्रशस्त पर्वतांपर आणि दुर्गम पर्वत
राज्याच रक्षण भरोंप। योध्यामध्ये राज्य

नहीत शाम्भापनठो योमी नीझावे नीलेष्ट। कुजे
थणी शत्रु थणी ठीपमर्छमघ्याना पैनीस् नाश मनीष्ट
थणी थेठडीष्ट पनछेश मपेंशीरा् पमह्न मिल्लंस् कुट
मनीष्ट् न्यास्थानी नाभ्र छल्लो थान्च स्थाणी म्लेष
मनीष्ट म्लंमो धनागाना पंन्चून् नानखा घेरा नाठीं त्या
ठीन् थपष्ट न्वानर्नास् छेर्छ्ष्ट् म्लंमो घाराग घेठीन्
म्लेण मनुष्य युध्ध नाठीं मनीटा् न्याल्लनणी छघे नाष्ये
मैनुष्यान्चा न्वामन मनुष्य नष्ये पनल्लु धनान्चा न्वामन
म्लंमी धनाधन नीमीन्मम मोठपण ष्टघन्पण घेरा
सैन्म पनस्पन छेम्न घेठीन् युध्ध मनटोष्ट् थणी संने
हणठी मनटीष्ट्। थणछीन् ने म्लंठीं ठीन्मम
हैन्य टो पूर्घन्चे मध्ये मनीष्ट् छघे नाम्भधीनाल सैन्मा
न्चे कुठे प्याघांस् नीयोग मनीष्ट् पैनीस् घेना थाष्ट्न्
नाठीष्ट् थणी यान्चि छेशास्ठी प्यामोठ छेर्छष्ट् ।
समभूमींत् नघ थणी घोडाने युध्ध मनीष्ट् प्राणी
माय छेशांरा् मींपिपन थणी ठस्तीपन युध्ध मनीष्ट्
पूस्त ष्टरामीणं छेशांरा् धनुष्याने युध्ध मनीष्ट्

स्थळांत पांच रात्रपन चालाले युद्ध होतें। तदान
चाणी प्राप्लन चाणी परोक्ष या अपथ्यांस नाश मनीत
शत्रूच गपटा अन्न पाणी संकटास सपेप नाश
मनोहे। त्याच्याचे सैन्याचे मध्ये तलोच प्रसन्न
झुसत्ता लेणको तसा नाठों संमो चपके अपयशनेच
तलो अध्यायुध घेतो स्थाप्लनणे सैन्याचे मध्ये अन्य
सेनास् बोध प्राप्लन घेय त्याच म्हनणे आधीन घो
आत्ता नाम स्थळ युध्यांत नयो घेतो। तो
म्हणत शेष पाठे अश्वानूं योध्दे घेपंचेतो आतेय
संभी चूनस्थ पीपस्तठो त्याचे तलस्थ। अपथे
सैन्याच संनस्तण मनणाच प्रथम युध्द मनण घोग
भोपांय मनण स्न शोधिन मनण योध्यांस नष्टण
त्याच्यांच मर्ये म्हणतोत्। स्वभावतः धीन अल
पीत अपीनता अश्वांत प्रसीध्द सत्रीयउत्य या
अपघे सैन्यास भाग्णे उत्तम म्हणून मानतोत्।
शुध्दांत् झुत्रामोध्यात संस्थानाचे मनुष्य नस युध्द
मनतोत् नान्याच अनेक धन घीव्या गेल्यानन्तनसो
तास युध्द मनीत् नाठोंत्। तथापी असानसान

धोरेचना म्हणजे ज्याप्रमाणे चांगले थोडे सैन्याचे
धनी मल्लमल्लिणी म्हणजे ज्याप्रमाणे अधम सैन्याचा
पाठीशी उत्तम सैन्याचा भंग म्हणतो । अप्रसन्नता
युद्धस्थळीं अनागमन दाराप पेरनाची न होय
स्वलक्ष्य म्हणणे प्रतिज्ञा न म्हणणे हे अक्षम युद्धांत्
योद्ध्यांचे चीन्ह होय । नयेच्छ नाश दुःसाध्य
शत्रूचे सैन्यास दुःख होय अनायासे साध्य वीपदांचे
दूर देश गमन आणि सैन्यास अशीशय पोषण म्हणोष्
दायादाळीन् शत्रूचा पराक्रम मंत्र अन्य नाही
यालाणो यांचे शत्रूचे दायादास् यश म्हणून होत
पौष् । युपनाम्नेचे सहीत भीप प्रधान मंत्र्याचे
सहीत संधी म्हणून स्थानाचा अपायाचा चरा
म्हणावें क्रोध म्हणपौष् । छळ मित्रास् युद्धांत्
भंग होणेही नाश म्हणेष् भीप गाईचा ग्रहणा
रूप आणी त्याचे प्रधान आश्रीताचे धनाभिनीता
नाशम्हणीष् । नाश परदेशाक्रमण म्हणून अपम
देश नक्षण म्हणीष् भीप दान आणी सन्मानप्याना
संनक्षण म्हणीष् ज्याप्रमाणे हे नक्षणाचे फल होत ।

नाम्याने म्हटले आः काय गोष्टीने काय प्रयोजन
आपल्या पृथ्वी वनास्पाची घरी होव नीरो थास त्या
कान म्हणून शाळणे पवस्थल त्यानास पापटोत।
मंत्री बसून म्हणत आहे हे थापच पीशेष म्हणून
म्हणारोत पनंछा एम प्राणी ठिच्छृंछळ घूसना प्राणी
शालनीयंत्रोत म्हाझनणे ठिनेड आणी थांभनाव
सामानाधीमनण्य झेठे थाचोत असे एमे थाधीमनणांत
ठिनेड थाणी थांधन घोन्ही नाहत नाहीत तसेच
हाल्लघनी ठिच्छृंछळस थाणी शालनीयंत्रस घोन्ही
नाहत नाहीं। राघनन्दन नाम्याने ठिठून घेपस
मट्टीम त्यापोत हमनात मस्थान भेष। राघनन्दन
भाठपीठेस भसूस होनण्यगभीनपळ येठिन घोष्म
आघे मघनान नीत्रपूर्ण नाम माय पाल संमतो
मढय पर्पराचे नपळ मस प्रनीत आहे सर्पसाण
घुगानुसंधान मरोप म्हाझनणो हो गुध मघमंत्री
थाणघेन होण्हो पन्कोचे सठोत त्याची पीष्पास
गाघ्र भाषणाने त्याचा छिशाना मासेमटेम पीघोत
भाम थाछेने त्याचे नाम्याने होण्हो मनुष्यास थामचे

गडांत पुर्णी पाठवीत आहे । जनार्दन म्हणारा आहे आहे मधनात स्नपत्नाब हे संभप होतो नाका न म्हणत हे मशापे नस्ते नन आस आहे रात स्नस्थास आने शीमनचे पनाभपयन जिथम प्रेम । आणी शीमनचे यायाने त्याचा मुध्धीलसाय रो घकारा चीपुस यास्थानी आहे । मंत्री म्हणारा आहे राभाची आगडीमनची शंका प्रनापी । नान्याने म्हणत पर्भ कीम पत्कीची मधाचीरा जिपकनम होतो आयोम पतापठी ओरामनो घंधु होतो घंधुची प्रछ रामनचो पनाप होतो शनीनआरा नेग आठेरा होतो मनाची औषधी ठीरा होतो । आणी शुभम नान्याचा पीत पन शापंचा स्वामन होता त्याने आहत्य स्मळींब आपठे ईमनस् घळो फीछचो घेतो । जनार्दन म्हणारा आहे हे मस । नाना म्हणारा आहे ।

मी पुर्वी शुभम नान्याचे क्रोडा सनीपनांत अर्जुनमेळ नांपंचे चानळंसाचे ईमम अर्जुनमंकनं चे सगोरा आरीनाम अनुभागी साखे होतो त्याच्याने मधनाकडन पीनपन नापंना लिपछो देशाकास

येऊन नाशध्यानीं अर्थान् ध्यानीम् घेऊन मौं येरः
नार्थी यानभुज नाशदर्शन भनीप । टाघनन्तर त्या
प्रतिमेठी नाशदर्शन प्रेष्ठम येऊन म्हणटा याठे याचे
मयनाश केन म्मां पुत्रापन मयनाम्याव प्रयोजन
असे टान मम मनूनी छे । शुभ्रम म्हणटा याठे
ऊसो मनूनी मय । पीनपन म्हणटा याठे
छीखोड पांच शी स्तुपणें छे । नाम्याने म्हणष्ट टागी
सामग्री मय । पीनपन म्हणटा याठे छोन घाली
नोसना छन्न । नाम्याने म्हणष्ट छे सामर्थ्य
नाठों । शे थायऊन पीनपन व्याष्टम । टाघनन्तन
मनीननाठीं म्हणष्ट असे मयनान व्यां छीपसाव्यो
मनूनी छेऊन याव स्पनूप अणा य मनुष्य मसा
ऊपयुक्त छत्रो मनूनी घेटो अनुपयुक्तन्व प ।
यानंटान मंत्रांचे गोष्टीने घमपून पीनपनास पीऊ
छेऊन् पांच शे स्तुपर्णी छांछ्येरा । याव पमम पाणी
याव पीनीयेग नाम्याने नोनाव्यांरा नोनूपण मेम ।
पीनपनाने याव याघ्यें छेपंस् आणी घ्राम्हणास्
पोङ्क ऊनम्याव याघ्यें फुःखोंस् याव ऊनष्टेष भस्

छआघोमंरा नय मेष । छे खपुघ नोख्य भमें मनून शामघ्यानो नाञो घोपस छङ खयों घेऊन नोनग असे । नेथ्यां नाष्म आपणन्व अहना मनो टोथ्यां अपषे घनों अटा असे टाघनन्तन छमे घोपसों खजपक्षान्वे नऊीर्घशीस नाओं नाम्याने मरुणान्वे सछेटा नडा न्वा शाङ्ग आयमोम । शुङ्गम घोषम म्लेण म्लेण थाघाडा पन अछे । त्याने म्छ०४ अघे मघनाल मों धीनपन घेयं । नान्याने म्छ०४ नडान्वा अनुसंभन मन । पीनपनाने म्छ०४ अघे मघनाक कशी अहना मना छे घोषुन न्वाषम । नान्याने न्वोंराष को छे ऊपयुक्त नषे घान थंधनांरा छमम घ नानडुन पाठपीम गेम त्याम्लनणे माघे गमन मनन म्लय छे छे नोन पण मन त्यानंरान नाम्रछो रानपन घेऊन त्यान्वे अनुमनण कमाने नगनान्वे घाऊेन गेम । अऊन पीनपनमदेम त्यान्व नडणानो नूप योपनसंपन्ना सपंभनणभूषेटा म्लेण्छी घायम्ले पाऊेङ्ग गेङ्ग अणी पुमङ्ग गेङ्ग टां म्लणा अछेम म्लश्यास नडटोस । था यम्लने म्छ०४ मों याशूपम्लन्वो नान्डुमी घकेटा

थीपस घाळीन्वे साधडांत् फान खुदैः पीश्वांम प्रेंग्न घेतां संप्रटी धन्मन श्र्हॅन् । पींनपन म्हणता थडे नेथ धपाय घेतो टोचे ऊिपायठी थडे टान कणाल्या प्रल्लने येये प्रुनः टूत् नाठिण घेय । ष्ठक्षीन म्हणष्ठ कन घग्नीस् ष्ठसणानें युक्त थपष्ठे ष्ठेंम शम्को घेनास् तू फगपरो सर्पमंगळाम घळो ठेरु् टान भीं प्रुनः येथे घळोटा छ.पस पस प्रनीन् ठे म्हणून धघृश्यां साड्ठा । टाठनन्तन पीनपनाने थपष्ठे घनो फ ठीन् नोकष्ठेड्ठ थपष्ठे घायक्लेस् फगपीष्ठ थणी ष्ठेंल्लप्र फगपीष्ठ टो ठोचें जणा स्रोंप ठीचून् घस ष्ठेट् । पीनपनाने ष्ठक्षोंचों टो धप्घी गोद्ध सांगो टाड्ठा । टोथयठीन् थनठोटा घेठीन् शम्कोघेन म्हणाटा थठे घेन्म मों घेण्यांच नाष्म्य नक्षणान्वे सागों ने मासों थशो ऊिषयागीटा टो प्रष्ठाघ्य टान पाटां ऊिशोनान्व क्लनण क्लय धसे क्लयींटा् शनीनाच्या पीनीयेंग प्रष्ठाघ्य क्लाप्लनणे पंडोटा पाम्को घेन थणो प्राण घूस न्याचे शागीं थाग प्रनीष्ठ् क्लेंप्री शनीन नाश धपम्पन्व डेर्हीष्ठ् याच्याने साधुन्वे सागों थागन्व घन । शम्को

धनाचे गायेंनं म्हणुस नन हे न मना रान घुसने म्हणजे त्यांस घडोस मोठे पेशाचा नीरसान घेईंद हे पीचानून आपुचे सर्पमंगळाचे नपळ गेले। तेथे सर्पमंगळाचो पूत्र मनून पीनपर म्हणणा आहे आग घरी प्रसन्न हे शुद्ध मघनात नययुक्त घेतेस घळीग्रयण मन हे म्हणून ईश्वरी डोई रूपछ।

तदनन्तर पीनपताने चोराह नान्याच पेशन घेस म्याचा नीरसान शाम संप्रदीम आप्तजनांच पंचाण पार्थ हे पीपेचना मनून आपस शीनच्छेदन मेस तद नन्तर पीनपनाचे पयलेनेहे घाडा आणी ईश्वरचे शोलने दुःखीता घेऊन तो मेस। नान्याने तो आपुच पाकेन पीक्ष्मयापन्न घेऊन चोराह मासे समान सुख नंडी नन्मरोग आणी मनरोग पुर्षपीरा याचे समान मनुष्य घेरा नाहीं आणी घेणार नाहीं त्याचे म्हणणे यांस नठोरा घेऊन मासे नाश्च नीष्पयोजन तद नन्तन शुद्धलेनेही आपस मस्तम म्हणायासाठी छिद्र जीवस्म। तदनन्तन फागपत्री सर्पमंगळाने नान्या चा घरा धनम आणखीन म्हणस पुत्र मीं जीसापन

प्रसन्ना शांहिं ईला साठस नीनपंम प्राणांनीचीं गुरु
नाक्य अणान नाहीं । नाम्याने साष्टांग नमस्कार
मनून् म्हणुन आहे छेपी मासे नाम्याने आणी प्राणा
नेच प स्नय प्रयोजन नन मीं अनुगृहीत होयं तन
मासे आयुष्याचे शेपटीं घाईट इंद्राचे सहेरा घ
पीनपन पंचो नाहीं तन यघंठीं ने गरी पापछ
होच गरी मीं पावेन् । पगपराने न्हणुइ अने पुत्र
गुरु यासपसंधानाने आणी भृत्यपल्लभ्याने डीक्षा
पन संडीप्ता होहं अ नययुक्त घे यापनोपना सगड
नाबओमानघी पंचा हे म्हणून छेपी अंतर्गीरा
हाछ । शघनन्तन पीनपन लो पुपाराहेरा
घनी गेम नाकठी व्याघंळन् अष्टहीरा घेऊन शीघ्र
अंतःपुरीं गेम । व्याओपन प्राताःकाळी ध्यानस्थ
पीनपन पुनः पुसम अऊन घाष्टम आघे मजनात्र
नडणानो रो पयमे मम पाहून अघृष्या हाछ
आणछोन स्नंठीं पृम्णांरा नाहीं आन्वी गोष्ठ आयळीन्
नाम्याने न्वीराष्ट घ पम्को प्रष्टाव्य मीगा सव न्याम्नन
ही स्तपंण्यनहीरा घेऊन् भोय मनोष्ट्र यून पमप्रकाश

नत.रा ईश्वर्‌ तारा आपात्रघायी न ईश्वर्‌ सपवून पाळो नीछुनभावो न ईश्वर्‌ ठेव मयपुरुषाव लक्षण यांत्‌ अप्रघ आहे। तदनन्तर त्यानांस्यावे मूर्तींची शीघ्र सभा मनून अप्रघा पृथ्वात प्रस्ताप मनून अनुग्रहमयुक्त त्यास मनोंत नाक्य घोडून। तत्र अतीमात्मानच स्वय अगंडीम घुष त्यांतरी ठीलम मध्यम अधम आहे। च्कतम म्हणता आहे नान्मा ने ईच्छेने ले आलयें स्वयंडीस्य मनून शासन मनतो तो स्वय मंत्री प्रभुचे मनाच घुःघठी घन तपापि आलयें।स्‌ स्वयं मनून शासन मनूं.ने। क्या नानावा पैष्य गुरु मंत्री प्रोयंपघ आहे तो नाक्य शनीन आणी धर्म आणी पांडानांडून पनोत्पन्न होतो आये मयनात्र अयस्त पुण्यप्रयुक्त कोणची मनुष्याने ने धापठ आहे तो मासठी ईश्वर्‌ हे भणून तो मनुष्य स्वयं मनतो तो नाश होतो यांत्‌ घृष्टांत अरोशय मत्व प्रयुक्त पीतुस्त्‌ ताडना मनून नोध्यर्थी नाठी नसा नाश शाम घेता। नाम्र मसत्‌ आहे हे मस। मंत्री म्हणता आहे।

अयोध्येंत् चूडामणी नांवांचा राजा असे त्या
धनाचे साठीं भगवान चंद्रचूडास् घडार् गोपस
अनाथिनी भेट। त्यावेनंतर गोप्याप त्याचे राजी
यास स्वप्नांत् दर्शन देऊन् मठेश्वराचे आहेने ऊपे
आस् अदेश भेल ने तूं अन पुढेंकीं लोन भनपून्
अशारि धेंडा देऊन् धनी इपून् नाहशील् राहन
मन त्याच धंगणांत् उभे कोइुभस् येरा पाठशील्
त्यास् नाचेय धेंडाचे प्रवनाने नाश भनशील्। त्या
नन्तर लोकांचो धांगत वेईल् त्याच्यानेच तूं गोपन
धावेतो खुशी देऊन् नाहशील्। राहनन्तर
रो भेंआपेन रो शाह। त्याच्याने लोन भनायाचे
साठीं अस घेरा के नाऊ त्याचे रो पाठान् चौराह
ले नोही पाळयाचा ऊपाय अस मांडो असच मं
साठीं भर्तार् रोज्यां धासून् रो नाऊ धेंडा घरो घेऊन्
गोनेनारा कोइुभच येण भरोसा भनोर् असे उभे
गोपसो त्यानामाने कोइुभस् पापून् नाश भेअ त्या
साठीं नाम्यांचे पुरुषांठीं त्यास् नाश भेअ। अशीयास्
भीं म्हणारा धर्ठें पुण्यप्रयुक्त झोप्ची धाम्पी धैझाचो।

नाम्र म्हारा थठे पुर्वंकळान्व पृम्पाना म्हणा
याने ल्लेणाचा प्रल्लने पनाप नीणींरा घेर्ष्ट्ठ् ल्लय
ल्लनणापंन्वुल् घंधु घेर्ष्ट्ठ् भींप वीभ्यास घारामन्व
घेर्ष्ट्ठ् अ उिपस्थोरा ड्यनुसंधन प्रन मठय पर्पंरा
न्वे समोप नन न्वीत्रपणी थन्न थठे रान थरां ल्लय
भरांप । मंत्री म्हणारा थठे ड्यघे मम्भनान थठेठे
हूराच्वे रोंडाने म्मां थयमं.ठ थठे त्यान्व मोठे मंत्री
गृघ्रान्व उिपठेशाने ने न्वीत्रपर्णाने ड्यनाछन मेम्र थठे
त्यान्व सागीं रोन्व न्वीत्रपर्ण मूट कय म्रनायास् शम्म
घेय ।। शाठण्याठी रो म्हठ्ठ थठे म्रठन्वी छळ
थळक्षो मोध्याम्हघी ड्यनपम्रनस्थ मूढ थणी येर
घ्योंन्वा ड्यपह्लाल्लनी ठे ड्यपृघे वीपर्स ड्यनायास
भाम्य त्यान्व ल्लनणो रोन्व न्वीत्रपर्ण ने पापेरां थम्रन्वे
गडान्वा छानोठा नेघ्रे न म्रनी रो पापेरा नघी थणी
पपेरा थणी पन राथा प्रठेंरा् त्यांन्वे सैन्याम्र माना
थान्वे सागों सानस प्रभृरी सैन्याधीश नीयुक्त घेनेरा् ।
शाठण्याठों रो म्हठ्ठ थठे छून घठेले शीण फनम्र
थणी नघी गीनी ड्यनण्यांरा् फाठिळ्ळं थणी धान

पीडोनि भ्याडिन आणी भूप राया राज्याने पीडीत
आणी मग आणी वियास पस्त आणी नेगो आणी दु
ष्काळाने पीडीत आणी अनास्थायी आणी फोड आणी
पुढे आणी पत्याने फाउत्तल आणी नीछष्ट आणी
धुळ आणी पाण्याने अच्छन्न आणी अरोशय पश्च
आणी छसुपीडीत असे शत्रु सैन्यास नाश नाश
मनोइ । आणी आक्रमण भयाने रोग नाश
अगनण आंत छोपसां नीनडेम नीछ्यापाउत्तल
सेनास नाश मनोइ यासाठीं अठीन प्रमत्ताच घळ
अपत्नशक्रमो अमचे सेनापती नाश मनोरा । तो
निष्यानन्तान चीनपर्णाची सेना आणी सेनापती फान
नाश साडेरा । त्यानन्तर चीनपर्ण उिघ्योग घेऊन्
अपष्टे मंत्री घुनछर्शीस घोडस अथे पीरा मम म
त्यास उपेक्षा मनोरा अठेस म्लेछी मय मारा आपी
मय अठे । पंडीतांशीं म्थ्यष्ट अठे नानस पापसे अठे
छे ख्यान मनून आपीनय मनूंने म्याल्लनणे मघ्यात
पण नष्ट ठिमम सोंघर्य नाश मनरो थाच मळने
आपीनय संपत्ती नाश मनरो । आणी ममें

नोंघुण भक्त। संपत्ती पावतो पश्चिमोत्ती मनुष्य
मंगळ आणी सुख आणी आरोग्य पावतो तेव्हांतो
मनुष्य पीढीची सीमा पावतो आणी धीनयाने धर्म
आणी अर्थ आणी यश पावतो । गुध्र म्हणता अथ
अधे मधनान अयश पाण्याचें जपळ.४ झाड । नसा
पृथ्वीस् पावतो त्याच प्रमाने अल्प भाग्यशी गुण
पनास् नपळ ठेपून् पृथ्वी पावतो । आणी माध्य
छपाच पीण ली म्हणया ध्यूराक्रीडा पन छपाच
अपठनण अपथ्य घ्यायाचे न घेण नोष्टुन पमस नी
भपनाध घंड भनण हे अपघ नाम्याच छुपैसन ।
आणछीन् नेपळ साहस मात्रापथंधी मनुष्य आणी
आपायनछीत मनुष्य ऐश्वर्य पावू समरा नाठीं पनंडी
न्यायाने आणी शौर्याने संपत्ती पावतो । ऊम्ही
आपष्ठ सेनाचा ऊत्साह पाळोन् साहजीम माझा मटंम
ऊपठ.ह मंगणापन अनपधन मेठ आघ आणी
शोहुन गोष्ट म्हणु त्त अठे अभ्यास रोच घुनींतीच
फळ छेच अनुभूत घेत अहे । पंडीतांची ते

म्हणह्र थाठे नोरो थोष म्हणरो घुष्ट मंत्रोस् नाग्रों
खापरा नोग म्हणरो अपथ्याशोस् शाप घेरा नाग्रों
संपत्ती म्हणरो मनुष्यास् गर्पोरा नाग्रों भनोरा यम
म्हणण्यास् नाश्च नाग्रों भनोरा स्त्री धन म्हणण्यासरा
घोरा भनोरा नाग्रों पीषनुरा ग्रर्षास् शोरा म्हळ श
नरास् सूर्य थंधनाम घ्नराघ्नरा उण्यास् मोन घशांन
शोम्नम म्हाय पीपत्नोस् घुर्नोरो थारोनोम्क ठेम्प
थांसठो नाश्च भनरो। हे घोष्टुन् म्हामंत्रीने थामेन्वना
भेठ्ठ घ नाम्र नोधुं थ्यो नाग्रों रान म्हण्यास् नोरोशा
ल्याने गोध्यनुप न्वांघणोस् पम्मनुप ठिष्ठाने थंभन
भनोरा थाठे म्हाम्हनणे म्हान्वो गुच्छं नाग्रों थाल
थ्यान्व म्हय भनोष्ट घोन्को डाळ्याने नद्योरा पक्षोस्
थानथी म्हय भनोष्ट हे पीपेन्वना भनन् ठिगा घेठिन्
नाठेम। राघनन्नन नाम्याने घ्नरांनळ घेठिन् म्हणह्र
थाघेपोराः घ मासा थापनाध थाठे संभरो ठिनष्टे
सैन्नासठोरा पनरान् पोंध्य पर्पराषन नसा थंयं
थांरा ठिपठेश्च भना। गुध्र थांराःननणांरा न्वोरा भनं
भ्रगम यांरा भरोम्हन भन। म्हाम्हनणे घेपपन

गुरूपन गाई रन नाम्मापन ग्राम्मणापन ठैंमनापन थडीनापन मघापी कोधे मरींप नच्चे। मंत्री घंसून म्हणारा थठे थघे मघनाज पीजी नल्ल थयल्ल थघे मघनाज पेगळे संधनाने मंत्रगांचे संनीपाराने पेच्यांची शुच्धी थणाळ थसे खुस्थांरा् लेणा न पंडीरा नच्चे। थणी नीगुच्धी माणसं पोड लयें मनरोरा् थणी पमल्ल घेरोरा् खुनुच्धी माणसं मोड लयें मनरोरा् गधापी पाडाळ पेरा नाहींरा्। थाल्लनणे थपष्टे थनुयधनें गडास् मोडून् मोरीं थणी मराीपाचे सठोरा् डीम्हास् पाड ७. पसारान्व पोंध्य मपैरापन् घेठीन् थहेंना। नाम्माने म्हठ्ठ लेणात्या मल्लने संमरो थत्यल्प सैन्माने स्पान्व संपन्न घेहेंठ्। गृध्र म्हणारा थठे थघे मघनाज थपघ घेहेंप्ठ् मानीमीमम नयेच्छु नाम्मन्वो घोर्घ सूनरा नयं सीध्धीन्व न्वीन्ठ थाल्लनणे थमस्पारा् घुगं नेधि मना। ठी. नण्यगर्भांन्व प्रेनीरा घूरा घगळ्याने घेठीन् रो म्हठ्ठ ने थघे मघनाज ठीनेठ्ठ थत्यल्प सेनेन्वे सठीरा रोन्व नाम्म न्वीरपणें गृधान्वे पनामर्षा

धुगं नोंथ मनोष्ट। नाम्माने म्वग्ं थघं अपेत्त थरां म्लय मर्वंम। न्वमप म्हणरा थवे थपष्ठ सैन्यांत्त् सात्तासात्त पीपन्वना मना रो थागुन् जिमयुक्त नुयों थात्तीरोथपीम छपर्थे पत्नाखी थ्या। न्यास्ननणे ने थास्थानस्योरा म्लमोनीसृयी सछत्त नोंध्मजीम्ल म्लात्त मनून् संयक मनरोा थागाधीन् समय पीत्रेषांयों म्लेगे धेनापन्यो जीन्लछत्त घेरो न्यान्न नात्तणीं घस श्क्षे थ्याग मत्तोरा् नाझों। थणो थत्नांरा् पया डांरा् पीधत्नात्यों म्लुस्यात् ओरोमिन ममांरा् मोत्र मत्तायांरा् मोय न्लोरा् शंभु मेल्लंग थाले मण्डात्त या थठांरा् थ्यरोशय पय नाद्यों। न्यास्ननणो नोंधुं घ्यो मनुष्य थात्मल्प पय पयाने सपनाश मनरो म्लेणयो खुघुच्यो मनुष्य मासूमन्व पयाने गोठाडो थ्याग मनरोा। नाम्माने म्हणष्ट म्लेणात्था मम्लने यासमयों थरीनात्क पय जिमयुक्त घेरोा। पंडीरां यों म्हणष्ट थठे पीपन्लोन्ये सारों धन नक्षण मनोष्ट्। मंत्री म्हणरा थठे धन पनात्वो पीपन्नी म्लथ। नाम्माने म्हणष्ट ष्ट्मीयो मधौं थरो। मंत्री म्हणरा थठे संन्वीरा

धनकी नाश घेत स्वामिनणे थ्रघे मघनान्न ध्रुपणाता सोडून् थान थणी सम्मानघ्याना थपष्टे योध्यांचा धुनघ्यान भना। पंडीतांठीं तो म्हण्ष्ट थठे पनस्पन पीधोत थणी ठर्षीत थणी प्राणत्याग भनायास् ठीघ्यता थणी ठीळीन थणी सम्मानीत ठे पीपक्षान्वे सन्यास् नय भनतेता। थणी शीष्टसंपन्न मोळ्ठीत प्राण त्याग भनायास् ठीघ्यता शून थपष्टे पान्व शे यो घ्योठो शत्रु पक्षान्वे थनेम सैन्यास् नाश भनतेत्। थणी शोष्ट माणसं ताथा पीशेष ध्ञानमठीत कोधी घ्नताच थल्संपनी मनुष्यास् सोडतेत् धूसने भय सोडोत् नाठींत्। म्हाम्लनणे सत्य थणी शौर्य थणी दया थणी धान ठे थपघ नान्माचा मोग गुण या थपुघे गुणाने नठेत नाम्न नोतान्त नींघ्यता मापतो थसे पीषयांत् मंनत्रांच तापयाचे तो धुनघ्यान भतीप। शाम्रण्याठीं तो म्हण्ष्ट थठे की नाम्न म्यामंत्रोठान् पठतो तो नाम्न था मंनोस् पठपीष्ठ थणी धिन थेईष। थणी नीप पीषयांत् थणी धन पीषयांत् थधांत पीम्पाठुम

मनुष्यास् येतना मनोष्ट् ल्यालनणे धूरी आणी घायली आणी ष्टेमन् हे ल्यातान्याचे मंत्री हो नाश अन्यायनूय लयूंटा पीडीप्र येऊन् ल्ययेनूप सर्वांचा मन येतो। आयल्त अधे मयनाक ल्याचा हर्ष आणी त्याष समान आणी शास्त्रप्रदीपाच्यांत घूढ स्नान आणी सर्पेचा चामनाची अनपेक्षा पृच्छी त्याची धनघणानी येतो नाव्याचे सर्वेरा ल्यांची पृच्छी आणी त्रास येतो त्याघंस् आमाल स्तणून नाश मघापो अपघात न मनोष्ट्। ल्यालनणे हल्लो समूह मधोष्ट खष्टनपीषेट मधांथ हल्लीना नसा मीन मनुष्याचे घकारा घीपस चेष्टाने मन अपष्टघन येता तासच ल्ययांत खष्टनपीशीट मधांथ नान्याचे मंत्रांचे घकारा घीपस चेष्टाने मनाच यठण येता। राघनचन मेघपर्ण येऊन् नमस्कार मनून् म्हणात आठे अधे मयनाच अनुग्रहपूर्वक पद्य संप्रदी गडाचे घ्यानी पैनी आठे त्यालनणे मयनान्याचे चनणाची आला शाक्यापन घाठेन अठीन् अपल प्रत्याक्रम घा छपों हो मनून् मयनान्याचे पांयांचा अन्नणी येयं।

नमज म्हणता आहे हे मनूं नळे नत घालेन नीघून्
युध्ध भेद अय टान छुर्गाश्रय नीनथंम । आणी
जसा पायानम डांभीन पाण्यांतून् नीघाल्यावन अ
आश घेतो घळमन डींठ्ठी पनांतून् नीघाल्यावन
झेळ्याचे असा घेतो । असे मधनात आपण अडीन्
युध्ध पद्य क्षाम्लनणे नाश पाठरा सैन्यास् छुटे
मनून् युध्ध मनपीठ् स्वामश्रीचीरा डांटानठी क्षय
डींघन्वे असा यव्वनण मनोरा नाठीं । शछनन्तन
टा अप्घे छुर्गाचे घानोमापन अडीन् ४उ४रा ।
छूसने छ.पसों न्वीत्रपर्णं नान्याचे गृध्रास् म्हठ्ठ
असे पीरा आतां आपठ्ठ मरोख्खा मरोपाळन मना ।
गृध्र म्होंगरा आहे असे मधनात आयम्न घडामळ
स्थाये आणी अनेम सैन्य पंडीरा पासनन्तठीराचा
आश्रय आणी ख्रआरी आणी शून योध्धा हे अप्घ
छुर्ग शुण । आणी थाडे छोपसस्थायी आणी
अल्लन्प सैन्य मूंठी पासनीचा आश्रय आणी खुगुप्त टाथां
भेंमड योध्धा हे अप्घ छुर्ग पासन । हे अप्घ
छुर्ग पासून येथे नाठीं पण भेठ आणी घडीरा छोपस

न समरसण आणी अक्काम आणी जेव्ह कुलद ठे न्याच
दुर्गे ह्वंघनाचा उपाय । लनाग् लघाणा घडे
यान्व शक्ती प्रमाणे घ- यत्न मन । रावनन्तन
सूर्यवंशाचे पूर्वींच दुर्गाचे नौठीं घालापन युद्ध
शाश्वापन छन्ने चोपसीं दुर्गाचे संधोहुँ घनापन लप
क्यांठों पोस्ती गामम यार्मरान गड यराम यर्छे- घ
लेमठ्ठ ययज्ञान् सर्पेन-श्रूठरान्मी पार्लेन् नाम्ठं
साचे सैन्याठीं आणी मठांग् नाठणाने झेप्रेंठीं यानाने
उच्चांग् प्रवेश मेम न्यास्ननणी लयं उपस्थी श मा
व्यापन श्री पनामशें म्नून् आस्ती शक्ती प्रमाणे रो
मनीष् मौज पनाक्रम मनीष् मौज युद्ध मनीष् मौज
पल्लेष पीवान मनणान नाठीं । नाम्ठंस स्वभावने
मंघगरो आणी घूसना सानस -याघोघांस् चौक
पर्णांचे सेनाधीश लेमप्राने येऊन् घेनष । ठीनण्य
गर्भाने सानसास् म्य्व्ष आठे सेनापती मासे आनुनां
धने पापथ्यास् लश्यास् नाश मनता ऊम्ठो यारीं
फाउि समता रो मनून् माण्यांस प्रवेश मना पापथ्यास्
संनक्षण मना चूडामणी नावंचे मासें वैंलस् सर्पेहा

चे समस्तीने नाश करशील । सातस म्हणता आहे
आधे मयनाल अस दुःसह असे म्हणणे जेवीश
नव्हे जे पापेशो चंद्र सूर्य अस्तमापन आहेस. शो
पापेशो आधे मयनाल आपण नयो घ्या आधे मय
नाल मी दुर्गशीलनी माझे मास नक्षत्र घ्याना
चे मठेने शत्रु प्रवेश करी आणी घाता क्षमापन
गुणग्राहक प्रभु मयाने मीळतो । नाश म्हणता
आहे जे यथार्थ देय पनंडी मपीन करवे नोडण
अनुनय हासा कामनये दुर्लभ । सानस म्हणता
आहे प्रयत्न आधे मयनाल कन बुध्दि सोडल्यापन
यमाच भय नसे तान आन्मत्र कण उपयुक्त कन
प्राण्याचे मनाच अपश्यत्व तान जे पाप अपयश करनी
आणी पन्याचे गमनाने घेतो जे छिद्राने त्याचे गमना
गमनाचे असा थोडे छोपस नाहणाना जे ज संसान
यांस घूसन्याचे साठी प्राण त्याग पुण्यप्रयुक्त घेतो
आणी स्वामी अमात्य राष्ट्र दुर्ग कोष सैन्य सुहृत् नग
नस्य जेम जे आठ पनस्पन उपकनमस जेडीम
नाक्ष्यांग घेतो आधे मयनाल ठीन्यो घणी सर्प

अझने चलणार ।   त्याअर्थी आम्ही असे म्हणतो शाखापनही एक मीठ सोडून नवरा नाकींरा मराचु थोरा धनांतानी वेगळी अन्य मनतो ।   आणी शुर्वे अप्रकाश शाखापन कसा पण अप्रकाश घेतो असा नाव अप्रकाश शाखापन हे आणी आपचे अप्रकाश घेतो. सूर्य प्रकाश शाखापन कसा प्रमळ प्रकाश घेतो तसा नाव प्रकाश शाखापन हेव आणी आपचे प्रकाश घेतो ।   तदनंतर प्रेम आने येऊन नारदंशाचे शनीनापन तीक्षण मधे धारा मेल ।   शानिस मैनन कपळ घेऊन नैन्यास आपले शनीनामध्ये घेऊन पाण्यांत पडेल । तदनंतर प्रेमआंचे नष्ट तीत प्रयत्नाने तारा पीसरा घेऊन हानसाने फार उत्सुक सैन्यास नाश मेल ।   मग सानसळो स्वतः प्रयत्नाने घायळ घेऊन मेल । तदनंतर स्वतःपर्णी दुर्गांत शीनून दुर्गस्थ प्रप आपच [illegible]तून पंचमहेश नयशाने पार्वतीस घेऊन आपले कार्यास गेल ।

तदनंतर रामदूतांनी म्हटले त्याप्रमाणे

सैन्यांच्या मानस अरीशय पुण्यमन न्याने थाप्ट श्रनीन सोडून स्वामीस संनद्धण भेट। हे वंडीरानर्लभ म्हगूष्ट गेष्ट थठे गाय अप्धे गाईन्बी थाघ्नरी अस्ले पुत्रांस्व ठिबन्न भनरोरा् श्रृंगाने शोभीरा अनेम गाईन्वा स्वामी असे पुत्रास् मघा व्योरा् ल्लेण्ठी ठिवन्न भनरो। पीक्षुशर्माने म्हगूष्ट रो मघसरा पीघ्याधिनी पनोपूरा घेठीन् स्वर्ग सुख नुभप भनो। शाठण्याठीं रो म्हगूष्ट थठे प्रभु भक्त घ्नराघ्न ने पीन अप्धे युध्यांरा् प्रभुन्वे सागीं प्राण त्याग भनरोरा् शो अप्धे मनुष्य स्वर्ग गमन भन रोरा्। श्रतुने घिनष्ठे कठीन् शून मनुष्य येथे रोथे भनरोरा् ते असय स्वर्ग पापरोरा् नन भ्नरानरा न पापेरा्। थाणष्ठीन्ठी अस थेपे ठीमन्चे ठस्ली थोडे प्याघ्यांचे घ्याना युध्ध मघान्वीरा् न थेपे नीरी संत्रणानूप पयुघ्याना थठरा घेठीन् श्रत्रु अप्धे गीनी गघ्यनास् थश्रय भनीरा्।

इती पीयठ गोघ्य समाप्त।—

अथ संधी ।—

आत्यान् प्रधानंत्राचे समयों नानजीमानाचें स्पष्ट अहे गुरु आम्ही पीयच अयमोम संमती संधी सांगा । पीयुषमीने स्पष्ट संधीचे सांगतों त्याचे पहेष्ट श्लोानवा म अर्थ । अतीशय युध्द माल्यापन दोन्ही नाल्याच अनेक सैन्य नाश साल्या पन संनस्तीस जे गुप्त पाणी चक्रपम काचंगों पोडे छोपसांरात्र गोष्टीचे घ्याना संधी म्हणू । नात प्रत्रांगीं स्पष्ट हे मत । पीयुषमी म्हणत आहे ।

यानंतर यानानठंसाने स्पष्ट मासे गडांत् म्लेण पीस्ला प्रपीन म्लय पानमे मनुष्य मांप पै.. मनोरा मासे गडांत् नाठणाना म्लेण्याने । चमप स्पणत पाठे अहे नाश तुमे नीतर्पंन मीन तोच मेघपणी सपत्नोपन पावयांत यत नाठों आम्हनणी घवेक त्या चच अनुष्ठात हे । नात्याने मौचीत्काळ चौता मनूल स्पष्ट तोच चेय मास घुमांग्य हे । पंडीतांची तो स्पष्ट पाठे तो दोष घेपन्वा संत्रीचा म दोष नव्हे

ज्यांनी स्त्रघतीत ज्यांची ज्ञेठे छैपयोगाने नाश घेरा। मंत्री म्हणता थठे ठे स्पष्टच थठे घुनपस्था पापून ज्ञेम छैपस् ओंघा मनरीता मूर्छे मनुष्य थपम्न ममें घोष आणता नाही। थणो ओ मनुष्य घेतापी मधो मोत्रांचो गोष्ठ थयमता नाही तो ज्ञष्ठ्युता नोघुंध्वी ज्ञसपन्वे थसा नाश घेतो। सपँघा गोष्ठीसच संनसण मनोष्ट ज्ञंनी गोष्ठीनेच नाश घेतो ठंसथ्यय मट्टेम नोयमान ममठाच पतान नस। नान्याने स्पष्ट ठे मम। मंत्री म्हणता थठे।

मगधि घेशांता फुल्लोथ्रष्ठ नापंच्या सनोपत थसे थ्यांता घर्लता थोपस संमग पीमठ नापंचे घोन ठंस पस मनोता थरुता थ्यांच्या मीन मंगुथोप नापंचा ज्ञसप पस मनोता थसे। तापनन्तन थने घे प्रसों मैप भ्यांची येतीन् त्यास्थानो स्पष्ट ने यास्थानो थम्ही थत पास मनून ठीध्या मारा:ज्वळों मासेत्वे ज्ञसपघो नाश मनू। तो थयठान् ज्ञसपने घोन्ची घंसास् स्पष्ट थधि मीत्र मैपर्त्यांचो गोष्ठ मारा थयमीळ पारां मास ज्ञय मरोप। ठंसांची स्पष्ट पुन:

तो आण पवठे ने ठिपयुक्त थसे तो प्रेष्ठ अर्हे१ ।
प्तसप म्हणता थठे थस नघ्ये म्याप्तनणे मां या
स्थानीं पतीक्रम पाठेप्त थठे ।   साठण्यांठों तो
म्हणूष थठे थनागतापीघता थणठीन् प्रत्युत्तन्न
मती ठेठोन्धी मत्स्त स्तुठी घेतीत् थणी यघ्मपीष्य
नाश घेता ।   ठंसांठी म्हणूष ठे प्रस ।   मूमं
म्हणता थठे ।

मूर्पों यासनोपनांत् मछुपे याप्रप्तने ठिपस्थीत
शाष्मापन तोन मासोळ्यांठों पाठेष थांत् थनागत
पीघता नापंची छम्र मासोळो तोने पनामशं पेप्त मों
घूसन्या तळ्यांत् अयं ठे म्हणून् घृसने तळ्याष् गेष्ठ
प्रत्युत्पन्नमती नापंचे घूसनी मासोळीने म्हणूष पापी
पीषयांत् नीश्चय नाठों मों प्तठे म्हणून् तो ठिपस्थीत
शाष्मापन ने घेर्हेष् तो प्रनीन् ।   शाठण्याठों तो
म्हणूष थठे की मनुष्य ठिपस्थीत पीपत्तीस् समाघन
प्रनतो तोन्च युध्दीमान थांत् नीघशंन पण्यान्ची
घायष्ठेने ठिप्पतीस् प्रत्यस्ततो ष्पपीष् ।   यघ्मपीष्य
असता थठे ठे प्रस ।   प्रत्युत्पन्नमती म्हणता थठे ।

पूर्वी वीकृमप्रुनांरा् सठीघ्रठल मापंवा ठम्र पणो नाघरा ठासे नलप्रभा नापंवो त्याचो घाईष थापड ठन चाप्रनाचे सठीरा कीडा प्रनोरा् ठासे म्यांम्लनणे घायम्लंवा मेण्ठो ठाप्रीय नाठीं प्रीयठी नाठीं गाई ठापघे नसे पनांरा् सर्पंठा नपे गपरा पसना प्रनरीरा् याप्रम्लने घायम्ल सर्पक्षण नपे पुरूषास् ठापीम्रष प्रनरोरा् । राठनन्तन ठप्ने घोपसी रोन्व नलप्रभा त्यावाप्रनास् रोांडाव्वा मुम्ल घेरा घेरी रो सठीघ्रठल्याने पाठेष । राठनन्तन त्याठीष्टयाने प्रैप्रन घाल्ह.ाचे नपळ ठाठीन् म्ठाष ठाघे नाप याव्वा त्यारोम्य नीर्पंठ म्याम्लनणे चोनो प्रनून् प्रर्पून श्वरो ठे म्यां याचे रोां.ाव्वा पस घेठीन् ठाणष । रोम्ठाष्टेष थठे घायम्लंवा पदम्रन घ्योगुणा त्याघंवो शुध्दी चठी गुंण छीत्याघो । रो थायठीन् चाप्रन नाग पनून् घोष्ठप्र ठाघे प्रभु म्याक्षिण्याचे घनांरा् ठाशो गृठीणी त्यास्थानो चाप्रन म्लेणाव्या प्रम्लने ठासे नेथे नीनंरान धायम्ले घासाचे रोांडाव्वा पस घेरो । राठनन्तन रो ठिठून् चाष्ठप्र त्यास् पण्याने यत्न पूर्पंप्र प्रघोघि

भनून धेनद ।   यासाठीं मीं म्हणतों की मनुष्य उपस्थीत पीदजीस समाधन भनतो ईश्वाची ।

त्यानन्तन यद्यपीव्याने म्हत्र्ठ की पीषय घ्यायाचे उपयुक्त नव्हे तो घेणान नाहीं की पीषय घ्यायाचे उपयुक्त त्याची अन्यथा घेणान नाहीं ।   ताघन न्तन मनुष्यन्नमती मातःलकीं अळांत् घच्चे ठेविन् पपन्यास् स्वताउीश्च घाछपून् नाठेम ताघनन्तन काळाकान् नोघून साम प्यांजुनूप उऱ्ची मानून् फान पाण्यांस् मपीष्ट स्रास । यद्यपीव्य भैपरीमर्टंभ धेनम अऊीन् प्पापाचेत स्रान ।   यासाठीं मीं म्हणतो पानागतापीअरा ईश्वाचे ।

त्यान्तणे मीं न्याप्रन्तने घूसने ताळ्यास् कांयं तो भना । ठंसाठीं म्हत्र्ठ घूसने ताळ्यास् गेप्पानन्तन तूझ अश्याण पनन्तु मातीपन अयाचा तूझा न्नय उपाय । न्नसप घोष्ठम न्याप्रन्तने मीं उम्या सांगातो पन्तश भागीने कांयं तो भना । ठंसाठीं म्हत्र्ठ न्नेणत्या प्रन्तने उपाय संभप घेता ।   मूमं म्हणता पठे उमचे घोधैनपाने न्योंचाने धेनठेठे छम्र संभडाचे उमआस्

मों शोंडाने खपद्वंधन मनुन् अर्हीन् ऊिमचे चोघांचे वक्षघळाने मोंगों खुश्वने अर्हीन् । चोन्ठो ठंसाने म्छठ्ठ खसा ऊिपाय संभप घेय पनन्तु शाठणा मनुष्य ऊिपाय च्चोंरा भनोरा् खपायठो च्चोंरा मनोष्ठ् भंमो पाठरा घेरा भे मूर्छि घगळा त्याचे घच्चे ऊिंगुस मत्टंन थेद्दु गेष्ठेरा् ।   न्मसप डुसरा पाठे ठे मस। रो म्छणारा पाठे ।

ऊिम्तनेन्चे पठेंरा् गृध्रमूठ नापंचे पधेंरापन ठम शेठ पोंपळाच ग्नाउ खसे च्चापन खनेम घगळे पस भनोरा खसेरा् त्यामंचे राने घच्चांस् ग्नाउाचे थेडच्छा सर्प रेरा खसे । राठनन्तन शोमऊिन घगळ्यांचा नउ पायऊिन् म्नाठो घगळ्याने म्छठ्ठ खसा पीमप मनूं नम्न ऊिम्को माशोळी खणून् ऊिंगुसाचे गव्यास् खनंम मनून् सर्पांचे पीपन पापेरो पंञ्चोञमी स्था पन भना । राघनन्तन रोन्व पाठ्य छ्पमभेपो ऊिंगुस् येऊिन् सर्पास् पाठीष्ठ् स्पापापीम शत्रुरा नोमोच्चम त्यास् नाश मनीष्ठ् रो भेम्यानंरान रो ग्नाष्ठ । राघ नन्तन त्याच ग्नाउापन ऊिंगुसांठों घगळ्यांचे घच्चां

नी घनी अयमेछ मग ल्यांचीं साडापन चढून घगळ्यांचे घद्यांस खिठु। यासाठीं आम्ही म्हणतों सुबोध मनुष्य ठिपाय चौंटा मनीत् ईंखाची।

अम्हांमध्ये नेणान ठिम पाळून मनुष्य अवश्य मंठों म्हणेंछ् टो अयठीन् तन टूं ठिम्न घेशीछ् टान टूम म्हत्यु त्यासाठीं सर्वथा येयेच नाठे। मसप म्हणाटा आठे मों मय अस्तान मों मत्युम्न घेणान नाठों मंठोंच म्हणान नाठों टासच मेष्यापन टास मसपस् पाठून अपघे गेनसम माघे घांपठेटा आणी घोठठेटा। मेण्ठी म्हणटा अठे तन य मसप पडे टान याच स्थानी नांधून धिठीं मेण्ठी म्हणाटा आठे यास्थानींच पाळून धिठा मेण्ठी म्हणाटा अठे घनीं घेठीन् अठीन् धिठीं। टो गाघ्य अयठीन् टो मसप कोधपीट घेठीन् पठेछ गाघ्य पीसरुण् घोठम ठीम्ही नाघि धिठ ठे म्हणटांच पडम आणी त्यांमध्ये पापाचेटा माम। यासाठीं मीं म्हणतों घोटापोमषी मोत्रांच ईंखाची।

टाघनन्तन घूटा घगळा टोपे येठीन् घाठम आघे

मयनान स्मां पूर्वीच म्फ्व्यू घठे बीनन्तन घूगें
शोधिन मर्त्तेप ते ठीम्फी मेष नाठीं त्याञनपञनाव
फळ ठे ञनुभुरा घेरा घठे। गृघ्राने प्रेनीरा
मेघपर्णं मपळ्याने गड अळम घठि। नान्याने
ठीश्रामा ठामून् म्फ्व्यू पृसाद्यापन नीलम मनुष्य
शाडान्वे ञग्नाठून् परीरा घेठीन् नसा अगरो ञसन्व
मीरो मयुक्त मोंप ठीपम्ल न मयुक्त ओ मनुष्य पीपसा
पन पीश्यास् मनरो रो प्रीणघ्रस्त घेठीन् पीघीरा
घेरो। मणोधी घेष्टम यास्थानाठून् घूगें
घाठ मनून् नेघ्यां मेघपर्णं गेम रोघ्यां मसन्न घेठीन्
चीत्रपर्णांने म्फ्व्यू यामेघपर्णास् याममूनघ्योपान्वे
पान्यापन ञपाषोक्त मना। शाठण्याठीं रो
म्फ्व्यू घठे घ्मराहत्य घासान्वे मेष्टघ्यास् फळान्वे
घ्याना घाणी मनान्वे घ्याना घाणी गोष्ठीचे घ्याना
नाश मनूं ने घाणी त्यान्व न्वामनास् पाठून् ठर्षं
ठीघन्न मनीष्। चक्रपम म्फणारा घठे त्यान्वे
नल्लन२। घूराने म्फ्व्यू त्यानन्तन ठीघ्य मंनी

गृधाचे म्हणुन आहे मघनांत हे उपयुक्त नव्हे प्रसाधांतन मंगीं मना। म्हणुनणे अपीचानमन्चे अपळ पनामशीं सांगण तुष घंडणाचे आस अचे मघ नाम नीचापत उपमन मरण पळुंग डीतायाचे आस मोक्षाचे अध्यापन नोचास् मघापी न मनोष्। पंडीतांगीं तो म्हणुन घटे नोच मनुष्य प्रशंसोत पघ पापून् प्रभुस् नाश मनायास् घमंडा मनतो। उंघोन पापस पापून् नसा उनीस् नाश मनायास् नेम घेता। चोनपर्ण घुसत घटे हे मस। मंनो म्हणात घटे।

गौतम महर्षींचे तपोवनांत महाराणी आपंचा उनी नाहत् असे तेथे मपळ्याने धडा[illegible] उन उंघोनाच पक्ष त्याच उनीमर्तन प्राप्त प्राष्। ताघ नमान स्वभाव दयाळु त्याच उनीमर्तम घेपशाळी चे प्रण्याचे ध्येयाने पढन त्यानंतान त्याच उंघोनास् ध्येयासाठीं मांगन माघे धंपत् असे। उंघोन तो पाठान् त्याउनोचे मडेस् प्रवेश मनोत् असे ताघण त्यन उनोने म्हणुन आने उंघोन तूं मांगन घेताव

न्तन तो मांनन उतरत्यास् पाडुन् पळता असे त्या उपन उीनीने म्हणुइ उतरत्याउन् भीतास् यास्तप तुं उतरान घे उतरान पघाउुन् भोता असे यास्तणे त्याउीनीने उतरत्यास् पच प्रप्र । तदनन्तन तो उीनी त्यापघास् उंघोन च याप्रप्रने पाठता असे तदनन्तन अप्ये मनुष्य त्याउीनीस् अणी पघास् पाडुन् म्हणता यान्च उीनीने उंघोनास् पघ प्रप्र अहे । ह अयउुन् त्यापघाने चोता प्रेत्त अ पापेतो घ उीनी नाहीइ तो पापेतो प्राप्त हे अप अशस्तन स्वनूपाध्यान् अणान नाही । उंघोनाने हे वीपेन्वना मनुन् त्याउीनीस् नाश मनायासाठीं गमन प्रइ । त्यानन्तन त्याउीनीने तो अणुन् पुनः उंघोन घे हे म्हणुन् उंघोन प्रेउ । अशीयास् मी म्हणतो नीच मनुष्य प्रशंसीत पघ पापुन् इच्छाघी ।

अउघीनुठी हे अनायाससाध्य हे अणान नाहींस् । अथीम उत्तम मध्यम अधम अनेम मासोव्ही फदीण मनुन् घगळा अशीशय प्रइन्व नी

मोम्बन मग मर्मगाचे ग्रहण प्रयुक्त मेश । चौनपणी ब्रसरा थठे छे मस । मंत्री म्हणारा थठे ।

मगध्ये छेशांरा् पश्चप्रेछ नापंच टाळ थसे त्यांरा् शक्तीनठेरा छम मधराना घगळा थपभ्यास् ठि घ्यीम्नाचे थसा घाछिपून् नाठरा थसे त्यास् म्लेणको मर्मगाने पाठेष थणी ब्रसष टूं म्लं येथे थथन त्याग मनुन् माठेम थठेस् । घगळा म्हणारा थठे माझे प्राण धनणाचे साठीं मासोळ्या त्यायंस् मैपरी येठेन् नाश मनरीष् य समाचान म्मां शठनाचे नपळ था यमीन थठे थशीयास् नामयाचे थपाप प्रयुक्तच मास् मनण ठिपस्थीरा छे म्हणून् थअनापनयी थनाथन मेम थठे । टाछनन्तन मासोळ्यांची पाठेष यासमयीं यापक्कोस् ठिपळनम समस्रा थठे त्या म्हनणे ने मनायाच टे यासून ब्रसण ठिचोरा थठे। थाठण्यांठीं टे म्हठष थठे ठिपळनी शत्रुचे सठीरा संधी मनीष् थपकनम मोन्याचे सठीरा टे मनूं ने म्याळनणे मीत्र थणी शत्रुच ष्टसण ठिपळन थणी थपळन । मासोळ्याठीं म्हठष थने घगळा यांरा्

नद्दाचा भय उपाय । घगळा म्हणता याचे नद्दा
चा उपाय याचे घूसना, उच्याश्रय मनण रोपे मों
ठम२ मनून् घेउन् अठन् । मासोळ्यांत म्हणुष
यासच घेपे राघनतन रो घगळा त्यामासोळ्यास्
ठम२ मनून् घेउन् धीरा असे । राघनतन
मर्मगाने त्यास् म्हणुष याने ममणी रोपे घेउन्
अ । त्याउपन उत्तम मर्मग मांसार्यो घगळ्यानेछी
खघन मनून् त्यास् मारीपन घेनष । उाछनणी
त्यास्याचो मासोळी मंगमपाप पाळुन् चोंरा मेछ
मय छुर्णाय मों नाश शामें यामु संमरोम घळो
पयुक्त पापघन मनीन् क्यामनणे पयाळुन् रो पा
चेरोच पय पापिष्ठ अपापेरो पय उपस्योरा न
क्षेयं पय उपस्योरा पाळुन नोर्भयान्चे असा प्रघन
मनीष् याणो अपोयुक्त पक्की कळों यापष्ठ पोड
छोरा न पाछे रान खुघुध्धी मनुष्य पीपक्षान्चे सछीरा
युध्ध मनीरा् मनरो । याणो केरो युध्धापचून्छो
अपश्य म्हन्यु चेरो युध्धांरा् प्राण संशय पंडोरा त्या
समयास् युध्धाचा ठम सपय म्हणून् म्हणारोरा् छे

बीचेवचा म्हणून सर्वांनी त्याचा गळा कापला तो धगळा असे। यासाठीं मीं म्हणतों उत्तम मध्यम अधम अनेकांची मासोळी धरून दाखवितो।

अधम त्यानंतर चोरपणाने म्हणजे असे मंत्री मारी मनुष्य ठेवा असे बोलतात। म्हणून पश्चिमेच्या लोकांत उत्तम प्रथम मेघपणी नावाचा मनुष्य मोठा होता तो अधम अभ्यास घेणे म्हणजे त्याच पशूने पोट गोविंद आत्मा शुद्धीने आपल नाठण केले। पूर्व उंश्री बसून धर्म असे नाम अनुपस्थीत त्याचा म्हणून जे मनुष्य अनंगोत येतो तो आश्चर्यास प्राप्त होतो कसा मोठा भांड ब्राह्मण। नावाने म्हणत होते असे। मंत्री म्हणत आहे।

छेपीलेगन संस्कृत ब्राह्मणांस उपदेश आपल्या ब्राह्मण असे त्याने मध्यपीठ संस्कारीस सांगून भरला उन पवई पापड ते घेऊन तो आकाशाच्या मंडप भरतेहे पताचे उसी मडे उन्हाने पाऊल घे ऊन नीरस त्यानंतर सांगून संरक्षणासाठी घरांत प्रेम लढा घेऊन लोकांस कर मीं सांगून पवई पीमून

छ्य अपडी पांची रान यास्थानींच त्यानपडीने घाणन प्रनर्छ अभृतो चीनरा घेऊन् मुख्यळघाने पृथ्वी प्राप्त त्याच धनघ्याना पनेपन स्वपानी पद्याचो ची प्ररा घेऊन् चीभून् ४स्संध्यम छपीन् मनुन् त्यान घड्याड भ्रतीन् राघनन्तन त्यासौरी मध्ये ने नूप यापन चीषोष्टा रीच्यापन व्हरोशय प्रोगी भनोन् सौरी नेघ्यां स्रगडा भनरीभ रोघ्यां नाग पनून् मीं त्यांस् दैंज्ञाने मानीन् छे घोभून् म्हणी गमस्त्र त्याच्याने सा गूची पनर्छ फुग्ड फान घागन मोडड । त्स नन्तन त्याच शब्याने ऊँपानाने येऊन् फांड व्हपघ प्राप्नन्ने पाडून् ब्राम्हणास् फनीरा भनून् भघडून घोड्य । यासाठों मीं म्हणरों व्हनुपस्थोग चोंरा भनून् र्छयाची ।

राघनन्तन नाम्माने गृध्रास् म्हटह व्हये रारा ने भरीपा गी ऊपछेश भना । गृध्र म्हणत व्हठे चीपच गामी मच संगोणी ठरलीच्या नेणाना कसा नोंच्यरा व्हपरो गसाच ऊन्मार्गगामी भघांध म्नान्याच्या ने णाने गठेणीयरा पापरोरा चार्यस व्हये भवनात

आमचे प्रतापाने स्वय गड मोडम अछे तो नष्ये परंतु
तुझे प्रतापाने आणी उपायाने । नाम्याचे
म्हणुन् उमचे उपायाने । गृध म्हणता अछे
छे जन माझा पनामशी मना तात अपष्ट घेशास् म
नाओं तात पर्यास्लळ उपस्थोरा साम्यापन मात्स्यान्
युध्य साम्यापन पीछेशसो आमच अपष्टे घेशास्
आणठो घुष्टेप घेईष् । खुछ आणी शोपाचे साओं
संधी मनुन् म गड मोडम गेम यशः प्राप्तच साम
मास् छे मता म्याम्लनणे मे मनुष्य धर्मास् छुनस्मान
मनून् प्रभुचे प्रीय आणी उप्रीयास् सोडुन् उमोय
उपच पष्यास् सांग म्याचे सठोरा् नाम सयमो
घेतो । आणी समान मनुष्याचे सठीराओ संधी
मनोष् म्याम्लनणे युध्यांत् नय संघेध उम्पनात्नाम
खुंघ उपखुंघ स्नय पनस्पन नाश साष्टे नाओंता् ।
आणछोन् खुधुरा ताषा सैन्य आणी नाम्य आणी अन्ना
आणी मोर्चो याउपघ्यांस् स्नेण्ठो मुछे संग्रामांत्
संशयनूप घोमस्थोरा मनतो । माम घोष्टम छे मत ।
मंगो म्हणता अछे ।

भूपीं खुंछापखुंछ नापंवं फान भोगे छैव छाघि अणाने नं भुपनाव्वे व्याफीभषाने व्यःपंरा छुःघेने घर्जारा छीपस मघछनन्वो यनोघिना भेछ । राघनन्तन शीप त्यागंपन प्रसन्न घेजीन् घोइवेरा् जीम्हो पन प्रार्थना मना त्याच्याने पार्पेरी प्रापनोया छे यंरा:न नणांरा् मनपीइ त्यानन्त न खुंछ जीण्खुंछाने म्हरु नन पपण पम्हापन संजीष स्राप्ते पघ रान व्यघे पनभेष्पन व्यपछ पार्परी घायइस् प्या । राघ नन्नन गपन क्रुद्ध घेजीन् पनघालाव्वे व्यपश्यमख छेजीम पीचान मूर्छि खुघ जीण्खुंघास् गैनीव्वे व्यशी छम स्ती नं मींण मनून् घोह्वी । राघनन्तन संसान नाशम प्याभी व्यह्मानांधि खुंघाण्खुंघाने यंरा:मनणा व्वे जीत्सावने पार्परी जीम्प सौंघर्यांरा् ष्वीछो घेजीन् मासी छ मासी छ यामम्नने पनस्पन स्रगडा मनून् म्लेण्छो मध्यस्थ पन्कोस् पुसा छे घुच्धी मेभ्यापन पनापाम् पुसा छे समस्त्ध्यापन रोव्व पगपन मघ रान ब्राह्मणनूप धनन् येजीन् त्यास्यानीं पापद्वेरा् ।

र्न ना

शत्रुनन्तर यांशीं ब्राह्मणास् उसट आम्ही ईश्वर आपले बळाने पापले आवें आम्हा दोघा मध्ये हे सेणा रो येईल । ब्राह्मण म्हणाला आहे स्नानश्रेष्ठ ब्राह्मण जणाच बळवन सर्जीय पूज्य धन अन्याधीन वैश्य पूज्य ब्राह्मणाचे सेवने शूद्र मान्य त्यासाठीं डीम्हो सर्जीय धर्मशास्त्र डीमचा युद्धाचे नीयम । हे म्हणूं शेब्यापन यांशीं त्यांस म्हणूं आहे हे धाखून दोघे जणाच पनस्पन समान बळ एन स्थलीं पनस्पन मानणाऱ्यांना पीनाश प्राप्त झाहेरा ।

नाशाने म्हणूं डीम्हो पूर्णींच हे म्हणूं नाहीं । मंनी म्हणाला आहे आपण स्मय मासे गोष्टीचे शेवट पावेतो आयर्म्य आहे तथापी मासे संमतीने अ युद्धानंभ नव्हे डीभम गुणशास्त्र तोच होणयगर्भीं युद्ध स्नायाचे उपयुक्त नव्हे । तो म्हणूं गेऊ आहे सत्यपद्धी आणी पूज्य आणी धर्मीष्ठ आणी धायस्ने आणी क्षात्मसूद पीशोट आणी बळवन तथा आनेम युद्ध नेता हे सार संक्षेय । सत्यपद्धी सत्यास पाळन मनतो आशोयास तो मेळाऊन पीलन पापता

नाहीं। पूज्य मनुष्य प्राणांहीं आपल्या पापरा्
नाहीं। धर्मिष्ठ मनुष्याच आपधेच मान्य धेरोत्
अन्तुनाग होऊंम याणी धर्म होऊंम धर्मीम मनुष्य
दुःखेच्य धेरो। मनाण उपस्थीत साध्यापन
आमाल्याचे सहीराही मेळ मनोष्ट् त्याचे यानुगल्यापंचून
धूमते प्रसनाने मळक्षेप मनूं ने। संख्याने यापूरा
के पणापंसा त्याचा मंगा धून न मनून् त्यापंसास्
असा म्नपयास् समर्थ येरा नाहीं आसाच श्राद्ध
समूहपीशीह के मनुष्य त्याचा पाडी आपल्यास् नाश
न मनून् त्यापल्यांस् मानूं समरा् नाहीं। धळप
नाचे सहीरा युध्द मनोष्ट् हे नोहशेन नाहीं मा
मनणं मेघ अद्यापी उहहे पन्याने भरा नाहीं। कम
धन्नी पीनीचा धकसंग्रामकयी पुत्र के पनञीनाम
त्याचे आसा प्राताप होऊंम आनेम युध्दकेरा सर्पत्र
नीनन्तन आपधच पोग मनरो। धको युध्द
केरा त्याचे सहीरा मेळ मनरो त्याचे प्रतापानेच
त्याचे पेनी मेमन पशरा पापरोत् त्याच्याने आनेम
गुणाने युक्त रोच नाश्च संदेय। नकपाम म्यणाग

आहे आणि दूर सर्वज्ञ व अटीत् मानयान् या ।
नावाने अकस्मात् पुसट आणि मंत्री असंख्येय
मंत्री मनुष्य त्याचंप् आयल्यास् इच्छा मनरो ।
मंत्री म्हणात आहे आणि मघनाक सांश्री आयल्ल
हेमनु आणी मघराना आणी चीजनेगो आणी ह्लारो
घछांध्दरा आणी भेंनड आणी भेंमड सैन्म पोशीट
आणी कीर्ति आणी धोर्भा समजोभाहूरा पुरूष आणी
पीनक्क स्वभाप आणी पीकयांरा आम्यंरासक्त आणी
आनदस्थोरा नोम आणी दपघ्योग नीदम आणी छेने
पछरा आणी हैरपनाश्रण आणी दुर्भीक्ष नुपपीपन्नोर्
फाटकळ आणी पसनी सैन्मयुक्त आणी पीठेशास्थ
आणी घलशत्रु आणी आम्लळ युक्त आणी सत्य हमे
ध्रुरा हे वीस गण यथं सांगारा मेळ मनूं ने प्रेघळ
युध्य मनोष् हे युध्यमान साम्यापन शीघ्र शत्रुचे
पशरा पापरोरा हेमनाचे पाउमे घळाम्लणे
मनुष्य संग्राम मनायास् इच्छा मनीरा नाहों म्या
म्लणे युध्यायुध्यांचे फळ अपायास् हेमनु समर्थ
होरा नाहों । जिल्लागनयेराम हेडीम मघराना

थणो न्वीननोगो छे छोघै कण अपष्प थपणान्व पनो फूटा घेरोन्। सर्पेहारां घछं फ्टृरा मनुष्य खुष्छिच्छेष्य घेरो क्षंभो छारो सघय घेऊिन् च्चास् नाश मन शेरा। क्षेंमड पाक्को युध्धांन् हांरा घेऊिन् थपणान्व नाश घेरो। फेंमड मनुष्य न्यान्वे सांगारो त्या फेंमड पुरूषमत्र्टेन पनोत्यक्क घेरो। कपळ ने ऊिपस्थीरा घेश छीर्छ मनुष्य थपण शे घेरो या सार्गो त्यान्वे अनुन्वन युध्ध मनोरा् नार्गोरा्। म्या घेण्यान्वे सांगारो क्षष्टन्वी मनुष्य अरूेा रो शत्रुर्कान् स्पर्णोघे पापक्रापन त्याघेण्यास् नाश मनरो। युध्ध स्थानी स्पभापस्य मनुष्य पीनक्क स्पभाप मनु ष्यास् पनोत्याग मनरो। पीषयांरा थने रा थसक्क पाक्को अनायासाने नीग्राघ्य घेरो। अनपस्थीरा पाक्की सन्वोपमत्र्टेन फोघ्य घेरा। क्षंभो अनपस्थीरास छेऊिन त्यास् मंत्रो क्षयांर्कान् त्याग मनरोरा्। संपक्को न्व थणी पीपक्नोन्व छैपन्व क्षमणं छेन्वींरा मनोरा् छैपपनायण मनुष्य थपज्यास्छो न्वेघा मनीरा् नार्गो रामळनूप पीपक्कींरा् पाऊिळ मनुष्य थपजान्व थप

सन्न घेरो। पासनी सेन्य समर्थोपायनी मनुष्यांच
सुख नवनाचो संपन्न घेठी समरा् राछी। छेपय्यांत
नींघन आणी घेनेपहरा ठे अधर्म प्रयुक्त यपणाच
पाऊमळ घेरोम्! शत्रुमर्दन एखल्प सैन्याच्या
नाठों पीछेशस्थ पान्कीं नाश घेरो। पाण्य:
श्रघे मठे ठस्लीसठ् सुख ऊंभांन घनरो घढेशत्रु
पान्कों श्येन पक्षांचे मघेछे मोरांचे अहा परा
घेठीन् क्यानयेने करो त्यांच पठेंर् नाश घेरो।
आणी अल्लळ युक्त पान्कों ल्लळ योध्यांमर्दन नाश
घेरो नसा नष्टघृष्टो ल्लपळा अर्धे नाज्यों पींगळ्यांमर्दन
नाश घेरो। सत्य धर्मच्युरा मनुष्याचे सठोरा मधानी
मेळ मनू बे ल्लनी रो मनुष्य असत्यनागरा नांशी
पन घोडे घोपसांरान्द मेळ्ाऊन् अन्त्या पायरो।
आणठीनठो म्हणरो संधी अर्थारा् मोळण। पीयठ
अर्थारा् पनघेश पळ्ण कीराण यघो। यान
अर्थ रा् पीपक्षाचे प्ररो यात्रा। यासन अर्थारा्
पीयघठोचो नीपृत्त। संश्रय अर्थारा् कोचे घळ
पनाचे मघेछे पान्कोंचे छेज 'पान्कोस् पक्षघ्याना

धन दानाहीमन्व समर्पण। धैर्याभाव अर्थात्
छलन्चे सहेता मळण दुसऱ्याचे सहोता मरुण। हे
सा गुण मर्मानंभाचे उपाय होतात। आणी पुरु
षार्थ संपत्ती होश कळाची पीपेचना आणी पैत्री
मानायाच्या प्रतीमन आणी मर्म संधी हे पांच प्रमन
मंत्रणा होयेत। साम आणी दान आणी भेद आणी
दंड हे चार उपाय। उत्साह शक्ती आणी मंत्रणा
शक्ती आणी प्रभाव शक्ती हे तीन शक्ती होयेत।
हे आपघ असेचना मनुन् मागे माणसं सर्पघा अपी
कीर्ग धु होयेता। कोपन दानानुप मोऊने ते संपत्ती
इच्छा होता नाही तो संपत्ती कीताहन पक्षांचे नपळ
कीश्चम होऊन् आपणाच्च होपते। शाहण्यांही तो
म्हणूर अहे न्याच्च यंताःकरण सदैव छन प्रमन आण
हे न् गूढ दूत आणी गुप्त मंत्रणा आणी जे मनुष्य
माणसांस् कोछुन गोष्ठ घाष्टत् नाही तो मनुष्य
सहोघ पावेतो पृथ्वी शासन करतो। परन्तु कन
च्चाचा मघमंत्री गृधाने मेळ करायाच्चा प्रसंग मेम
अहे तथापी कय साम अहे याऊंलना करोता

हो नाम आपल्या न मनीहू। आधे नाम त्याप्रमाणे
आम मत्ता वींछल्यापाचे मवघळ नापंचा सागर
नाश अथवा सर्व मनुष्यांमी करून चोरपणाचे पक्षा
त्यागीं कोणि ठिकाण मनो। त्याप्रमाणे शून मनुष्य
खसंगत सैन्यध्याना सापमन घेऊन खुनखोरा शत्रुस्
दुःख दर्द्र। त्याप्रमाणे पाऊस पक्षी त्यांना
पाउसाळ घेऊन पाऊसाळाचे सघेरा मेळ मनतो।
त्याच्याने म्हणत असन्व घेजे हे म्हणून पौचंत्र कार्प
चे घगळ्यास् त्यांना गुनपत्र देऊन वींठष्यांपास्
पाठवीत। त्यानंतर अमृताने येऊन म्हणत
आये नाम श्रास्थानाचा प्रस्ताव घयस्त होये गृध्रा
ने आस म्हणत के आधे नाम मेघपणे होये यजीता
देपस वस मेन यहे तो आगतो हीनण्यगर्भ संशय
गुजरात आहे पन नाहीं। त्यानंतर, त्याच्याने घन
घून धुसळ याचे ल्पळा तो हीनण्यगर्भ नाम मत्ता
आणी वनज मंत्रेठो पन मत्ता। ल्पळा शोषम आधे
मयनाग नाम हिनण्यगर्भ युधोष्ठीनाचे समान मघ
नान वनमसाचे अशा यामास लेठेठो पाठेष गेला ना

ळीं। त्याजविषयीं म्हणतो यद्यपि असा शत्रु होय
त्या प्रकारे हा पंडित् आहे। मेघवर्ण हंसून्
बोलला अरे नृपती धीरास् प्राप्त मनुष्याचे पंडितपणे
पुरुषार्थ काय प्रयत्न करून् नाहीं तो की नीतिमा
पलीकडे त्यास् नाश म्हणून् होय पुरुषार्थ। अरे
महाराज आपले स्वामीनीं पहिले दर्शनानें जाणिलें
होते पण तो नाश मध्यस्थ आपल्याने मी पंडिता
सेवा आहे। शहाण्यांनीं तो म्हणतो आहे आपले
समान जो मनुष्य होईल् सत्यवादी म्हणून् जाणतो तो
मनुष्य राजाचा पंडित होतो जसे होळीचे साठीं तीन
जण धूर्तांनीं एक ब्राह्मण पंडित आहे। राजानें
म्हणत् हे कस। मेघवर्ण म्हणता आहे।

गौडदेशाचे नगरांत् एक अग्निहोत्री उपासीन
ब्राह्मण नाहता असे तो यज्ञाचे साठीं दमना घेऊन्
करा घेता हे तीन जण धूर्तांनीं पाहिले त्यानंतर
त्याठिकाणीं पनामधीं म्हणून् तीन साडाचे बैल एक
होमाचे अग्नीत त्या ब्राह्मणाचे येण अपेक्षा म्हणून्

करेंत् नाहीहेत्। त्याच्याने अरा घेला की ब्राम्हण त्यास् असे पंचाळाने म्हटले आहे ब्राम्हण उठल्यास् श्री र्श्रींच्यापन करता यावेस्। ब्राम्हण घोडस हे उठलन नव्हे परन्तु यज्ञाचा घमना। तदनन्तर घेला की दूसरा शठ त्यानेही तसच म्हटले। तो यायउन् ब्राम्हणाने घरत्यास् कूत्रीपन उठनपून् पुनः पाठीन् मारल्यान् श्रींच्यापन घेउन् चंचळच्यास घेउन् चाडस व्याख्यान शठाच्या गोष्टीने शाठणे मनुष्याची बुद्धीही चंचळा घेते नसा तोच चोजमणे तोन जण सर्वंस प्राप्त पीश्यास् घेउन् मेस। नान्याचे म्हटले हे मस। तो म्हणात आहे।

असे परांत् मचोमळ नापंचा पींठ नाहत् असे त्याचे पास तोन जण जपळा आणी पघ आणी लेह्। तदनन्तर त्याचंही श्रमण मनतां असे उठास् पाहेल आणी पुसल तूं जश्यास् सोधतो त्याग मनून् आमस्। त्याने आपस पूत्रांत सांगीतस तद नन्तर त्यास् घेउन् पींघस् समर्पण केल त्यानि आभय जमा घेउन् चीजमणी हे नांप ठेपून् त्यास् ठेपल

आतञ्जन म्हणजे हमे वीपसी शनीनाचे ऊपाऊप
मयुक्त आणखीन् ऊक्षंरा पृथी मयुक्त त्यांचे जीं
यन्वा आचन न पापून् पाळील म्हाषेरा । तघनञ्जन
त्यांचीं आत्मेचना म्हेष्ठ ऊामळने व्योत्मणांसुन्व नाश
मानो हे मना यांम्हण पोत्कानें म्हय मयोजन ।
पधाने म्हणून नाम्हाने ऊाश्रय पन्वन घेऊन् ऊनु
ग्रह मेम आहे आत्मनणे म्हणत्या मत्कने ऊस संभव
घेरा । म्हणळा म्हणता आहे यासमयीं ऊना
मनाने म्हटीष्ट मभु पापचे मनीष् । म्हात्मनणे
सुधऊन मनुष्य धायम्हे आणी आपले देल्मसुधी त्याग
मनीरा् फुम्हेड सर्पीण आपले डोंभास् धिरे फुम्हेम
मनुष्य म्हणता पाप नाहीं मनीरा् कांमी ऊनाचन
मयुक्त महोव मनुष्य नोर्धय घेरो । आणी महोना
मानाघीघ्याना ममत्त आणी ऊध्यरापधन आणी
पऊळ आणी शीणेम आणी नाग फनम आणी फुम्हेम
आणी म्हेपी आणी पेंमड आणी सखन आणी म्हमाऊन
हे धिमंस नघेरा् हे व्योंगून् ऊपघे जीं यन्वे नपळ
गेहेरा् । जींयने म्हणून धियासागें म्हयों पापचे

थाथ। थाजेगीं म्हणष्ट प्रयागाजेथी गंगेंत पापड़ें जातें। उींयने म्हणष्ट संगमी उदके प्राण हरणाचा उपाय। म्हपळा म्हणता थाहे मोक्ष अन्न भोजन परोत्याग प्रयुक्त ये सर्वनाश उपस्थीत थाहे। उींयने म्हणष्ट येथे लेणता थायन थापले थाधीन। म्हपळा लनांत् म्हणत थाहे स्त्रीजमणां। उींच ठाथीं यत्नाने भूमी शोपून् त्यान्ची मन शोपता थाहे थाणी म्हणत थाहे थाम्ही यास् थभयदान देतोन् हेपष्ट थाहे शन लोकांस मल्ने थास संपद येता। ते शाठण्यांतीं म्हणष्ट थाहे संसारांत् थापले ज्ञानाचे मध्ये थभयज्ञानास् नस मजज्ञान म्हणून् म्हणतोत् तास भूमीज्ञानास् म्हणता नाहींत् सुपर्णज्ञानास् म्हणता नाहींत् गोज्ञानास् म्हणता नाहींत् थन्नज्ञानास् म्हणता नाहींत्। थाणी सर्वभीमयज्ञायम थश्वमेध यज्ञाचे जे फळ ते थप्य फळ हनणापन्न पक्षास् संनक्षण प्रेमाने थापतो। म्हपळा म्हणता थाहे प्रभु थापण यास् लाभ मननात नाहींत् पनन्तु थाम्होच तास मनूं

ज्यासमत्ने अपणाच अपष्ट शनीनचान स्वीमन मनी।
तींठ अयठीन् ठिगा घेठीन् नाठिम आठिपन अप
मशात्रामीं मपळा मपठ मनून् अपयास् घेठीन्
तींमन्वे नपळ गेम। आनन्तन मपळ्याने म्हठ्ठ
अघे ममनान यज्ञानेठी पास छप पापसे नाठीं
घळेरा ठीपपसाने प्रभु दुर्घळ साठें अय अशीयास्
संप्रती मास् मांस ४ स्वामोमतम अमाय मनुष्य
पनीवान्त घेठील् ऐश्वर्यशाळ साम्यापनठी पंचरा
नाठीं मंनी धन्वन्तरी वैद्यठी गरायु मनुष्याच
मय मनूं समरो अमाम्म प्रवृती समस्त प्रघारोचा
मूळ स्वामोच घेय समूळ साठांतृच मेमन्वा प्रयास्
सफळ घेरो। तींघने म्हठ्ठ पन पनीद्दागठी
घन रापापो असे मर्यांरा् प्रवृत्ती घनी नघे
मेठ्ठ्यानेठी रो म्हठ्ठ। राघनन्तन तींघनें
म्हठ्ठ अस नघे। राघनन्तन पघाके म्हठ्ठ मासे
शनीनाचे प्रभु पंचो। तींठ घोठम मघापी हे
ठीपयुक्त नघे। राघनन्तन चोत्रमर्णानेठी कठा
मत्सय घेठीन् रासंच अपभास् म्हठ्ठ आने गाघेने

आपधाने त्याची भूख चोनून् त्यास् नाश मेम। या
सागीं मीं म्हणतों छळाचे पमाने ऊत्तम मनुष्या
चीठी घुघ्घी चंचळा घेरी ईश्वाची। राघनन्तन
रोसने घूरांची गोष्ट पयऊन् थपष्ट घुघ्घीचा क्रम
सोश्चय मनून् घमन्यास् सोडून् ब्राम्हण ज्ञान मनून्
घनों गेम। घूरांठीं त्याघमन्यास् घेऊन् श्रेष्ठ। त्यशी
यास् मीं म्हणतों यत्न ऊश्चार् जे मनुष्य ईश्वाची।

नांम्याने म्हणून् मेघपणीं तां मेणला प्रस्ने पीप
सांचे मध्ये फार चीपस् पस मेम घेरा मेणल्या
प्रस्नें प त्यांचा पीनय मेम घेरा। मेघपणीं
घोथम मघनाज स्वामीचे स्वर्यामनीरां थणी थपष्ट
स्वर्यासागीं मनुष्य स्वय नाठीं मनोरा पघ अळा
यासागीं मनुष्य ऊर्ध्वन मंऊाड पठरी। नघांचा
स्वंत पृष्ट मूळास् साधन मनोरा ऊपडरो। रो पंडी
रांगीं म्हणून् थाहे शाघणा मनुष्य थपष्ट स्वर्यासागीं
शनुरा ध्वंप्यापन घेऊन् पठरी। म्हाप्रस्ने
मघराने सर्पाने घेंडआळ्यांस् नाश मेम। नाम्याने
म्हणून् हे मस। मेघपणीं म्हणता थाहे।

श्रीणीच्यानात् मंडपीष नागांचा एक सर्प नाहता असें तो अवघ्यां षघरानपणा प्रयुक्त थघन केउ नयास् असमर्थ टाळ्याचे कंठीं पडम असे त्यानन्तन घून क्षेणची घेंडओळोन पाठेष थाणी पुसष क्रस्थाम् तुं थघन केउमोरा नाठोंस् । सर्पाने म्हणष अघे मोत्र पर्छि भाग्य मास पुसाघाने क्षय प्रयोजन । टाघनन्तन त्याघेंडओळोने कागूळ घेऊन् छे म्हणष ने तूं अपश्य सांग । सर्प घोष्म अने ओत्तम ब्राम्हणनीपसी श्रोत्रीय क्षेंडीण्य ब्राम्हणाच पीसपर्थ पयस्म अशेष गुणाष्ठघरा पुत्रांस् छुधैप प्रयुक्त छेळ स्पष्टाप छेऊम मीं त्यापष्ठे घठें त्या घेंलस् मेषेम पाळुन् क्षेंडीम मुर्च्छीता घेऊन् मारी पन क्षेळ्ता घडे । त्यानन्तन ब्राम्हणनपसी अपघे घंधु माणसं रोघे येऊन घसष्टेरा । शाठण्याठीं तो म्हणष घठे ओल्लपंरा थाणी पीपळाळीं थाणी युध्यांरा थाणी धुमळांरा थाणो छेशोपक्षपंरा थाणी नाकस्थानीं थाणो स्मशानांरा को असो शोन्व मोत्र त्रापन मर्षेष नागांचे न्नारान्ने म्हणष अने क्षेंडीण्य

तां पृथ्वी यान्च सागरीं गडरा थाठेस् थतीम माये मदंम मडेस् घ्यायाच्चे पूर्वी नशी थय मडे घेरो तास्च नक्षत्रांच थपघ्याच्चे पठेठे थानीयता मडेस् घेरो मग भाय मभृतीम मडेस् घेरोरा् यापन शोभ्लचा पीपय भय । थाणी सेना सामन्त पठन मठेरा पृथ्वीपरी भ्लठे गेठे थाठेरा् न्यायांची पीव्हेकसासोणी पृथ्वीची थव्यापी थाठें थाणी शनीन यठण मध्याने थपघ्य नाश घेरो थाणी संपत्तीन्द पीवत्तीच स्थान थाणी धनाढ्यीभ्य थर्जनच पाय छे शनीन थनुसण सीण घेरा थाठे छे समस्त थरा नाठीं परन्तु पाण्या मधीछे मचे घागनीचे थसा पीशीर्णं घेठीन् नाभ घेरा नीयमान मानायाच्चे पक्षींचे पठोपठीं छेठन नस नपळ घेरा याच्च मल्ने यम घोपसोघीपस माणीच नपळपणा पापरा् थाठे । यौवन नूप नीपन धनसंचय ऐश्वर्य मीत्राच्चे सठीरा फाषण छे थपघन थस्थीन याम्लनणे स्नान्द्रपन मनुष्य थांरा् ऊंध घेरा नाठीं सउीप्रांरा् नानाछेशस्थ घोन भ्लथाने कसा योग घेरो मीळून् थन्क- छेशास् कारा् साच

म्हणजे प्राण्यांचा समागम आणि पंचभूत म्हणाल
शरीर जे शरीर ते पुनः पंचत्व प्राप्त आपले
आपले म्हणणारा जीव घेतोस त्याचे शोक काय ।
मनुष्य मनाचे मोहपुत्रसाठी जीवे संबंध करतो
त्याच्यापुढे संबंध पुत्रादिकांचा नाश झाल्यावर
शोकरूप शंका करून गाडून ठेवतो अशी आपल्या
जीवी जे जेणे मनुष्याचे शरीर सरीस नव्हे आपले
देहाचे शरीराशी सरीस नव्हे दुसऱ्याचे शरीर काय ।
आणि आपणीयर्य जन्म मृत्यूचा समागम जसा अवश्य
घेतो यास्तव म्हणजे पुत्र मित्रादिकांच मिळण त्यांचा
वियोग अवश्य करतो । दीयाचे शरीर
संसारी उद्धिपद्य मेळ त्याचा वियोग करीन घेतो
जसा अपथ्य अन्नाचा परिणाम करीन । आणि
नदी आपल्याचा प्रवाह जसा चालीन करतो म्हणून
परतून येत नाहीं तसे म्हणजे रात्री आणि दिवस
मनुष्याचे आयुष्यास घेऊन जातो पुनः येत नाहीं
वृक्षांस उपघातक जे उत्तम मनुष्याचे शरीर

जेव्हा तो मग पीच्छेद होऊन दुःखसमुद्रायम होतो यासाठीं उत्तम मार्ग साधु मनुष्यांचा समागम असता मनोरा नाहींरा त्याप्रमाणे त्याचे पीनयनूप इच्छाने स्पष्ट जे बोल त्याच पैयध नाहीं सगन अपूर्ण नाहांठीं स्वछता सर्व गेष्ट घेरा तत्पतान होत आपधी क्रोधा आणी होत आमचे नाहीं पीनाशास् प्राप्त साष्ट आहेरा। पृथ्वीचे पाण्याने ओतून त्यांस बंधीन नसा पोडमळ होतो त्याप्रमाणे त्याविषयांत यभात् आटपून साधु मित्रांचा प्रयास् आपणा मोकळ होते। उत्तम मनुष्य गर्भास् पास मनून पहोंत प्राणीं जे दुःख सापडेरा होण्यां पासून त्यांच मनुष्य आयासशाळ उठीन् घोसोड स्नेत्रुदीश्व दुःखें सोस हा आशीयास् संसार पीपेलना अना। अन्य शेम आह्मानाच स्वर्ग पद्म उभ्सात्र नन शोम्लन्च स्मरण न् घेय पीक्केइच स्मरण घेय हान आधीम दीपस गेल्याप्रमाने शोभ पाटा अशा मं त्याप्रमाणे करां यथानुसंधान मना शोमच्यां सोडा त्याप्रमाणे अंड पहानापर्यंत साहेस् आपन सर्वच्छेदो उसा हे

जीवीत देहरूप असत मरण आम्ही जीता न मन
णाव उत्तम बोलले। तदनंतर आम्ही गोष्ट सांग
ईश्वर लोकहेतु उठल्याचे असा वैडोण्य उठून दोष्टस
याचे साठीं यारां संसारसुख नरम्लेंश् यस म्हणणे पुत्रा
धनांस अर्जुन्। मग त्याने पुनः म्हटले तागोष्ट
मनुष्यांचे ताणांसाठी दोष प्रभु वेतो धनांसाठी पांच
इंद्रीयांचा जो दमन म्हणणे शम व तपस्या जो मनुष्य
आनंदीत म्लथींस् प्रवृत्त होतो त्याच पैनागी मनु
ष्याचे धनच तपोधन म्हाल्लणों अपदे आणीधन
उत्पन्न मनुष्य म्हाल्लणी आश्रमांस् असून् पु
ढीत वेउन्ही धर्माचरण मनतो म्लंभी नक्रुपल
म्हणाचीरूप वीन्ह पुण्याचाराम नम्पे। शाठण्या
म्हर्दम हे म्हटले गेष्ट आहे प्राणा म्हणाचे सागीं म्हा
धंच पोतन खणी सन्ताना मनीतां स्त्रीसंसर्ग धणी
यंपार्थाचे सागीं गोष्ट हे दीपहठी तनतेत त्याचा
प्रमाण म्हणात आहे यात्रा नहोस्तनूप इंद्रीय
नीग्रह पुण्य तीर्थ स्वरूप शीष्ट तहस्वरूप दया तनंग
स्वरूप आहे युधीष्ठीन अस नहोंत् आपीषेम मना

अंतःकरण केवळ पाण्याने स्वच्छ होत नाहीं । पी
डेपे भडून जन्म मृत्यु जरा रोग क्षुधा भय याजप्
ध्यांत उपद्रुत जो हा असार संसार यास जो सोड
तो त्यास सुख होत त्याअर्थी दुःखच आहे सुख
नाहीं त्याअर्थी दुःखच अनुभूत होत आहे दुःखा
चा अनुभव जो करीत नाहीं त्यास सुख म्हणून
म्हणतात । तितिक्ष्य म्हणता आहे ठेव होय० ।
शत्रुन्तर आशीर्वादें ब्राह्मणाने मज शाप दील्या
ने यान पासून तू शिउजाळ्यांचा पतन होशील ।
क्षपोष म्हणता आहे त्यातां तू अतःकरण शोधनीत
शास आहे अशीयास् सारा उपदेश ग्रहण करूं
समज नाहींस् तथापि ने मरीप तो ॰ ॰ोम सर्व
भजनें आसक्ती त्याग करावी परंतु त्यास सोडायास्
समर्थ होत नाहीं स्वल्प साधु माणसांचा संग करून
उचीत त्याअर्थी सद्धोक्त्या संगत होय । आणी
अभोगप सर्वथा त्याग करण उपयुक्त जर त्यास्
त्याग करायास् समर्थ न होय तर आपस्त बंदी भरी
करीउ त्याअर्थी तोच त्याच औषध । हे आमजन त्या

पांडोण्याने मरीमचे उपदेशानुरूप आचरणाने नष्ट होम्लै ग्गो घेऊन् शास्त्राप्रमाणे संन्यास ग्रहण केला आणी यास् ब्राम्हणाचे अभिशाप प्रयुक्त पंडुरायास् पुत्र याचे साठीं याज्ञ्यांना व्हावें। तदनन्तर त्यापंडरायाने अठीन् जनपद नार्पचे मंडूकनाथचे नपळते म्हणुन। तदनन्तर तोच मंडूकनाथ घेऊन् त्यासपांच पाठीपन व्हवम तोच सर्प त्यास पाठीपन घेऊन् पीन्तोन गतीचे भ्रमण मनूं लागल। पुढने ओपस त्यास व्यासयांना आशक्त पाऊन् मंडूकनाथ घेऊन यात्र मी तूं गमनासमर्थ। सर्प म्हणाला असे आचे मंचनाल अनाचनाकूप असमर्थ झाले असें। पंडरायाचे नामाने म्हणुन मात्र यानीने पंडराळी थै। त्यानन्तर मीं मोठा अनुग्रह पावलें हे, म्हणून त्वळू पंडरायास थैलु। तदनन्तर त्याने नमरायास् नोमंडूक पाऊन् मंडूकनाथस्तो थैलु। यास्तव मीं म्हणतों शाठणा मनुष्य अपत्य मर्यांसाठीं शत्रुस्तो थैवापन घेऊन् छित्याचो।

आचे मननाल परां पीरोवस मयन अने तोच

छोनपंथगर्भ नाश सर्व प्रलये संधेय छेद मार्गे ख्यानांत् येत। त्याप्रमाणे म्हणूष राहता व पत्रामर्श नय कंसनणे याम्ही त्यास् नय प्रेम याचे त्याच मनणे यश्यपो याम्चा यानुगत घेऊन् पस मर्ना तन नाचे नाहीं तन युध्द मन्ते। यामध्ये बंधु घ्यीपाळून् शीघ्र येऊन् घोडम याचे नाश्रीनाव डीछष्यीपाचा सानस नाश संप्रशी बंधुच्यापास् याक्रमण मनून् याहे। नाश पत्र घेऊन् म्हणत याहे नय–। शीघ्र पलेडा गाध्य घोडम याहे। गृध्र यांत: मनणांत् म्हणत याहे शाघात ने चक्रपम यमाव सर्पल साधु–। नाश सनोष घेऊन् घोडम घ छोन प्यगर्भ यसा संप्रती अऊन् यासच मूळाचे संहोत ऊन्मूळ मनतो। छूनछशीं यंसून् घोडम शन त्माळाचे मेघाचे याम नोनर्धम गर्जण ऊन्बोत नच्चे ऊनम मनुष्य पत्रापाचे झर्यास् मींप याळर्यास् मलश मनोत् नाहीं। यणी नाम्याने ष्मघाच यानेम पीपसाचे सहोत युध्द मनूं ने मंनी घळ पन सर्पछो पक्षेतन मीडमर्दम यपश्य नाश केला।

ह्यांनी त्याज मोडायापासून स्व गमन घडे त्यामध्ये धर्माचे साथ होय जेनण्यागर्भ ओळखे असतोस् । यांनी जे मनुष्य यथार्थ नीतिमान न असून त्यागाचे पक्षी भूत घेतो होय मनुष्य उत्तम घेतो असा मूर्ख ब्राह्मण ख्रिस्ताकडून पाळील स्नान घेतो । त्याजवि स्पष्ट हो असे । पूर्वजांनीं म्हणाला आहे ।

ओपदेशीनीं शाळेन नापंचा एक ब्राह्मण पहि त्याची ब्राह्मणी होते ईश्वराचे नक्षणाचे सागीं ब्राह्मणास् ठेपून स्नान अनायास् गेला । तदनंतर ब्राह्मणास् त्याचे पायीणआधीं नेण्यासाठीं घस पण आह । तो यथठीन् ब्राह्मणाने हानीछ स्वभाव प्रयुक्त चोरास नन सैसन न अर्थ होन ज्ञान केल्यो यथठीन् आध्यात्व छप ग्रहण सतोस् ज्यामध्ये धनाधीशांच ग्रहण यांनी धनाधीशांच दान यांनी यणाछीन् अन्यायाचे उपयुक्त असें याच्यापयास् नन सैसन न असो होन काळ त्याचंचा नस घेतो । आस्थानीं ईश्वराचा नक्षत्र नाहीं यासाठीं अंत्य असं आहे यांनीं ख्रिस्तास् ईश्वराचे समान म्हणून घेतो

छीपस पाळूर थाठे ध्यमीयास् ईश्वनूस् संरक्षणाकरण
ठेपून् अयं टो भनून् गेम । टाघनन्तन टो धींगुस्
ईश्वनान्वे नपळ थ्यन क्याळ सर्पाने त्यास् पाळन्
नाश केला । त्यानन्तन नक्क मगष्टेष् आणि थाणो
पांयं त्याधींगुसाने ब्राम्हणास् घेरां पाळन् शीध
नपळ अठीन् त्यान्वे छोठों पांयांपन क्षेळूं लागला ।
ठीपन त्यास् टास पाळन् त्यान्व धींगुसाने ईश्वनास्
त्यापष्ठ थाठे ठे नोश्चय भनून् नाश केष । त्यानन्तन
केस्यां नपळ अठीन् ईश्वनस् पाठटा थाठे टोध्यां या
थाणाले ईश्वनास् उस्य पाळेष सर्पास् मेष्टेम पाळेष
टाघनन्तन ठीपन्नन धींगुसास् पाळन् थोटाजनणांत
न्वींटून् घुःखेटा घेठीन् थ्यटीशय पीषन्नटा पापम ।
थासाठीं मों म्हणटों के मनुष्य यथार्थ नीनूपण न
भनून् नागान्वे पश्चीभूटा घेटो इत्याघी ।

ठीपन क्रम थाणी क्रोध थाणी मोह थाणी लोभ
थाणी मान थाणी मघ यासांपगांस् त्याग भनीष यघांस्
त्याग भेश्याने नाश छुःखी घेटो । नाश्याने म्हठष
थाघे मंनो टूस् ठेव स्थीन । थासान्त म्हणटा

आहे आसंच म्हाणुनि उत्तम सर्व पीषयांत स्मरण
आणी पीरार्म आणी आपश्रवण आणी घृणा आर्थात्
सर्पापासर्पाच्या नीश्चय आणी गोपणात् मंत्रणा
हे आत्म मंत्रीच्या मोठा गुण। जे अणरोत् आम
म्हात्मार्य सनू ने स्वंमी पीपेचनाताहील आसंत
पीपत्याची आगा आणी परमेश्वरपूर्वक समसमंतास् गुण
मिभो संपत्ती आपणाच पापरोत्। यास्तवं आहे
माझ्य यद्यपी आतां मास्त्री गोष्ट सर्नस् तन मेळ
सनून् चाहे म्हाम्हनणो सर्व साधनांत् यद्यपी त्यान
उपाय सर्थीत आहे तथापी त्यांचे फळ गणना
मात्र परंतु समतीत् सोध्यी पपस्थीत हाड आहे।
त्यास्याने म्हणून सस आस संपप घेत। मंत्री
म्हणात आहे आधी सघनाल हगमन घेईट् म्हा
म्हनणो दुष्टमत्ती मातीचे भांडाचे आसा अनाया
साने फोड्य घेतो आणी दुःखाने संधेय घेतो साधु
मनुष्य सोन्याचे पात्राचे असे अनायासाने फोड्य
घेतात् शीघ्र संधेय घेतात्। आणी आस्ताने मनुष्य

झुद्धिने जिपास्य घेतोत् पीशेषत्र मनुष्य व्यातोशय झुद्धिने थनाध्य घेतोत् स्वार्वे घुध्धिंचा ष्ठेशयो नाशों ह्यामनुष्यास् ग्रम्भागी थनुनक्त मनूं समता नाशों पीत्राष मनुन् य नाश्च धर्मोष्ट थणं मंत्रो सर्पेल १ नाम्याने म्हणष मेघपर्णाचे पमद्यांना थणं मेघ पर्णमहंम ह्मता म्लयँच्याना मों ठे ऋणूं पावसे थहैं म्यांम्लनणे सर्पेत्र पनोह्मांता ममैं व्याना गुण व्यनुमान मेम ऋता। स्यान्व म्लनणे फळाने म्लयांचा व्यनुकाप मतोंप। नाम्याने म्हणष ठिम्मन मनुष्मन पर्यं ने व्यापं ष्ठघेता थसे तो मन। ठे मंत्रणा मनुन् मोगा मंत्री गृध्र ताघे ने मनायाचे ठिपयुक्त व्यस तो मनोन् ठे म्हणून् छुगांमध्धि गेम। व्यनन्तर मणोधी धगळ्याने येठिन् ठोनण्यगर्भ नाम्यास् म्हणष थले नाश्च संधी मनायाचे सागों मघमंत्री गृध्र थमचे नपळ थम थहे। नानठंत म्हणात थहे पुनः संधन मनायास् म्नेण थम थहे। सर्पेल धंसून् थाष्ठम थये मयनान ठेशंकस्याठ नघे म्यालनणें य घूनघर्शी मयशय मोप नाघुंध्धीच थसन

उपस्थान मठोपी शांतच मनीत् नाहीं तो अण
शुध्दि मान होत धीठीच म्हणाव अडमीत नाहीं
मनोपनांत् अनेक नक्षत्राचे सर्वांघींघ पवयाहून
पंचत होऊन ह पसांठी नक्षत्रशांत पीठीव होऊन्
भांडन समळासाठी छंबल मनीत् नाहीं अंमी मापच
पंचता मनुष्य यप्यींताठ पीपठ स्नान मनतो ।
कुठ मनुष्यमटंस छूप तांताःनत्रण मनुष्याचा खुनना
घनठी पीष्यास नाहीं होनाने पोळस क्षे ईमनू
तो छव्यांसठी पूनुन् धीता त्याप्रमाणें उघे मघ
नाक सामर्थ्यानुरूप त्याचे संमानाचे शहीं नेक डीप
घन प्रभृती सामग्री प्रस्तुत मना । तो मेव्यापन
चनपाने गृहाचे जवळ अठीन् मर्यादापूर्वक गडाचे
व्यानाठीन् घणून् नाव्याशी पेठ मनपीठ । तावन
नान छत्तातननपन गृह घसम । चमपाने म्हणठ हो
त्यापपच तुमच पायन्न घपष्ठ इच्छेने हे नाव्य डीप
पीग मन । नानठंस म्हणता घाठे उसन्व घेय ।
छूनघर्शी म्हणता घाठे हे होच घेय पण संमतो
घाठीस प्रपंच चमपाने सर्वांसच नाहीं म्हाळनाडे

अष्टवो मनुष्यास् धनाने घांभीम मनुष्यास् घस ओडायाने मूर्खास् छळनाचे घ्याना पंडोतास् यथा थाने पश मन:ष्ठ आणी मोत्रास् ओरा.ने शेयन्यास् संमानाने स्त्री पुत्रास् घान आणी संमानाने ईरान मनुष्यास् सनळतेने पश मनोष्ट् । ह्याम्हणे मेळ मरून् क स्नेमो खोत्रपणे नाम्ह मयघळ पना कम । ब्रक्रपम म्हणता आठे नस मंळन मतेप रो सांग । नासळंस म्हणता आठे संधी मोरो मस्न नवो आठे । गृध्र म्हणता आठे सांगतों आयम्न । घळपनमत्हम आभीयुक्त नाम्ह मतांम्हनांत् आस अर्थ साम्यापन पीमधुस्त घेऊन् म्हळक्षेप मनेरा् संधी मनायास् ईच्छा मनतो । मपाळ आणी ऊपघन आणी संतान आणी संगत आणी ऊपन्यास आणी मतोघन आणी संयोग आणी पुरुषांतन आणी अपूष्टनन आणी आघोष्ठ आणी आमोष आणी ऊपग्रष्ठ आणी पनीक्रम आणी ऊच्छन्न आणी पनभूषण आणी स्नं ग्रेपनेय ठे सोळा मस्नन संधी आठे । संधी पंडोरा ठे सोळा मस्नन संधी म्हणतोरा् । मेपळ

समरीने जे मोळण घेरा त्यास् मपाळसंधी म्हणून्
अणशीष्ठ घनाचोघ्याना जे मेळ घेरा त्यास् उपघन
म्हणून् म्हणतों घासो पेम्याचो घानघ्याना जे मेळ
हो संतानसंधी मीत्रतापूर्वेम जे संधी त्यास् पंडीत
संगतसंधी म्हणून् म्हणतेरा् यापक्षवीपन पावेतो
दोघांचाच धन पीषय धन प्रयोजन संपत्तींतुच च
वीपत्तींतच च ज्यांचो ज्ञनणास्तत पेगळ घेरा नाहीं
देच संगतसंधी उत्तमता देऊन सोन्याचे अशी
अणी संधीस्तु जेम त्यास् ज्ञांचनसंधी म्हणून् म्हण
तेरा। धन अणी अपष्ठ ज्ञयें नोष्यत्तीस् उच्छेदा
प्तनून् जे मेळ प्तनतो त्यास् उपन्नास् अशाळ उप
न्यास् म्हणून् म्हणतेरा्। ज्ञां पूर्वीं याचा उप
ज्ञन प्रेम अठे च मनुष्य मास्ताचो प्तनीष्ठ यामेळास्
प्रयोजन म्हणून् म्हणतो श्रीराम सुग्रीवचे अस।
जेथे धने ज्ञयांस् उच्छेदा प्तनून् सांगाते गमन प्तन
तेरा् त्यास् संयोग म्हणून् म्हणतों तुस्ते अणी मास्ते
सेनापतीच्याना मास्त ज्ञयें संपन्न प्तना हे म्हणून्
ज्ञापन पण प्तनतेरा् तेच संधी ऊरुषांतन संधी

नामा । त्याठांई भूमीचा अन्न प्रदेश पणाचे त्याना
सैन्यानंता घेऊन् त्याच पक्षीचे शत्रूस् अधम
करी त्याठाई त्याचे जपळून् पण घेऊन् मेळ कर
रेरा त्याच मेळास् अदृष्ट पुरुषम्हणून् म्हणतो ।
जेथ भूमीन घेश पणाने येतो कय न घेय पनंति
त्यांत् जो मेळ घेतो त्यास् अदृष्टसंधी म्हणतो ।
अपढे सैन्यासहेता पैश्याचे सांयाते जो मेळ करतो
त्यास् आत्मा.ष म्हणून् म्हणतो । क.पन संरक्षणाचे
साठीं सर्वस्वदानानें जो मेळ करतो त्यास् उपग्रह
म्हणून् म्हणतो । उनड्डे उ प्रकारी रक्षणाचे
साठीं लषस्य म रांम परांमरा स्वर्ण रुप्याचे दान
घ्याना भोंन स्वर्ण रुप्याचे परांनेम दानघ्यानें
भोंन अक्ष स्वरणे रुप घ्यायानें जो मेळ करतो त्यास्
परीक्रम म्हणून् म्हणतो । उत्तम भूमी दान
प्रयुक्त जे संधी घेते त्यास् उच्छिन्न म्हणून् म्हणतो
भूम्युत्पन्न भूमी शस्य दानघ्याना जो मेळ घेतो त्या
च नांव भूषण त्याठांई भूम्युत्पन्न शेतास् अधेल्याचे
घालून घेतो संधी पंडीत त्यास् स्कंधोपनेय म्हणून्

म्हणतात। आणखीन् परस्परेंपासून आणी मं.गता
आणी संबंधास आणी उपद्रव हे चार प्रकार संधी
होय म्हणे संभवतात् उपद्रवी वन संधी म्हणी उप
द्रवापासून् उपजी संधीस मं.गता नठं.ता। युध्दं
करायांत् समर्थ सैन्य ज्यानाज्याचे तो नाश होत
त्यानाने नं.पूर्व होतो आपल्याला उपद्रव करी.तेत
अन्य प्रकार संधी नाहीं। स्वरूपाने म्हणून व
मनुष्य आत व मनुष्य उनाम्हीय याप्रकारचे गणना
सुधारःकरण मनुष्याच मध्यचरीत्र मनुष्याच पृथ्वी
स्थ यापकरीपन आत आणी परपर्जौत् मध्यउीत
बूपन्याचे धनांत् ठेवचे असा उपधि प्राणींत् अपष्ट
असा अपाहतो तोच पंडीत। नाशाने म्हणून
उीम्ही मोठा मनुष्य आणी ह्यानी यानीमं.तन आर्ता
अभ्यास् ने प्रतीप तो सांगा। आमान्य म्हणता आहे
आः हे प्रय म्हणता आघ मानस पोडा आणीं रोगाचे
संतापापासून आन मोंज उीच्या पीनाशशाळ ने शनीत
त्याचे सागीं म्लेच्छी मनुष्य अधर्माचरण मनतो शनी
नोंचा प्राण पाण्यामधीहे खंडाचे असा चंचळ हे

नीश्चय यासनोरी रास म्हणून पुनः२ पुण्या नुष्ठान मनोहृ म्लछजाचे घोरे संसानाए सण पीध्यंतो म्हणून धर्माचे सार्गी आणी खश्चेचे सार्गी साधु मेनंचे सठेरा तंग मनोहृ त्यासनणी मासे संम होने राखच मन त्यानी मोभ्लन सठस्त्र अश्वमेध यन्न आणी ईनो गोष्ठ हे दोन्ही ऊळेपन ठेपष्ठ गेष्ठ आहे त्यांत सठस्त्र अश्वमेधर्कान् सहस्त्र आरोनीक्त साष्ठ यासनणे सत्य मनजानूप शपथ पूर्वम याचोन्चो नान्माच खुपर्णपूंस्नम संधी घेपे। सर्पस्त म्हणारा आहे ठेच घेपे। शठनत्तन नाक्ष नाग्छंसमहीन पत्तनाभनणोपचारध्याना रोाच घूनघर्शी असाध्य संमानेरा घेऊन मफुल्लांराःमनण घेऊन् चक्रपल्लस् घेऊन् मीन नागाचे नपळ गेस। त्यास्थानी नाअधीनान श्रीचं नपर्णा गृध्रपक्ष प्रयुक्त अनेम घान संमानपूर्वन सर्पेल्लाशी भाषण मनून् राशीच संधी स्पोम्लन मनून् नागछंसाचे नपळ पाठपीष्ठ। घूनघर्शी म्हणारा आहे नाअधीनान धरा अमचो पसना संपूर्ण स्राछ आपटे स्थानी पींध्य पर्यंतापत्र

पनरून वध। त्यानन्तर अपघे अपठे॰ अन्यास्
अजिन् मनोवांछीत फळ पावतेत।

विष्णुशर्माने म्हटले आणखीन् काय सांगेन् ते सांगा। राजपुत्रांनी म्हटले तुमच्या अनुग्रहाने राज धर्म आमचा जाणे झाले आम्ही सुखी झालें। विष्णु शर्माने म्हटले यद्यपि असे तथापि आणखीन्ही असेच होवो। राजे अपल्याच संपदा धरून उत्तम होवे आणी नयशास्त्राचे अनुसरण सर्वदा होवे आणी साधु माणसं नीतन्तर धीरज्ञानचीरा होवोत् आणी लक्ष्मीचा यश विस्तारून राहो आणी गणेशाचे अशी नौरी अखंड वक्षस्थळीं असून् सर्वाचे धीर चंपक मनोरथ यांच्याने विजय मत्सर होवो।

इती हितोपदेशः समाप्तः।

च म.

